

THÁNH
SAVIO

THÁNH DON BOSCO

Thánh Trẻ Đa-Minh Savio

Vita di San Domenico Savio

Lần Đầu Ấn Bản bởi Tủ Sách Công Giáo (eBooks) 2019

Copyright © 2019 by Thánh Don Bosco

Bạn có thể chia sẻ hoặc gửi tặng, nhưng xin đừng sử dụng làm thương mại dưới mọi hình thức.

Tủ Sách Công Giáo kính tặng.

Chuyển ngữ: Xuân Uyển, SDB

Sách eBooks được tạo bởi Tủ Sách Công Giáo qua Reedsy

Tại reedsy.com

Mục Lục

LỜI GIỚI THIỆU

LỜI NÓI ĐẦU

LỜI TÂM NIỆM

Chương 1: THỜI THƠ ỨU CỦA ĐAMINH SAVIÔ

Quê hương – tính tình Đaminh Saviô

Các hành vi nhân đức đầu tiên của em

Chương 2: HẠNH KIỂM VÀ NHÂN ĐỨC CỦA SAVIÔ

Hạnh kiểm của Đaminh Saviô tại Murialdo

Các nét son nhân đức và sự chuyên cần tới trường

Chương 3: RƯỚC LỄ L Ờ N Đ Ồ U VÀ CÁC QUY Ắ T ĐỊNH

Đaminh Saviô được nhận rước lễ lần đầu

Sự thuận lợi, sự cảm lòng cảm trí và những quyết định

Chương 4: ĐAMINH SAVIÔ HỌC TẠI TRƯỜNG LÀNG

Trường làng Castelnuovo d’Asti - một mẫu đối thoại gương mẫu

Câu trả lời khôn ngoan trước một lời khuyên xấu

Chương 5: HẠNH KIỂM CỦA ĐAMINH SAVIÔ TẠI TRƯỜNG CASTELNUOVO D’ ASTI

Hạnh kiểm của Saviô tại trường Castelnuovo d’asti

Những lời nhận xét của thầy dạy Saviô

Chương 6: SAVIÔ THEO HỌC TẠI TRƯỜNG MONDONIO

Trường học Mondonio

Một vụ vụ khống nghiêm trọng

Chương 7: SAVIÔ GẶP DON BOSCO L`N Đ`U TIÊN

Lần gặp gỡ đầu tiên của Cha với Đaminh Saviô

Các câu chuyện rất lạ trong bối cảnh này

Chương 8: SAVIÔ Đ`N NGUYỄN XÁ THÁNH PHAN-XI-CÔ SA-LÊ

Saviô đến nguyện xá

Cuộc sống ban đầu tại đó

Chương 9: CUỘC S`NG SÔI NỔI CỦA ĐAMINH SAVIÔ BÊN DON BOSCO

Lớp học La-tinh - Hạnh kiểm tại trường - Những chuyện lạ

Ngăn cản một cuộc đánh nhau

Tránh được một dịp nguy hiểm

Chương 10: QUY`T ĐỊNH NÊN THÁNH

Quyết định nên thánh

Chương 11: LÒNG NHIỆT THÀNH CỨU CÁC LINH H`N

Chương 12: SAVIÔ DỄ M`N VÀ CAO ĐẸP

Tính Dễ Mến

Và Tư Cách Cao Đẹp Giữa Các Bạn Trẻ

Chương 13: TINH TH`N C`U NGUYỆN CỦA ĐAMINH SAVIÔ

Tinh thần cầu nguyện của Saviô

Lòng sùng kính đối với Mẹ Thiên Chúa

Tháng Đức Mẹ

Chương 14: SAVIÔ NĂNG XUNG TỘI VÀ RƯỚC LỄ

Xung tội

Rước Lễ

Chương 15: SAVIÔ HÃM MÌNH ĐẸN TỘI

Các cách hãm mình khác nhau của Saviô

Don Bosco can thiệp

Chương 16: HÃM DẸP CÁC GIÁC QUAN

Chương 17: HỘI BẠN ĐỨC MẸ VÔ NHIỄM

Việc thành lập Hội Bạn Đức Mẹ Vô Nhiễm

Chương 18: NHỮNG TÌNH BẠN THÂN THÌT CỦA SAVIÔ

Saviô Bạn của mọi người

Mối liên hệ thân thiết với Camillo Gavio

Chương 19: CÁC MẸI GIAO HẢO CỦA SAVIÔ VỚI BẠN GIOAN MASSAGLIA

Chương 20: NHỮNG ƠN ĐẶC BIỆT VÀ NHỮNG SỰ VIỆC NGOẠI THƯỜNG CỦA SAVIÔ

Saviô xuất thần trước Thánh Thể

Saviô dẫn Don Bosco tới thăm một bệnh nhân sắp chết

Những lần xuất thần hay ngất trí khác

Báo cho Đức Thánh Cha về tương lai Nước Anh

Chiếc Áo Đức Bà kỳ lạ

Chương 21: SAVIÔ NGHĨ VỀ SỰ CHỈT VÀ CHUẨN BỊ CHỈT CÁCH THÁNH THIỆN LÀM SAO

Chương 22: SAVIÔ CHĂM LO CHO CÁC BỆNH NHÂN - EM RỜI NGUYỄN XÁ - NHỮNG LỜI TƯ BIỆT

Chương 23: SAVIÔ CHÀO BIỆT CÁC BẠN

**Chương 24: DIỄN BIẾN BỆNH TÌNH CỦA SAVIÔ XUNG TỘIL`N
CỦI CÙNG, NHẬN CỦA ĂN ĐÀNG CÁC CHUYỆN ĐÁNG NÊU
GƯƠNG**

**Chương 25: NHỮNG GIÂY PHÚT C ỦI CÙNG VÀ CÁI CH ́T QUÍ
BÁU CỦA EM TIN V` CÁI CH ́T CỦA EM TỚI NGUYỆN XÁ**

**Chương 26: NHÂN ĐỨC CỦA SAVIÔ, CÁM ƠN EM CHUYỂN C ̀U
VÀ CUỘC ĐỜI EM CHÍNH LÀ MỘT LỜI NH ́N NHỦ**

Nhân đức của Saviô lôi kéo nhiều bạn trẻ noi gương

Nhiều người nhờ em để cầu xin các ơn từ Trời và đã được nhận lời

Một kỷ niệm nhắn gửi mọi người

**Chương 27: ĐAMINH SAVIÔ TỬ THIÊN ĐÀNG TRỞ V` GẶP B ́ VÀ
DON DOSCO**

Don Bosco kể lại việc Saviô hiện ra cùng cha trong giấc mộng

**Chương 28: SÁCH CHUYỆN ĐAMINH SAVIÔ NÀY ĐÃ ĐƯỢC QUÝ
CHUỘNG BI ́T M ́Y!**

LỜI GIỚI THIỆU

Thánh Đaminh Saviô, vị thánh của tuổi trẻ, được rất nhiều bạn trẻ Việt Nam biết tới và yêu mến!

Nhưng làm sao biết được Ngài để bắt chước?

Đây là cuốn truyện hay nhất về Đaminh Saviô do chính tay Don Bosco người cha của tuổi trẻ viết về học trò của mình.

Ngài gói ghém tất cả phương châm nên thánh và phương thức nên thánh của Ngài ở đây:

Là hãy trọn vẹn sống cho Chúa và anh em hãy quyết tâm làm thánh bằng việc chu toàn bổn phận vì lòng mến Chúa, sống vui vẻ thi hành các việc đạo đức cách tốt đẹp.

Đó sẽ là cuộc sống hạnh phúc nhất của bạn...

Mời bạn đọc đi đọc lại chuyện đời Saviô của Don Bosco và cương quyết bước theo chân của Người anh thánh thiện Đaminh Saviô này.

Trong cuốn sách này cả hai vị thánh, Don Bosco và Đaminh Saviô nói với chúng ta!

LỜI NÓI ĐẦU

Các con thân yêu của cha,

Các con đã nhiều lần xin cha viết đôi chút về người bạn Đaminh Saviô của các con; cha đã làm hết sức mình để thỏa mãn nguyện vọng của các con. Đây là đời sống của anh Đaminh Saviô, viết ra cách đơn sơ và vắn gọn, và cha biết các con sẽ thích thú.

Có hai khó khăn chống lại việc xuất bản quyển sách này. Thứ nhất hễ ai viết về người mà hiện còn rất đông các nhân chứng đang sống, tất sẽ gặp phải sự phê phán. Cha tin rằng cha sẽ vượt qua được khó khăn này khi buộc mình chỉ kể những chuyện mà chính cha hay chính các con đã thấy và lưu giữ lại hầu hết những điều do chính tay các con viết ra và chứng nhận.

Khó khăn khác là việc cha buộc phải nói về mình nhiều lần, bởi lẽ cậu bé này đã sống gần ba năm trong nhà này, và cha liên tục phải kể ra những chuyện có liên hệ tới cha. Cha tin rằng mình vượt được cản trở này bằng cách giữ đúng bốn phạm của một sử gia chỉ biết viết ra sự thật của các sự kiện mà không vị nể ai. Nhưng nếu các con tìm thấy có sự kiện nào trong đó cha nói về mình cách mãn nguyện, các con hãy hiểu đó là vì cha quý yêu thương người bạn đã qua đời của các con cũng như cha đã yêu thương các con hết thảy¹.

Tình thương này khiến cha mở trọn cả cõi lòng thâm kín của cha, để nói như người cha nói cùng các con rất thân yêu của mình.

Có người trong các con sẽ hỏi là tại sao cha viết tiểu sử Đaminh Saviô chứ không phải tiểu sử của các bạn trẻ khác đã từng sống giữa chúng ta với tiếng tăm về nhân đức không vương tỳ ố. Phải nay, các con thân yêu của cha, chúa quan phòng đã thương gửi

tới cùng chúng ta các mẫu gương nhân đức như: Gabriele Fascio, Luy Rua, Camillo Gavio, Gioan Massaglia và các bạn khác².

Nhưng so với Saviô người bạn có một đời sống hiển nhiên rất kỳ diệu thì các bạn trên không có những hành vi đáng kể và quý báu bằng. Đàng khác, nếu Thiên Chúa ban ơn sức khỏe cho cha, cha cũng có ý định thu thập các hành vi của các bạn khác đó để thỏa mãn lòng ước vọng của các con và của cha khi cống hiến cho các con đọc và bắt trước điều xứng hợp với lứa tuổi các con³.

Trong khi ấn bản mới này, cha có thêm vào vài nét mới. Cha tin rằng cả những ai đã đọc những gì đã trình bày trong các ấn bản trước đây, cũng sẽ tìm thấy ở ấn bản này có cái gì đó hay hơn.

Còn bây giờ, các con hãy bắt đầu rút tĩa các lợi ích từ các điều cha sẽ kể cho các con và hãy tự nhủ trong lòng các con những gì thánh Augustino đã nói: “nếu người đó, sao lại không, có cả tôi nữa?”. Nếu một người bạn của tôi, cùng ở tuổi tôi, cùng chung nơi ở của tôi, gặp phải cùng những nguy hiểm, có khi còn tệ hại hơn, mà đã có thời giờ và cách thức để giữ mình làm môn đệ trung thành bước theo Chúa Giêsu Kitô, thì tại sao chính tôi lại không thể làm được chuyện đó? Các con hãy nhớ kỹ là đạo giáo thực ra không hệ tại ở lời nói suông, mà cần phải tiến tới việc làm. Vậy chúng con khi thấy điều gì đáng ngưỡng mộ, thì đừng bằng lòng thốt lên: điều đó đẹp quá, tôi thích quá, tốt hơn hãy nói: tôi muốn cố gắng để chính tôi làm được những chuyện mà tôi đã đọc thấy nơi các bạn khác, những chuyện đã khiến tôi cảm phục.

Xin Thiên Chúa ban cho các độc giả cuốn sách nhỏ này sự thánh thiện và ơn của Ngài, để các bạn thu được lợi ích từ điều mình sẽ đọc; xin Đức Nữ rất Thánh đồng trinh mà người bạn trẻ Đaminh Saviô đã nhiệt thành sùng ái, ban cho chúng ta được nên một lòng một trí yêu mến Đáng Tạo Hóa, là Đáng đọc nhất đáng ta yêu mến trên hết mọi sự và trung thành phục vụ Ngài trong mọi ngày của cuộc sống chúng ta.

¹ Don Bosco rất mực yêu mến trẻ em. Ngài thấy nơi chúng ta những tâm hồn cao thượng nhất là tâm hồn của trẻ em Ngài đã gặp. Ngài đã nát lòng khi nghe tin Đaminh Saviò qua đời ngày 1.3.1857. “cha đã muốn giữ nó lại tại nhà này bằng bất cứ giá nào; cha yêu nó như yêu đứa con cưng nhất”. Khi sửa bản thứ năm sách chuyện này, Don Bosco nói với cha Trione: “Con xem, mỗi lần cha làm chuyện này, cha lại bắt đầu ứ nước mắt” (Ceria, Hồi ký, XI, 460)

² Gabriel Fascio, học sinh cơ khí qua đời năm 1851 ở tuổi 13. Don Bosco đã tiên báo cái chết của em và em trước khi chết, đã loan báo vụ nổ lò thuốc nổ ở Torino ngày 26.4.1852 gần ngay nguyện xá bằng những lời “khẩn cho Torino, khẩn cho Torino ngày 26 tháng 4 năm tới. Chúng ta hãy xin thánh Luy bảo vệ nguyện xá và những ai ở trong nguyện xá”. Lu-y Rua, anh của Micae Rua (Đấng kế vị Don Bosco), qua đời ngày 29.3.1851, ở tuổi 15, với đời sống rất gương mẫu ở nguyện xá. Còn Gavio và Massaglia: xem các chương XVIII và XIX.

³ Don Bosco còn viết tiếp các chuyện Micae Magone, Phanxicô Besucco.

LỜI TÂM NIỆM

Chuyện thánh Đaminh Saviô xuất phát từ tấm lòng người cha nhân ái nhất của Don Bosco dành cho các bạn trẻ nam nữ.

Don Bosco yêu Đaminh Saviô thế nào, cũng yêu bạn như vậy. Ngài là “thầy các bạn trẻ”, như Hội thánh đã truy phong.

Saviô là gương sáng tuyệt vời nhất cho những ai muốn là môn đệ trung thành theo Chúa Giêsu Kitô.

Bạn hãy luôn tự vấn:

“Nếu Đaminh Saviô, sao không có cả tôi nữa”.

Bạn hãy khắc ghi vào lòng lời dạy của Don Bosco: “đạo giáo không hệ tại ở lời nói suông, mà cần tiến tới việc làm”.

Saviô anh hỡi, những gì anh ở tuổi thanh thiếu niên đã làm được, xin giúp chúng em cùng làm.

Sau hết là cố gắng sống yêu thương nhau để phục vụ và yêu mến Thiên Chúa Đấng tạo hóa, như lời Don Bosco kêu xin Đức Mẹ để chúng ta được “một lòng một trí”.

Chương 1: THỜI THƠ ẤU CỦA ĐAMINH SAVIÔ

Quê hương – tính tình Đaminh Saviô

Cha mẹ của cậu bé mà chúng ta bắt đầu viết tiểu sử, tên là Carlo Saviô và Brigitta. Họ là những người dân nghèo nhưng lương thiện ở Castenuovo d’Asti, một làng cách Tôlino 25 cây số. Năm 1841, đôi vợ chồng này gặp cảnh túng thiếu nghiêm trọng, lại mất việc, nên đến ở Riva, một làng cách thị trấn Chieri 4 cây số; tại đây, người chồng trở về với nghề thợ rèn của thời trai trẻ⁴. Khi họ sinh sống tại làng này. Thiên Chúa chúc phúc cho cuộc hôn nhân của họ: Ngài ban cho họ một cháu nhỏ. Em sẽ là mối an ủi lớn cho họ. Em bé sinh ngày 2.4.1842. Khi họ đem con để được tái sinh trong nước rửa tội, họ đặt tên cho em là Đaminh. Tên gọi đó tự nó không có gì đặc biệt, nhưng lại đáng kể cho em bé chúng ta, như chúng ta sẽ thấy.

Năm Đaminh đầy hai tuổi, cha mẹ em lại mong muốn và quyết định trở về sống tại làng quê cũ và lập cư tại Murialdo, một thôn nhỏ của Castenuovo d’Asti⁵.

Đôi cha mẹ tốt lành này hết sức lo cho con nhỏ của họ một nền giáo dục Kitô giáo. Em bé kể từ ấu thơ đã thật là một niềm hạnh phúc cho họ. Em đã được ban cho cả một bản tính tốt lành, một trái tim bẩm sinh đạo đức,⁶ em học đọc các kinh sáng chiều một cách dễ đến kỳ lạ, và vừa mới bốn tuổi thôi, em đã tự mình đọc được. Ở cái tuổi mà trẻ em tự nhiên cứng đầu cứng cổ này, em lại luôn

luôn vâng lời mẹ cách hoàn hảo và nếu có khi nào em rời xa mẹ, thì chỉ là để đặt mình ở một góc nhà để có thể cầu nguyện cách tự do hơn trong ngày.

Các hành vi nhân đức đầu tiên của em

Ở tuổi nhỏ vì thiếu suy nghĩ, các trẻ thường liên tục phá phách và gây khó chịu cho các bà mẹ, đó là tuổi các em muốn thấy, muốn sờ và tẹt hơn nữa là làm hư mọi sự. Nhưng cha mẹ Saviô quả quyết: “ngay từ tuổi thơ ấu, Đaminh không hề làm chúng tôi buồn lòng, không những cháu vâng lời sẵn sàng vâng nghe bất cứ cha mẹ bảo, mà còn ân cần đón được ý để làm những gì bé thấy là làm vui lòng chúng tôi”.

Cách bé tiếp đón bố về nhà sau công việc thường nhật thật là lạ lùng và dễ thương. Bé chạy lại gặp bố, siết tay bố và nhảy lên ôm cổ bố:

- Bố yêu, bé nói, bố mệt lắm, phải không bố? Bố làm việc vất vả biết bao cho con và con chỉ được cái làm cho bố phiền hà; con cầu nguyện Chúa tốt lành ban cho bố sức khỏe và làm cho con nên tốt. – bé nói thế và theo bố vào nhà, lấy ghế ra cho bố ngồi, bé ở lại với bố và biểu lộ ngàn cách yêu thương. – người bố phải thú nhận: điều này là cả một niềm an ủi dịu ngọt trong những nỗi cực nhọc của tôi và tôi thật muốn nóng lòng về tới nhà để in một cái hôn dịu dàng lên bé Đaminh của tôi, bé thật chiếm hết tình thương của trái tim tôi.

Lòng đạo đức của em lớn lên vượt xa mức tuổi và chỉ mới bốn tuổi bé đã không cần ai nhắc bé đọc kinh sáng tối, kinh trước khi ăn, kinh truyền tin; chính bé còn mời gọi người trong nhà đọc kinh khi họ quên.

Một hôm cha mẹ bé chia trí vì một vài tiếng ồn ào, đã bắt đầu dùng bữa không làm dấu. Bé Đaminh tỉnh táo liền lên tiếng:

- Bố ơi, chúng ta chưa xin Chúa chúc lành cho bữa ăn của chúng ta.

Nói xong, chính bé bắt đầu làm dấu thánh giá và đọc kinh như thường lệ.

Một hôm có người lạ được tiếp đón vào nhà bé. Ông ta cùng ngồi xuống ăn mà không làm dấu. Đaminh không dám nhắc nhở ông ta. Bé buồn bã lui vào một góc nhà. Cha mẹ bé thấy thái độ lạ lùng, mới đến hỏi bé. Bé trả lời:

- Con không dám ngồi vào cùng với người khởi sự ăn như loài vật.⁷

Lời tâm niệm

Cha mẹ Đaminh Saviô rất nghèo, như đã thấy qua các lần đổi chỗ ở của họ.

Bé Đaminh Saviô bẩm sinh tốt lành. Nhân đức như cùng sinh ra với cậu và được vun trồng tới mức anh hùng.

Những nhân đức Don Bosco nhắm nhủ các bạn trẻ qua gương Đaminh Saviô bé thơ là:

Sốt sắng cầu nguyện, ân cần yêu thương và biết ơn cha mẹ, lòng đạo phải được bền rễ và phát triển cách có ý thức.

Thiên Chúa đối với Đaminh Saviô cũng như đối với bạn, phải là một sự hiện diện tràn say mến. Bạn phải hít thở Ngài như hít thở không khí!

Các Câu 'Hỏi-Thư'

Đaminh Saviô là ai? Sinh ngày nào?

- Đaminh Saviô đúng như tên gọi là: “Bé khôn của Chúa”. Cậu sinh ngày 2.4.1842.

Còn nhỏ, bé sống thế nào?

- Bé bẩm sinh sốt mến, đạo đức. Bốn tuổi đã biết đọc kinh và luôn vâng lời mẹ cách hoàn hảo.

Bé ân cần ra sao?

- Mỗi khi bố đi làm về, bé đã ân cần ra đón bố, an ủi và cầu nguyện cho bố.

Bé năng nhớ tới Chúa thế nào?

- Mới bốn tuổi, bé luôn nhớ và nhắc mọi người đọc kinh sáng tối, trước khi ăn; và kinh truyền tin. Có lần bé từ chối ngồi ăn với người khách lạ không làm dấu trước khi ăn.

⁴ Còn vợ ông thì làm nghề may.

⁵ Murialdo cách Bechi nơi sinh trưởng của Don Bosco một cây số. Có một nhà nguyện nhỏ có linh mục quản xứ. Năm 1829, Cha Calasso vị linh mục quản sở nhà nguyện đó, đã gặp bé Gioan Bosco và trở thành thầy dạy Latinh đầu tiên của Don Bosco.

⁶ Trong khi đề tựa sách Magone, Don Bosco viết: “nhân đức cũng sinh ra với Saviô và được vun trồng tới mức anh hùng trong đời sống cậu”.

⁷ Don Bosco tóm tắt ở đây các ấn tượng ngài nhận được từ cha mẹ Đaminh Saviô. Cha cậu chết tại nguyện xá ngày 16.12.1891. Cha Cagliari thầy dạy Đaminh Saviô ở Mondonio (19.4.1857) nói: Ngay từ thơ ấu, bé đáp lại sự chăm sóc của cha mẹ ân cần đến nỗi cha mẹ em bảo đảm là không bao giờ buồn phiền về em: Bố em cũng quả quyết với cha Cagliari và cha Rua là em rất ân cần đi bước trước. Câu trả lời của Đaminh Saviô về chuyện em từ chối ngồi bàn ăn với người lạ được em gái bé sinh năm 1859, quả quyết tại tòa án phong thánh cho Đaminh Saviô như sau: “nhưng người đó không có đạo. Ông ta không làm dấu thánh giá trước khi ăn, vậy chúng ta không nên ngồi chung với ông ta”.

Chương 2: HẠNH KIỂM VÀ NHÂN ĐỨC CỦA SAVIÔ

Hạnh kiểm của Đaminh Saviô tại Murialdo

Điều chúng tôi sắp nói thật khó mà tin được, nếu người kể chúng ra đã không đánh tan mỗi nghi ngờ của chúng tôi. Cha dựa vào lời tường thuật mà linh mục quản sở thôn Murialdo đã vui lòng cung cấp cho cha mẹ về cậu học trò yêu quý của Ngài: đó là cha Gioan Zucca miền Murialdo, khi ấy đã trở về cư trú ở quê ngài.

Ngài nói; “trong những ngày đầu tiên tôi đến thôn Murialdo, tôi thường thấy một em bé khoảng 5 tuổi theo mẹ đến nhà thờ. Dáng thanh thản của em đều khiến tôi và những người khác chăm chú nhìn em. Có khi tới nhà thờ mà thấy cửa vẫn còn đóng, thì thật là một cảnh tuyệt diệu. Em không hề chạy nhảy đây đó hoặc la hét một mình hay với các bạn hữu, như các đứa trẻ cùng tuổi em thường làm, trái lại em dừng lại nơi ngưỡng cửa, quỳ gối xuống, cái đầu bé nhỏ của em hơi cúi xuống và đôi bàn tay vô tội chấp lại trước ngực, em sốt sắng cầu nguyện cho đến khi cửa mở. Phải thêm rằng đất có khi lầy bùn, trời đổ tuyết hay mưa; nhưng em bé chẳng quan tâm mà vẫn cứ quỳ gối xuống cầu nguyện⁸. Tôi thấy lạ quá và do một sự tò mò lành thánh thúc đẩy, tôi đã muốn hỏi cho biết em bé này là ai khiến tôi phải cảm phục, và tôi được biết em là con bác thợ rèn Carlo Saviô”.

Khi gặp tôi trên đường, từ xa em đã tỏ lộ niềm sung sướng, và với gương mặt thiên thần em đã cung kính chào tôi trước và em đã bắt đầu đi học⁹.

Các nét son nhân đức và sự chuyên cần tới trường

Sẵn trí thông minh lại chuyên cần hoàn thành các bổn phận, trong một thời gian ngắn, em đã đạt được tiến bộ đáng kể trong việc học hành. Em buộc phải sống với các đứa trẻ độc ác và phá phách, nhưng không bao giờ tôi thấy em gây hấn. Khi xảy ra cãi cọ, em kiên nhẫn chịu những lời sỉ nhục của các đồng bạn và mau mắn xa lìa chúng. Tôi không nhớ là đã thấy em tham gia các trò chơi nguy hiểm, hay gây một chút rối loạn gì tại trường. Trái lại, có nhiều bạn rủ em đi chế nhạo các người cao tuổi, ném đá, ăn cắp hoa quả của người khác hay phá hoại ruộng đồng; nhưng em biết khôn khéo phản đối thái độ đó của chúng và từ chối tham gia.

Lòng đạo đức sốt sắng mà em đã tỏ ra khi cầu nguyện ở ngưỡng cửa nhà thờ đã không giảm đi với tuổi lớn lên của em. Năm tuổi em đã học giúp lễ và giúp lễ cách sốt sắng¹⁰.

Mỗi ngày em tới với thánh lễ và nếu có ai muốn giúp lễ, thì em bằng lòng dự lễ, còn nếu không có ai, em đáp ứng với vẻ mặt đầy trang nghiêm. Vì còn quá trẻ tuổi và thân hình lại bé nhỏ, em không thể mang sách lễ qua bên kia; thật hay ho khi thấy em lo lắng lại gần bàn thờ, rướn người lên trên đầu các ngón chân, đưa tay với thật xa, cố gắng hết sức để chạm tới giá. Nếu vị linh mục hay những người khác muốn tặng em một món quà quý giá nhất trên đời, thì họ đừng di chuyển sách lễ, mà chỉ đưa giá sách lại gần em hơn để em có thể với tới được; thế là em sung sướng mang giá sách sang phía bên kia bàn thờ.

“Em xưng tội thường xuyên¹¹ và vừa khi em có thể phân biệt bánh trên trời và bánh trần gian, em liền được chấp nhận cho rước lễ lần đầu. Được thấy những

công việc tuyệt vời thể ấy mà ơn Chúa hoàn tất trong tâm hồn vô tội này, tôi đã nhiều lần tự nhủ: đây thật là em bé chứa chan hy vọng tươi đẹp. Chớ gì Thiên Chúa thương mở ra cho em đường để đưa các quả quý giá như vậy tới chỗ chín mọng”¹².

Tới đây kết thúc chứng từ của linh mục quản xứ Murialdo.

Lời tâm niệm

Phải chăng lòng sốt sắng biểu lộ nơi thái độ cầu nguyện của Saviô; sáng sớm quỳ ở ngưỡng cửa nhà thờ còn đóng, bất chấp bùn dơ, mưa rơi, tuyết rơi, và không la hét, chạy nhảy phá phách như các trẻ khác, có dáng vẻ của một sự nhút nhát, yếu đuối hay lỗi thời.

Don Bosco không tin như thế. Ngài quả quyết lòng đạo đức ấy không giảm sút với tuổi lớn lên, được biểu lộ khi bé giúp lễ cách chăm chú và sốt sắng, thơ ngây!

Ai đã tiếp xúc với Thiên Chúa như mình hít thở không khí, luôn luôn cảm thấy lòng tràn ngập sự hiện diện yêu mến của Ngài...

Nhân đức của Saviô còn được tỏ rạng. Hiền lành, nhưng khôn khéo phản đối và cương quyết không chấp nhận các đề nghị của các bạn xấu như ăn cắp hoa quả, ném đá, chế diễu người già, phá hoại ruộng đồng, tham gia các trò chơi nguy hiểm, gây rối trong trường...

Bé Đaminh Saviô còn năng đi xưng tội và sớm được rước lễ, cuộc đời của bạn phải như Đaminh Saviô, chứa chan hy vọng tươi đẹp. Đó là lời Don Bosco nhắn nhủ bạn.

Các Câu ‘Hỏi-Thư’

Lên 5 tuổi bé đi nhà thờ thế nào?

- Bé đi cùng với mẹ, thái độ thật trang nghiêm, sốt sắng dù mưa đá, tuyết rơi, dù bùn dơ, bé quỳ trước ngưỡng cửa nhà thờ mà cầu nguyện khi cửa nhà thờ chưa mở vào sáng sớm.

Ở lớp, bé ra sao?

- Bé lễ phép, thông minh, kiên nhẫn nhịn nhục và tránh bạn xa xấu.

Bé đến với Chúa thế nào?

- Bé sớm biết giúp lễ, để ở gần Chúa và siêng năng đi xưng tội.

⁸ Don Bosco nói rằng điều vị linh mục coi sóc Murialdo kể lại thật có lắm điều khó có thể tin, nếu không có chứng từ chắc chắn của người đã quả quyết điều đó. Một trong những chuyện khó tin là việc em quỳ cầu nguyện ở ngưỡng cửa nhà thờ vào sáng sớm vào lúc em còn bé bỏng như vậy. Năm đầu đời đã là khởi điểm của một sự chín chắn trước thời gian.

⁹ Cha Zucca nói năm sau em bắt đầu đi học nghĩa là lúc em 6 tuổi.

¹⁰ Thầy Rua nghi nhận: “mới 5 tuổi em đã giúp lễ, nhưng vì thân mình em quá nhỏ không thể mang sách lễ qua bên, chủ tế phải làm việc đó thay em; nhưng các nhiệm vụ khác của người giúp lễ thì em đảm nhận hết”.

¹¹ Cha Zucca nói em xưng tội vài lần trong năm. Với thời đó vài lần đã là nhiều rồi, nên Don Bosco có thể viết: em xưng tội thường xuyên.

¹² Cha Zucca chưa dám diễn tả các tình cảm siêu nhiên tới chỗ đó, ngài viết: “Thấy em, tôi nhiều lần tự nhủ: đây thật là một em bé hứa hẹn, miễn là em không ở mãi nhà của mình”.

Chương 3: RƯỚC LỄ LẦN ĐẦU VÀ CÁC QUYẾT ĐỊNH

Daminh Saviô được nhận rước lễ lần đầu

Daminh đã đủ điều kiện để nhận vào rước lễ lần đầu. Em đã thuộc lòng cả cuốn giáo lý nhỏ; em đã hiểu rõ bí tích cao cả này và nóng lòng khao khát rước Chúa. Chỉ có tuổi của em là cản trở duy nhất, vì trong các làng quê, thông thường người ta không nhận các trẻ em rước lễ lần đầu nếu các em chưa tới mười một, mười hai tuổi tròn ¹³. Còn Saviô thì chưa đầy bảy tuổi. Ngoài vẻ mặt non choẹt, thân hình bé tí của em lại càng làm cho em giống trẻ thơ quá; nên cha quản sở lưỡng lự tiếp nhận em. Ngài hỏi ý kiến các linh mục khác. Các vị này sau khi đã cân nhắc sự hiểu biết sớm phát triển, sự học hành và những khao khát mãnh liệt của Daminh, đã gạt sang một bên mọi khó khăn và nhận em tham dự lần đầu tiên bánh các Thiên thần.

Sự thuận lợi, sự cảm lòng cảm trí và những quyết định

Thật khó mà diễn tả những tình cảm mừng, vui khôn siết ngập tràn lòng em trước tin báo đó. Em chạy về nhà và sung sướng kể lại cho mẹ; rồi khi cầu nguyện, khi đọc sách; em đã qua nhiều thời gian ở nhà thờ trước và sau thánh lễ và linh hồn em xem ra đã ở với các thiên thần trên trời. Vào dịp vọng ngày được quy định cho rước lễ, em gọi mẹ em:

- Mẹ ơi, em nói, ngày mai con đi rước lễ; mẹ hãy tha thứ tất cả những nỗi buồn phiền con gây cho mẹ trong quá khứ; sau này con hứa sẽ thật ngoan ngoãn hơn; con sẽ chăm chú tại trường học, vâng lời, dễ dạy, kính trọng tất cả những gì mẹ muốn ra lệnh cho con.

Nói xong em cảm động và bắt đầu khóc. Người mẹ mà xưa nay chỉ tìm thấy niềm an ủi nơi con, cũng cảm kích và không cầm nổi nước mắt. Bà nói với con:

- Con hãy an lòng Đaminh thân yêu của mẹ, mẹ đã tha thứ hết: con hãy cầu cùng Chúa gìn giữ con luôn tốt lành, hãy cầu Ngài cho cả mẹ và ba.

Sáng ngày đáng ghi nhớ đó, em dậy đúng giờ, mặc áo đẹp nhất của em và đi nhà thờ lúc cửa còn đóng. Em quỳ gối ở ngưỡng cửa nhà thờ như bao lần em đã làm cho tới khi các em khác đến và cửa nhà thờ mở. Nghi lễ kéo dài 5 tiếng gồm việc mỗi em xưng tội, chuẩn bị và cảm ơn sau rước lễ. Đaminh là người thứ nhất vào nhà thờ và là người cuối cùng ra khỏi đó. Trong cả thời gian ấy, em không biết mình ở trên trời hay ở dưới đất nữa ¹⁴. Ngày hôm đó là ngày nhớ mãi không quên cho em. Ta có thể gọi đây là một khởi đầu đích thực, hay đúng hơn một sự liên tục tự nhiên của một đời sống, có thể làm gương cho bất cứ một Kitô hữu trung thành nào. Vài năm sau đó, khi xin em kể về ngày rước lễ lần đầu của em, ai cũng thấy được một niềm vui thật sinh động còn rạng rỡ trên khuôn mặt em.

- Em đã viết vài điều ghi nhớ mà em gìn giữ hết sức chu đáo trong một cuốn sách đạo đức và điều đó em thường xuyên đọc đi đọc lại. Cha đã có thể có trong tay và ghi lại ở đây trong nét đơn sơ của nguyên bản. Lời lẽ như sau: “các điều ghi nhớ do tôi, Đaminh Saviô, ghi lại năm 1894 khi tôi được chịu lễ lần đầu năm lên 7 tuổi”.

1. “Tôi sẽ xưng tội rất thường xuyên và chịu lễ tất cả mỗi lần cha giải tội cho phép.
2. Tôi muốn thánh hóa các ngày lễ.

3. Các bạn của tôi sẽ là Giêsu và Maria,
4. Thà chết chẳng thà phạm tội”

Các điều ghi nhớ này được em thường xuyên nhắc lại và là quy luật cho các hành động của em cho tới cuối đời ¹⁵.

Trong số những ai đọc cuốn sách nhỏ này, nếu có ai phải thực hiện việc rước lễ lần đầu, cha mẹ hết lòng khuyên bảo bạn ấy hãy lấy cậu bé Saviô làm mẫu gương cho mình. Nhưng theo sự hiểu biết và khả năng của cha, cha cũng khuyên các người cha và các bà mẹ gia đình và tất cả những ai có quyền hành trên các trẻ em, hãy dành cho hành vi tôn giáo này một tầm quan trọng lớn lao nhất. Các vị hãy xác tín rằng việc rước lễ lần đầu được làm cách tốt lành sẽ đặt nền tảng luân lý vững chắc cho cả một đời; sẽ là một chuyện lạ nếu có ai sau khi đã hoàn tất tốt đẹp bốn phận cao trọng này, mà lại không có được sau đó một đời sống tốt lành và nhân đức. Trái lại, có cả hàng nghìn trẻ em hư hỏng, là nỗi thất vọng cho cha mẹ và những người chăm sóc chúng; nhưng nếu ta đi tới tận cội nguồn của sự dữ, ta biết được rằng hạnh kiểm của chúng bắt đầu ra như thế từ nơi sự chuẩn bị chưa đủ hoặc do không có chuẩn bị gì cả để rước lễ lần đầu. Tốt hơn là đời hành vi này lại, hay là đừng làm còn hơn là làm không tốt.

Các Câu ‘Hỏi-Thư’

Bé rước lễ lần đầu năm nào?

- Năm bé mới 7 tuổi, vì bé sớm phân biệt được bánh Thiên thần với bánh trần gian.

Bé chuẩn bị rước lễ thế nào?

- Khi nghe tin được phép rước lễ lần đầu, bé sung sướng lắm và cảm kích xin lỗi mẹ vì các lỗi lầm!

Cuộc rước lễ lần đầu ấy đối với bé ra sao?

- Bé vẫn luôn nhắc lại: “ôi ngày đó thật là ngày đẹp và vĩ đại đối với tôi”.

Bốn quyết định của Saviò ra sao?

- Tôi sẽ năng xứng tội và rước lễ.

- Tôi muốn thánh hóa các ngày lễ.

- Bạn tôi sẽ là Chúa Giêsu và Đức Maria.

- Thà chết chẳng thà phạm tội.

Rước lễ lần đầu và rước lễ sốt sắng là nền tảng cho một đời sống luân lý và đạo đức tốt.

- Rước lễ lần đầu và rước lễ sốt sắng là nền tảng cho một đời sống luân lý và đạo đức tốt.

¹³ Thánh Giuse Cafasso rước lễ lần đầu ở tuổi 13; Don Bosco ở tuổi 10; Gioan Cagliero ở tuổi 9. Phanxicô Besucco ở tuổi 8.

¹⁴ Saviò, như Don Bosco, rước lễ lần đầu tại Castelnuovo. Murialdo chỉ là nhà nguyện của xứ Castelnuovo. Gia đình Saviò đến ở Murialdo từ năm 1844 đến 1852.

¹⁵ Ngày 8.12.1854 em lấy lại hai quyết định cuối cùng trong hành vi tận hiến mình cho Đức Mẹ. Trên giường chết, em sẽ nhắc lại: “các bạn của tôi là Chúa Giêsu và Mẹ Maria”.

Chương 4: ĐAMINH SAVIÒ HỌC TẠI TRƯỜNG LÀNG

Trường làng Castelnuovo d'Asti - một mẫu đối thoại gương mẫu

Sau khi học xong lớp mẫu giáo và lớp một, (từ năm lên sáu và lên bảy), đáng lý Daminh phải được tiếp tục học ở nơi khác. Nhưng ở một thôn nhỏ như thế, Daminh đã không được toại nguyện. Daminh khao khát đi học, còn cha mẹ bé thì vô cùng bận tâm về bé. Nhưng sao mà làm được chuyện đó bởi thiếu tiền bạc? Thiên Chúa, ông chủ tuyệt đối của mọi loài, chính Ngài sẽ quan phòng các phương tiện cần thiết để cậu bé bước theo con đường Ngài kêu gọi.

Có những lần Daminh thốt lên:

- Nếu tôi là con chim, tôi sẽ tung cánh bay tới Castelnuovo sớm chiều để tiếp tục đi học.

Khát vọng mãnh liệt đó đã giúp em vượt qua mọi khó khăn và quyết định lui tới trường làng Castelnuovo, dù trường xa nhà tới bốn cây số rưỡi. Thế là một em bé mới mười tuổi mà đã chịu cuộc bộ đi về sớm chiều hai bận cả thảy 18 cây số. Có khi khốn đốn vì gió thốc, mặt trời thiêu đốt, bùn lầy, mưa rơi. Nhưng chẳng sao. Bé chịu mọi gian khổ và vượt qua mọi khó khăn; bé thấy đó là cách vâng lời cha mẹ, cách học khoa học chiếm được ơn cứu độ và như thế là đủ để bé vui sướng chịu đựng mọi gian khổ¹⁶.

Một hôm có người lớn tuổi thấy Daminh một mình đi tới trường vào lúc 2 giờ trưa dưới ánh mặt trời thiêu đốt. Như để an ủi em, ông lại gần và nói với em:

- Em bé ơi, em không sợ đi một mình trên quãng đường này sao?

- Em đâu có đi một mình, có Thiên thần bản mệnh hằng theo em từng bước

17.

- Dẫn sao cháu cũng cực nhọc vì đường xá dưới cái nóng nực này và phải đi lại 4 lần mỗi ngày!

- Ò, chẳng có gì cực, chẳng có gì mệt mỏi cả khi ta làm việc cho một ông chủ trả lương rất hậu.

- Ông chủ nào thế cháu?

- Đó là Thiên Chúa, Đấng tạo dựng, Ngài trả cả bát nước lã ta cho kẻ khác vì lòng yêu mến Ngài.

- Ông này kể lại chuyện trên cho một số bạn hữu và luôn kết luận như sau: một cậu bé tuổi còn nhỏ như thế mà đã nuôi những tâm tình như vậy, sau này chắc chắn sẽ làm cho người ta nói về cậu trong sự nghiệp cậu sẽ ôm ấp.

Câu trả lời khôn ngoan trước một lời khuyên xấu

Trong những lần đi về từ trường học như vậy, em đã gặp phải một nguy hiểm nghiêm trọng cho linh hồn do một số bạn hữu ¹⁸:

Giữa cái oi ả mùa hè, nhiều trẻ có thói quen đi tắm ở những hồ nước, những dòng suối, những ao đầm và những nơi tương tự. Khi cả lũ trẻ tụ lại chơi tắm, cỏi trường và có khi ở những nơi lộ liễu, thì có những nguy hiểm về thể xác, như chúng ta quá thường nghe những lời than vãn về các trẻ con và người lớn chết đuối trong dòng nước; nhưng nguy hiểm cho linh hồn còn lớn hơn. Biết bao trẻ em khóc lóc đã đánh mất sự vô tội vì đã đi tắm với bạn bè như thế ở những nơi tai hại! Vậy nhiều đồng bạn của Saviô có thói quen đi tới đó. Không bằng lòng với chuyện chính chúng đi tới đó, mà còn muốn đem cả Saviô đi với chúng và chúng đã một lần lôi kéo được cậu. Nhưng sau khi đã nhận ra đó là một điều

xấu, Saviô tỏ ra vô cùng đau đớn¹⁹. Thế là không thể nào lôi kéo cậu tham gia một lần nữa, trái lại, cậu ăn năn và khóc lóc nhiều lần về mối nguy hiểm cho linh hồn và thể xác mà cậu đã tự đặt mình vào. Tuy nhiên có hai thằng bạn trớ trêu và táo bạo nhất lại cố lôi kéo cậu thêm một lần nữa. Chúng nói với cậu:

- Đaminh, mày muốn đến tham gia với chúng tao một cuộc chơi?

- Cuộc chơi nào?

- Chơi bơi lội ấy mà.

- Ô, không! Tôi không đi đâu. Tôi không khéo lắm, tôi sợ chết đuối.

- Điều đó, Saviô đã từ chối đi tắm với họ.

- Đi chứ! Thú lắm! Những ai bơi, không còn thấy nóng bức, ăn ngon và rất khỏe.

- Nhưng tôi sợ chết đuối.

- Ôi chà, đừng sợ. Chúng tao sẽ dạy mày hết; lúc đầu mày sẽ xem chúng tao bơi, rồi mày sẽ bơi như thế. Mày sẽ xem chúng tao bơi lội trong nước như cá, và nhảy như những tay khổng lồ.

- Nhưng như vậy không có tội sao khi chúng ta đi tới những nơi đầy nguy hiểm ấy?

- Chẳng có tội gì cả; hơn nữa mọi người đều đi cả mà.

- Thôi đủ rồi; tôi chẳng hiểu gì nữa và chẳng biết nói sao.

- Đi đi, đi đi: cứ tin vào lời tụi tao: chẳng có gì xấu, và chúng ta sẽ cứu mày khỏi mọi nguy hiểm.

- Trước khi làm những gì các bạn nói, tôi muốn xin phép mẹ tôi đã, nếu mẹ nói được thì tôi sẽ đi, nếu không tôi không đi.

- Mày im đi, đồ ngu, đừng dại mà đi nói với mẹ mày; bà chắc chắn sẽ không để mày đi, hơn nữa bà còn nói với cha mẹ chúng tao và sẽ làm cho chúng tao bị nhừ tử bằng những cú đòn.

Ô, nếu mẹ tôi không để cho tôi đi, đó là dấu chuyện đó không tốt; bởi thế tôi

không đi; và nếu các bạn muốn tôi nói thẳng với các bạn, tôi sẽ nói cho các bạn biết là tôi đã bị đánh lừa và đã đi với các bạn chỉ có một lần thôi và sẽ không bao giờ đi nữa trong tương lai! Bởi ở những nơi đó, luôn luôn có nguy hiểm chết đuối và xúc phạm đến Chúa. Các bạn đừng nói với tôi nữa về chuyện bơi lội; nếu cha mẹ các bạn không bằng lòng chuyện đó, các bạn cũng không nên làm nữa; vì chúa phạt những đứa con làm trái ý muốn của cha mẹ. Đaminh đã trả lời cách khôn ngoan đến thế cho các khuyến dụ xấu này, và đã tránh được một nguy hiểm nghiêm trọng trong đó cậu đã có thể bị sa vào, và liệu đành mất kho tàng vô giá là sự vô tội. Cái nguy hiểm này kéo theo với nó muôn ngàn hậu quả tai hại.

Lời tâm niệm

Don Bosco giáo dục các bạn trẻ. Ngài lo lắng nhất là sao cho các bạn trẻ tránh các dịp tội, làm mất sự vô tội, và bị cuốn lôi vào trong các hậu quả buồn thảm: Như câu chuyện cám dỗ Đaminh Saviô đi tắm và những dịp gây gương xấu có thể bày ra cho lũ trẻ rủ nhau đi tắm ngoài phép của cha mẹ.

Nay các gương xấu quyến rũ người ta tới những ý tưởng và hành động xấu tràn ngập qua sách báo và tranh ảnh, xi-nê xấu.

Ngay cả các anh chị lớn chăm lo cho các em trẻ ở xứ đạo... cũng có thể liệu gặp những giao du nguy hiểm với các bạn khác hay giữa họ mà sinh ra những gương mù, những chuyện đàm tiếu không hay, và không còn là gương tốt cho trẻ nhỏ.

Chúng ta phải nghe lời khuyên của Don Bosco giữ cho mình tâm hồn trong trắng và vô tội trong cuộc sống. Nếu có khi nào tâm hồn ta hoen ố, ta hãy mau chạy tới tòa cáo giải để khôi phục sự trong trắng của tâm hồn, và quyết tiến trên đường nhân đức.

Các Câu 'Hỏi-Thư'

Năm lên 10 tuổi, Saviô đi học ra sao?

- Cậu phải lên trường làng, cuốc bộ mỗi ngày 18 cây số. Nhưng cậu luôn theo ý thiên thần bản mệnh mà suy nghĩ những chuyện tốt lành.

Tại sao Đaminh Saviô không nghe lời bạn hữu rủ đi bơi lội?

- Vì nguy hiểm chết đuối và cũng vì có nguy hiểm theo bạn xấu phạm tội mất lòng Chúa.

¹⁶ Thời gian đi học xa này bắt đầu từ 2.6.1852 và kéo dài 5 tháng.

¹⁷ Lòng sùng kính thiên thần bản mệnh là đặc điểm của khoa giáo dục của Don Bosco. Cha Cagliero và cha Rua nói Đaminh vẫn thường nhắc nhở: “chúng ta hãy yêu mến Thiên thần bản mệnh tốt lành hằng ở bên ta, đừng xua đuổi ngài bằng các tội lỗi của ta, và hãy cầu xin ngài hộ vực chúng ta trong cơn cám dỗ để khỏi sa ngã” (Summ Ord. p 40).

¹⁸ Don Bosco kể lại ở đây chuyện Đaminh Saviô đi tắm với các bạn mà không có phép của cha mẹ. Đi tắm sông, suối, đầm, ao có cái nguy hiểm của tai nạn chết đuối và cũng có cái nguy hiểm là bạn bè xấu có thể tạo nên những cám dỗ về điều không trong sạch.

¹⁹ Tưởng cần nhắc lại ở đây lời quả quyết của Don Rua, người bạn thân nhất của Saviô: “Tôi nhất mực tin rằng do một ân huệ rất đặc biệt, Saviô không bị các cám dỗ chống lại đức khiết tịnh” (Sunm. Ord. p.116). Đừng nghĩ cách nông cạn rằng có những xúc động trầm trọng nơi cậu bé. Cậu học biết được rằng có một nguy cơ cho đức trong sạch ở chuyện tắm đó, chứ cậu không hề lỗi đức trong sạch, (Caviglia, Studio,p.38).

Chương 5: HẠNH KIỂM CỦA ĐAMINH SAVIÔ TẠI TRƯỜNG CASTELNUOVO D'ASTI

Hạnh kiểm của Saviô tại trường Castelnuovo d'asti

Khi theo học trường Castelnuovo, Saviô bắt đầu học cách cư xử đối với các bạn học. Nếu em thấy bạn nào chăm chú trong lớp, dễ dạy, lễ phép, thuộc bài, làm bài và được thầy khen, thì bạn ấy lập tức trở thành bạn của em. Nhưng nếu là một gã bướng bỉnh, xác láo, chảnh mắng việc bốn phận, nói xấu hay nói tục ư? Daminh sẽ xa lánh nó như bệnh dịch. Còn những em hơi ương lười, thì em ân cần chào hỏi, giúp đỡ khi cần, nhưng không kết bạn thân với chúng ²⁰.

Những lời nhận xét của thầy dạy Saviô

Lối sống của em ở Castelnuovo d'asti đáng làm gương cho bất cứ bạn học sinh trẻ nào ước ao tiến bộ trong khoa học và lòng đạo đức. Vì thế cha ghi lại ở đây nhận xét rất cân nhắc do thầy của Daminh Saviô là cha Alexandro Allora viết ²¹:

Ngài viết như sau:

“Tôi rất sung sướng được giải bày nhận xét của tôi về cậu bé Daminh Saviô. Mới trong một thời gian vắng, bé đã chiếm trọn cảm tình của tôi, đến độ tôi thương bé bằng cả tấm lòng dịu dàng của một người cha. Tôi vui mừng đáp ứng

yêu cầu của Cha, vì tôi còn giữ lại một kỷ niệm rất sinh động, rõ ràng và đầy đủ về việc học, hạnh kiểm và nhân đức của em.

“Tôi không thể nói nhiều về hạnh kiểm tôn giáo, vì em ở thôn khá xa, nên được miễn tham dự giờ họp mặt công đoàn vào Chúa nhật vào ban sáng và trưa như các em khác, để cầu nguyện, nghe sách thiêng, tham dự thánh lễ, học giáo lý. Giá được, thì em đã nổi gương về lòng đạo đức và sốt sắng.

Sau khi em đã học lớp thứ nhất tiểu học tại Murialdo, em nhỏ tốt lành này đã xin và nhận ngay vào trường của tôi là lớp tiểu học năm thứ hai, ngày 21.06.1852, là ngày các học sinh kính thánh Luy, bốn mạng của tuổi trẻ.

Em vóc người mảnh khảnh, yếu đuối, nét mặt nghiêm trang pha lẫn dịu dàng, với một vẻ trang trọng nhưng dễ thương không thể tả được. Tính tình em rất hiền hậu và dịu dàng, luôn luôn bình thản. Lúc nào em cũng như vậy trong lớp và ngoài lớp, và khắp mọi nơi. Mỗi khi thầy dạy nhìn em, nghĩ tới em hay nói với em, đều cảm nhận từ nơi em một ấn tượng tuyệt vời và vui sướng. Đó là một cái gì đó mà một vị thầy có thể coi là sự đền bù thân ái nhất cho những khó nhọc gian khổ mình thường phải chịu để đào tạo một cách vô bổ những tâm hồn cần cỗi và bướng bỉnh của một số học trò. Do đó, tôi có thể nói là em xứng với tên Saviô “bé khôn, bé ngoan” của mình, và vẫn luôn tỏ ra như thế bằng hành động, nghĩa là trong học hành, trong lòng đạo, trong khi chuyện trò cùng bạn hữu và trong mọi việc em làm. Từ ngày đầu tiên em nhập trường của tôi cho đến cuối năm học và bốn tháng của năm sau đó, em tiến bộ cách phi thường trong việc học hành. Em luôn được chỗ nhất trong lớp học của em và đáng những bằng khen khác trong toàn trường; hầu như luôn luôn em được điểm cao nhất trong tất cả các môn học mà người ta dần dần dạy cho em. Kết quả tốt về học hành như vậy không chỉ là do thiên tư ngoại thường của em, mà còn do lòng yêu thích học hành và nhân đức tuyệt độ của em.

“Đáng cảm phục cách riêng là sự chăm chỉ của em trong việc chu toàn các

bốn phận nhỏ nhất nhất của người học sinh Kitô hữu và cách riêng là sự kiên trì và đều đặn của em trong việc đi đến trường. Quả vậy tuy sức khỏe yếu em lại phải đi mỗi ngày 4 cây số đường dài, cả thầy đi về mỗi ngày. Thế mà em thi hành với tâm hồn bình tĩnh và vẻ mặt thanh thản đến kỳ lạ, dù trong mùa đông giá buốt, dưới mưa và tuyết rơi, đó là điều khiến thầy giáo em không thể không nhận ra một chứng ta và gương sáng hiếm quý và đáng khen thưởng. Cậu học sinh xứng đáng này đã đau ốm niên khóa 1852-1853, và cha mẹ em phải thay đổi liên tục chỗ ở, khiến tôi thật hối tiếc là không thể tiếp tục đưa học trò thân yếu rất mực như thế nữa. Những hy vọng thật lớn lao và thật tươi đẹp về em lại bị tiêu tán đi bởi những nỗi sợ ngày càng lớn tôi cảm thấy cho em, là em sẽ không thể tiếp tục học hành được nữa do thiếu sức khỏe hay thiếu tiền bạc²².

Lời tâm niệm

Một học sinh dễ mến, một em bé đạo đức, một người bạn thân ái, được thầy yêu bạn quý. Đó là lời kết luận về một năm bốn tháng học hành của Đaminh Saviô tại trường Castelnovo.

Nhưng cũng rất đáng lưu ý thái độ khôn ngoan của Đaminh Saviô: yêu mến mọi người, giúp đỡ mọi bạn, nhưng không kết du với bạn xấu, chỉ chơi thân với các bạn tốt.

Nét đặc biệt nữa là chăm chỉ học hành và lòng can đảm tới trường bất chấp trời nắng, mưa, tuyết...

Nhân đức của một con người chứng tỏ là có thực, thì cần được thử luyện. Và Đaminh Saviô đã chứng tỏ được điều đó. Giáo dục cần tới sự can đảm rèn luyện bản thân mình.

Các Câu 'Hỏi-Thưa'

Saviô cư xử với các bạn hữu thế nào?

- Em yêu mến và giúp ích mọi người, nhưng biết xa lánh bạn xấu và kết thân với bạn tốt.

Nét đẹp nơi tâm hồn Saviô biểu lộ thế nào?

- Em nghiêm trang, nhưng thật dịu dàng, thân ái.

Saviô kiên trì thực hành nhân đức thế nào?

- Em chăm chỉ học hành, chẳng ngại đường xá, bất chấp nắng mưa, giá lạnh, em cuốc bộ hàng ngày 18 cây số để đi học.

²⁰ Cha Cagliero nói Saviô học chừng hai năm ở Castelnuovo d'asti. Em dễ thương, được mọi bạn mến chuộng, có mặt em, các bạn lắng dịu hơn trong lớp. Tuy em yêu mến tất cả, nhưng biết xa lánh các bạn phóng đảng. Đó cũng là qui luật của Don Bosco khi còn trẻ: khi ấy, Cha chia các bạn Cha thành ba loại: tốt, không tốt không xấu và xấu. Cha tuyệt đối tránh các bạn xấu, các bạn ở giữa chừng thì Cha quan hệ khi cần, do phép lịch sự, và kết thân với các bạn tốt (Hồi ký nguyện xá, ấn bản Ceria, p.50-51). Saviô cũng vậy: cậu không vì nhiệt tình tông đồ, mà để mình chịu một ảnh hưởng xấu.

²¹ Nhận xét này viết cho Don Bosco ngày 25.08.1857, tháng thứ năm sau khi Saviô qua đời.

²² Gia đình Saviô rời về Mondonio vào các tháng đầu năm 1853.

Chương 6: SAVIÔ THEO HỌC TẠI TRƯỜNG MONDONIO

Trường học Mondonio

Có vẻ như Chúa quan phòng muốn cho cậu bé này thấy thế gian là chốn đầy ải, nơi ta phải hành trình hết chỗ này qua chỗ khác; hay đúng hơn, Ngài muốn cậu bé được nhiều thôn làng biết tới để tỏ ra tại nhiều nơi như tấm gương tuyệt vời về nhân đức.

Cuối năm 1952 (các nhà truyền ký hiệu nay ước tính chính xác là vào các tháng đầu của năm 1853), cha mẹ em bỏ Murialdo đến lập cư tại Mondonio ²³, một thôn nhỏ gần Castelnuovo. Tại đó, cậu tiếp tục gương sống như đã thi hành ở Murialdo và ở Castenuovo; bởi đó cha phải nhắc lại những chuyện các thầy cũ của Saviô đã viết về em, như cha Cugliero chẳng hạn đã tả lại, cũng na ná giống như chuyện chúng ta vừa kể. Cha chỉ kể ra đây một ít nét đặc biệt thôi, để tránh phải lập đi lập lại ²⁴.

Ngài viết: “Tôi dám nói là suốt hai mươi năm tôi lo dạy trẻ em, tôi không có trò nào sánh bằng Saviô trong lòng đạo đức. Em còn bé về tuổi tác, nhưng đã sâu đậm ngay tầm người hoàn hảo. Sự chuyên cần, chăm chỉ của em với việc học hành, cũng như vẻ dễ mến cuốn lòng tình thương mến của thầy và biến em nên niềm vui của bạn hữu. Khi tôi nhìn ngắm em ở nhà thờ, tôi hết ý sức lạ lùng thấy cậu bé tuổi còn thơ như vậy, mà biết cầm lòng cầm trí đến thế. Nhiều lần tôi nhủ thầm: - Đấy đúng là một tâm hồn vô tội, đã được mở ra đón trọn niềm hạnh

phúc của thiên đường, và với những tình cảm mến nó có, nó đi đến ở với các thiên thần trên trời”.

Một vụ vụ khổng nghiêm trọng

Giữa các chuyện đặc biệt, cha Cugliero thầy dạy xưa của Saviô đã ghi lại chuyện sau:

“Một hôm giữa các học trò của tôi có xảy ra một lỗi phạm nghiêm trọng đến nỗi kẻ có lỗi đáng bị đuổi khỏi trường (lỗi nghịch ngợm đó là chuyện mấy học trò lấy tuyết và đá đút đầy vào lò sưởi). Các kẻ phạm lỗi đề phòng lỗi lầm của mình khỏi bị thầy phát giác, đã đến tìm thầy và đồng lòng đổ lỗi cho bé Đaminh tốt lành. Tôi không thể tin được là Saviô có thể gây rối loạn đến mức ấy; nhưng kẻ tố cáo đã biết tô màu sự thật cho lời tố cáo khiến tôi buộc phải tin. Vậy tôi vào lớp, rất bức tức vì sự rối trật tự xảy ra; tôi nói với thủ phạm cách chung chung rồi nói thẳng với Saviô như sau:

- Lỗi này lại cần là phải chính con phạm sao? Con không đáng cha đuổi con ngay lập tức khỏi trường sao? May mà đây là lần đầu tiên con phạm như thế, nếu không... con liệu đấy để là lần cuối cùng thôi đấy!

Đaminh đáng lẽ chỉ cần nói một lời minh oan, là sự vô tội được sáng tỏ. Nhưng cậu bé đã im lặng: cậu cuối đầu xuống ra dấu mình nhận lời quở phạt là chí lí, và không ngẩng mặt lên nữa ²⁵.

Nhưng Thiên Chúa bảo vệ kẻ vô tội. Hôm sau các thủ phạm đích thực được khám phá, và Đaminh được sáng tỏ là vô tội. Rất ân hận vì các lời quở mắng đã dành cho kẻ bị nghi oan là thủ phạm, tôi mới nói:

- Này Đaminh, tại sao con đã không nói ngay là con vô tội?

Đaminh trả lời:

- Bởi vì bạn ấy đã mắc những lỗi lầm khác nữa, nên có thể bị đuổi khỏi trường; còn con, con hy vọng sẽ được tha thứ, vì đây mới chỉ là lỗi đầu tiên con bị tố cáo tại trường: hơn nữa, con đã nghĩ là ngay Chúa Cứu Thế cũng đã từng bị vu khống cách bất công.

“Sau đó, em im lặng, nhưng tất cả đều ngưỡng mộ sự kiên nhẫn của Saviô, người đã biết lấy lành báo ác, sẵn lòng chịu đựng ngay cả hình phạt nặng nề để cho chính kẻ vu khống mình được gặp điều may”. Thế là hết lời kể của Cha Cugliero, thầy dạy của em.

Lời tâm niệm

Nhân đức được thử luyện mới đáng kể. Giáo dục là phải dạy người ra biết thi hành nhân đức.

Hơn nữa, ở đây Saviô đã thi hành các nhân đức khiêm nhường chịu sỉ nhục cách bất công, yêu mến bạn hữu và yêu mến cùng bắt chước Chúa.

Khoa giáo dục Don Bosco đề nghị ở đây, qua câu chuyện này, quả rất thực tế, và bắt nguồn từ lòng yêu mến Chúa.

Các câu ‘Hỏi-Thưa’

Nơi định cư cuối cùng của gia đình Saviô ở đâu?

- Đó là Mondonio nơi Đaminh Saviô lên 10 tuổi, tiếp tục theo học.

Saviô bị vu oan ra sao?

- Saviô bị vu oan đút tuyết và đá vào lò sưởi, và cúi đầu chịu tội vì thương bạn hữu mình.

Saviô có những tâm tình nào trong sự việc này?

- Cậu khiêm nhường, thương bạn, yêu mến và muốn bắt chước Chúa đã từng bị vu oan và chịu chết vì chúng ta.

²³ Đây là nơi lập cư cuối cùng. Các nhà biên chuyện ngày nay ước đoán là bố mẹ Đaminh Saviô dời về đây vào những tháng đầu của năm 1853. Với 7 đứa con, ba mẹ Saviô còn sinh thêm ở đây 3 người con nữa.

²⁴ Một tháng sau khi Saviô qua đời, ngày 19.04.1857 Cha Cugliero viết về Saviô cho Don Bosco.

²⁵ Carlo Saviô sau này là nhân viên hội đồng của thị trấn, đồng bạn Đaminh Saviô kể lại rằng: “tôi có mặt ở đó, và thầy đã phạt Đaminh Saviô quỳ ở lớp”. Saviô chấp nhận chịu tội oan, và phải thi hành 3 nhân đức anh hùng: tự ý chấp nhận sự sỉ nhục trước mặt các bạn và thầy dạy; thi hành đức ái với các bạn khi nhận lấy lỗi của họ làm của mình; thực hành tình mến lớn lao cho Thiên Chúa, vì danh Ngài mà kiên tâm chịu vu khống, và nhớ tới Đấng Cứu Thế bị loài người tố cáo cách bất công.

Chương 7: SAVIÔ GẶP DON BOSCO LẦN ĐẦU TIÊN

Lần gặp gỡ đầu tiên của Cha với Đaminh Saviô

Các chuyện Cha sắp kể đây, Cha có thể nói với chúng con cách chi li, vì hầu như chúng xảy ra trước mắt Cha, và hơn nữa hầu như chúng đều xảy ra giữa vô vàn các bạn trẻ, và ai cũng đồng lòng quả quyết như vậy.

Vào năm 1854, Cha Cugliero vị linh mục chúng ta vừa nói đến, nói với Cha về người học sinh rất đáng để ý về lòng đạo đức này. Ngài nói: “Tại đây, nơi nhà của Cha, có thể có những học sinh xứng đáng như vậy, nhưng sẽ khó có ai vượt trội em này về tài năng và nhân đức. Cha cứ gặp em thử đi, và Cha sẽ gặp thấy một thánh Lu-y mới.” Vậy Cha thỏa thuận với ngài là ngài gửi em bé ấy đến với Cha tại Murialdo, vào dịp Cha vẫn tới đó cùng với các trẻ em của nhà nguyện xá của Cha, để cho chúng thưởng thức tí cảnh miền quê, và đồng thời cử hành tuần chín ngày và Đại lễ Đức Mẹ Mân Côi rất thánh ²⁶.

Hôm đó là sáng sớm thứ hai đầu tháng mười, Cha thấy một em bé được bố dẫn tới nói chuyện với Cha. Gương mặt hoan hỉ, vẻ tươi cười, nhưng lễ phép như có nam châm khiến Cha phải đưa mắt nhìn. Cha hỏi:

- Con là ai? Con từ đâu đến?

Em trả lời:

- Con là Đaminh Saviô, mà thầy giáo của con là Cha Cugliero đã nói với Cha, và chúng con đến từ Mondonio.

Cha liền kéo em ra riêng một nơi, và nói chuyện về việc học hành của em, về cuộc sống của em cho đến hôm nay. Hai Cha con lập tức tín nhiệm nhau, Saviô với Cha và Cha với Saviô.

Các câu chuyện rất lạ trong bối cảnh này

Cha biết có nơi em nhỏ này một tâm hồn hoàn toàn theo tinh thần của Chúa, và cha ngạc nhiên không ít khi nhận thấy việc mà ơn thánh Chúa đã tác động ở nơi một cậu bé còn quá trẻ như thế này ²⁷.

Sau câu chuyện khá dài, trước khi gọi người bố tới, Saviô nói với cha các lời y hệt như sau:

- Vậy cha thấy thế nào? Cha sẽ con đưa về Tôrinô để học chứ?
 - Ò, cha nghĩ là có một tấm vải tốt đấy?
 - Tấm vải đó có thể dùng để làm gì?
 - Để làm một chiếc áo đẹp kính dâng Chúa.
 - Vậy con là tấm vải, còn cha là người thợ may, vậy cha hãy đem con đi với cha và làm nên chiếc áo đẹp cho Chúa.
 - Cha sợ sức khỏe yếu ớt của con không chịu được việc học hành.
 - Cha đừng sợ chuyện đó; Chúa Đấng đã cho con sức khỏe và ơn sủng cho tới bây giờ, cũng sẽ giúp cho con tương lai.
 - Nhưng khi con đã học la-tinh xong, con muốn làm gì?
 - Nếu Chúa ban cho con đủ ơn, con hết lòng khao khát ôm ấp đời giáo sĩ ²⁸.
- Được, bây giờ cha thử xem con có đủ khả năng học hành không đã. Con hãy cầm cuốn sách nhỏ này, đó là một cuốn báo nhỏ bạn đọc công giáo do cha viết. Hôm nay con hãy học trang sách này ²⁹. Mai con sẽ trở lại đọc thuộc lòng cho cha nghe.

Nói xong, cha để em tự do chạy nhảy với các bạn trẻ khác, rồi cha bắt đầu chuyện vãn với bố của em. Chỉ mới tám phút trôi qua, Đaminh đã tươi cười tiến lại và nói với cha:

- Nếu cha muốn, con xin đọc bây giờ trang sách của con.

Cha cầm lấy cuốn sách và ngạc nhiên nhận thấy rằng em không chỉ học thuộc từng chữ trong trang sách cha đã chỉ, mà còn hiểu rõ ý nghĩa của những chữ trong đó.

- Tốt lắm, cha nói với em. Con đã đọc trước bài học cha chỉ cho con học, thì cha cũng sớm trả lời cho con ngay. Được, cha sẽ đưa con về Torinô; và bắt đầu từ bây giờ con được kể vào số các con thân yêu của cha; ngay từ bây giờ con hãy bắt đầu cầu xin Thiên Chúa, để Ngài giúp cha và con làm theo thánh ý của Ngài.

Không biết làm sao diễn tả được nỗi niềm bằng lòng và biết ơn của mình, em đã cầm tay cha, siết chặt và hôn nhiều lần để chào cha, và nói:

- Con hy vọng sẽ sống sao để không bao giờ khiến cha phải than phiền về hạnh kiểm của con.

Lời tâm niệm

Giáo dục là cộng tác và phát huy công việc kỳ diệu mà ơn thánh Chúa đã tạo nên nơi tâm hồn con người? Đó là quan niệm chân chính nhất của nền giáo dục Kitô giáo mà Don Bosco là người đại diện có thể giá.

Bạn hãy cộng tác với ơn thánh Chúa nơi bạn, đừng từ chối ơn Chúa và để ơn Chúa ra vô ích. Bạn sẽ bắt đầu sai, hoàn toàn sai, nếu bạn không giúp các em thiếu nhi cộng tác với ơn thánh Chúa để thực sự nên tốt hơn. Làm thế khác là kiêu ngạo và phải gánh lấy thấy thất bại. Một công việc giáo dục tốt là làm cho người ta nên thánh như ơn của chúa!

Các câu 'Hỏi-Thư'

Tình cảm đầu tiên giữa Don Bosco và Daminh Saviô như thế nào?

- Vừa gặp và nói chuyện, hai cha con lập tức tin nhiệm nhau, cha với Saviô với cha.

Ngay từ lúc ban đầu đó, Don Bosco nhận thấy gì nơi Saviô ?

- Cha ngạc nhiên không ít khi thấy công việc mà ơn thánh Chúa đã tạo nên nơi cậu bé còn quá trẻ này.

Daminh xin Don Bosco làm gì cho mình?

- Con là tấm vải, còn cha là người thợ may. Vậy cha hãy đem con đi với cha và làm con nên một tấm áo đẹp cho Chúa!

²⁶ Cuối tháng 9 hay đầu tháng 10, Don Bosco dẫn các trẻ của ngài đi bộ về Becchi nơi anh Giuse của ngài ở, và ở tại vựa lúa của anh.

²⁷ Câu chuyện xảy ra ngày 03.10.1854 tại nhà nơi Don Bosco đã sinh ra. Điểm khởi đầu thật sáng ngời soi sáng toàn bộ quá khứ và tương lai của Saviô chính là điều Don Bosco đã nhận định về tác động của ơn thánh Chúa nơi cậu bé.

²⁸ Nhà truyền giáo salêdiêng Angelo Saviô làm chứng Saviô đã có ý muốn làm linh mục để cứu linh hồn mình và làm ích cho người khác.

²⁹ Gồm 28 hàng bài báo in vào tháng 3, 1853.

Chương 8: SAVIÔ ĐẾN NGUYỄN XÁ THÁNH PHAN-XI-CÔ SA-LÊ

Saviô đến nguyện xá

Tuổi trẻ nay thế này mai thế khác lộ rõ đặc điểm của nó là hay thay đổi ý định xoay quanh điều nó muốn; bởi thế chẳng hiếm khi xảy ra là ngày nay các trẻ quyết định một chuyện, mai lại chuyện khác; hôm nay ta thấy một nhân đức được thực hành ở mức cao vời, mai lại ngược hẳn lại; và nếu không có ai ở đó chăm chú theo dõi, thì một nền giáo dục đáng lý có thể đạt tới thành công thật mỹ mãn thì lại rơi vào một kết quả thật tồi tệ. Nhưng với Đaminh Saviô thì không như thế. Tất cả những nhân đức, mà chúng ta đã thấy phát sinh và lớn lên nơi các giai đoạn khác nhau của cuộc sống của em, thì mỗi lúc mỗi tăng trưởng cách kỳ diệu và chúng tăng trưởng cùng với nhau, không có nhân đức nào lại tác hại tới nhân đức khác.

Tới nhà Nguyễn Xá ³⁰. Đaminh Saviô vào gặp Cha trong phòng để như em nói, phó thác hoàn toàn bản thân trong tay các bề trên của mình. Mắt em lập tức nhìn vào một tấm bảng viết bằng chữ lớn các lời sau đây vẫn được thánh Phanxicô Salê thường xuyên nhắc đến: *Da mihi animas, cetera tolle*. Cha cho em đọc cách chăm chú và ước mong em hiểu ý nghĩa câu ấy. Do đó cha mời gọi em, hơn thế còn giúp em dịch để tìm ra ý nghĩa của nó: Lạy Chúa, xin cho con các linh hồn, và xin Chúa cất đi các sự khác. Em ngừng lại một lúc rồi nói:

- Con đã hiểu; ở đây không có chuyện buôn bán tiền bạc, mà buôn bán các linh hồn, con hiểu ra rồi; con hy vọng linh hồn con cũng có phần trong chuyện buôn bán này.

Cuộc sống ban đầu tại đó

Suốt một thời gian em sống rất bình thường. Người ta không ngưỡng mộ gì nơi em ngoại trừ sự tuân giữ chính xác luật nhà. Em quyết tâm chăm chỉ học hành. Em nhiệt tình tham gia vào mọi bốn phận của em. Em lắng nghe cách sống của các bài giảng. Em ghi sâu trong lòng rằng lời Chúa là hướng đạo viên của con người trên con đường về trời; bởi đó, mỗi châm ngôn mà em được nghe trong phần bài giảng đều được ghi sâu vào lòng em và em không bao giờ quên cả ³¹.

Các lời huấn đức, các bài giáo lý, các bài giảng dù có dài đến đâu, vẫn luôn là niềm thích thú đối với em. Nếu có nghe điều chi chưa hiểu rõ, em lập tức đi hỏi nghĩa. Đó là khởi đầu của một đời sống gương mẫu, gồm sự tiến bộ từ nhân đức này sang nhân đức khác, sự chu toàn chính xác các bốn phận, khiến khó ai có thể làm hơn được.

Để học biết các điều luật và kỷ luật của nhà, em lễ phép lại gần bất cứ bề trên nào đó; em hỏi ngài, xin sự soi sáng và các lời khuyên bảo, và khẩn khoản xin ngài thương nhắc bảo mỗi khi ngài thấy em lỗi phạm các bốn phận của mình.

Hạnh kiểm em thi hành giữa các bạn cũng rất gương mẫu. Thấy ai phóng túng, trễ nải trong các bốn phận hay chệnh mảng trong các việc đạo đức ư? Đámình xa lánh bạn ấy. Còn nếu có một bạn gương mẫu, chăm chỉ, lo học hành, được thầy khen ư? Bạn ấy lập tức trở nên bạn và người thân của Đámình.

Ngày lễ Mẹ Vô Nhiễm đã lại gần, Cha Giám đốc mỗi buổi chiều đều nói đôi lời khích lệ các bạn trẻ trong nhà, để mỗi người chuẩn bị cử hành lễ đó xứng với

Mẹ Thiên Chúa cao cả; nhưng ngài nhấn mạnh cách đặc biệt là các em hãy xin cùng Đấng bảo vệ của trời cao này các ơn các em cảm thấy là cần hơn cả.

Đó là năm 1854. Các Kitô hữu khắp nơi trên thế giới sống như thể trong một bầu khí cuồng nhiệt thiêng liêng bởi vì người ta chuẩn bị công bố ở Rôma tin điều Đức Mẹ Vô Nhiễm nguyên tội. Và nay cha cũng muốn nhắc lại là cả nơi chúng ta nữa, chúng ta cũng làm hết sức mình để cử hành thánh lễ này với vẻ rực rỡ bên ngoài và với kết quả thiêng liêng cho các bạn trẻ của chúng ta.

Saviô là một trong các bạn hữu cảm thấy khát vọng phải cử hành đại lễ Mẹ cách thánh thiện. (Trong tuần 9 ngày, cha đã cho hết học sinh mỗi ngày một trong các hoa thiêng vào các dịp huấn đức tối: các hoa thiêng là các hành vi nhân đức để đem ra thực hành). Saviô viết lại 9 hoa thiêng đó, tức là 9 hành vi nhân đức để thực hành, và mỗi ngày rút thăm để lấy ra một hoa thiêng. Em chuẩn bị với vẻ niềm vui của tâm hồn, em xưng tội chung, và em lên rước Chúa với tất cả tâm tình sâu lắng³².

Chiều hôm ấy 8 tháng 12 năm 1854, sau khi xong các nghi thức thánh tại nhà thờ, qua lời khuyên của cha giải tội, Đaminh tới trước bàn thờ Đức Mẹ, tuyên lại lời hứa em đã làm vào dịp rước lễ lần đầu, rồi nói đi nói lại các lời sau:

- Lạy Mẹ Maria, con dâng cho Mẹ trái tim con. Xin làm cho nó luôn thuộc về Mẹ. Giêsu Maria, xin hãy luôn là bạn hữu của con! Xin thương để con chết còn hơn là để xảy ra nỗi bất hạnh là phạm tội mà thôi!

Ôn lại câu chuyện trên, hai mươi hai năm sau, ngày 18.11.1976. Don Bosco còn cảm kích nhắc lại:

“Cha vẫn còn nhớ, như ở ngay lúc này đây, khuôn mặt vui tươi của bé Đaminh Saviô thiên thần, ngoan ngoãn và tốt lành quá đỗi! Em đến cùng cha hôm trước tuần chín ngày lễ Mẹ Vô Nhiễm. Em nói với Cha:

- Con biết là Đức Mẹ ban các ơn lớn lao cho ai làm tuần chín ngày Mẹ cách tốt đẹp.

- Vậy con muốn Mẹ làm gì cho con trong tuần 9 ngày này.

- Nhiều điều lắm, Cha.

- Những điều gì vậy?

- Trước hết con muốn xưng tội chung trọn đời con để chuẩn bị tâm hồn con cách đích đáng. Rồi con muốn thi hành chính xác các hoa thiêng mà Cha ban mỗi ngày trong tuần 9 ngày, từ chiều này sang chiều khác.

Hơn nữa con muốn sắp đặt bản thân con để được rước lễ mỗi sáng.

- Con không còn gì nữa sao?

- Có chứ. Con còn một điều nữa.

- Điều gì thế?

- Con muốn tuyên chiến chí tử với tội trọng.

- Còn gì nữa không?

- Con muốn cầu xin hết lòng với Mẹ rất thánh và Chúa để cho con thà chết không thà rơi vào một tội nhẹ nghịch với đức nết na.

Cha liền cho em một tấm thiệp nhỏ để em viết các quyết định này. Em đã giữ được các lời em hứa, vì Đức Mẹ rất thánh giúp đỡ em”.

Khi em đã lấy Mẹ Maria làm cột trụ nâng đỡ lòng sốt mến của em, thì cuộc sống luân lý của em tỏ ra thật gương mẫu và đạt tới các hành vi nhân đức cao cả đến nỗi từ đó Cha bắt đầu ghi chú để không quên đi mất ³³.

Sau khi miêu tả các hành động của cậu bé Saviô tới chỗ này rồi, Cha thấy mình đứng trước biết bao nhiêu sự kiện và nhân đức đáng chú ý một cách đặc biệt đối với cả Cha là người viết và cả các con là người đọc. Vậy để cho được trình bày rõ ràng hơn, Cha xét nên trình bày các sự việc không theo thứ tự thời gian, mà theo nét tương đồng của các sự kiện có liên lạc đặc biệt với nhau và liên quan đến cùng một vấn đề. Cha sẽ chia các sự việc ra thành các chương, bắt đầu với việc học la-tinh, là lý do chính khiến em đến và được nhận vào nhà Valdocco này.

Lời tâm niệm

Giáo dục có nhiều khía cạnh khác nhau. Ta thường hay nghĩ đến việc rèn luyện trí tuệ, thao luyện thể xác, tập luyện các đức tính, một tinh thần minh mẫn trong một thể xác tráng kiện”.

Don Bosco muốn việc giáo dục rèn đức nên một vị thánh. Điều đó yêu cầu những gì?

- Một sự tiến bộ vững vàng, không chấp nhận sự đổi thay, nhẹ dạ của tuổi trẻ.

- Việc chu toàn chính xác các bổn phận và kỷ luật của đời sống.

- Sự vâng nghe các người trên chỉ dạy.

- Trên hết là lòng yêu mến Chúa Giêsu và Đức Mẹ, khiến người thanh thiếu niên xa lánh tội. Cách riêng là tội chống lại sự nết na, đạo hạnh. Trong một thế giới thiên về thể xác, một thanh thiếu niên trong sạch, ngời sáng là một tấm gương quý giá.

Chúng ta hãy đi theo lời hướng dẫn của Don Bosco, vị thầy đáng quý của tuổi trẻ.

Các Câu ‘Hỏi-Thư’

Saviô có giống các bạn trẻ khác là hay thay đổi không?

- Saviô không giống vậy. Các nhân đức muôn vẻ nơi Saviô cứ ngày một tăng triển hài hòa cùng với nhau.

Câu châm ngôn “Xin cho con các linh hồn, còn mọi sự khác xin Chúa cất đi” có ý nghĩa gì đối với Saviô?

- Con hiểu đây không phải là một chuyện buôn bán tiền bạc, mà là buôn bán các linh hồn, và linh hồn con cũng có phần trong chuyện buôn bán này.

Lễ Đức Mẹ Vô Nhiễm 1854 đánh dấu gì trong đời Saviô?

- Năm đó Đức thánh Cha tuyên bố “Đức Mẹ Vô Nhiễm nguyên tội”: Đaminh xưng tội chung và rước lễ sốt sắng, quyết tâm không phạm tội, nhất là tội lỗi đức nết na, và muốn mãi là bạn thân thiết của Chúa Giêsu và Đức Mẹ.

³⁰ Nguyễn xá nơi đây sức sống gia đình, với niên khóa năm ấy: 1854-1855, có 65 em sinh sống, gồm 35 em học sinh và 30 em tập nghề, và các năm kế tiếp: 1855-1856: 135 em. 1856-1857: 199 em. Linh mục duy nhất là Cha Victor Alasonatti giúp đỡ Don Bosco cùng với các thầy Rua: 17 tuổi, Francesca: 16 tuổi, Angelò Saviò 19 tuổi, Cagliari 16 tuổi.

³¹ Luật của nhà do Don Bosco viết khi ấy có câu: “Con đừng bao giờ ra khỏi bài giảng mà không rút ra một bài học để thực hành trong các công việc của mình”.

³² Cha Cagliari sau này kể lại rằng: “Tôi nhớ đại lễ được mừng trong ngày công bố tin điều Mẹ Vô Nhiễm nguyên tội năm 1854 ấy, năm Đaminh Saviò nhập Nguyễn xá, và lòng Saviò xôn xao niềm cảm mến vì đại lễ vô cùng long trọng đó, khi mà Nguyễn xá và cả Tôrinô ngời sáng. Don Bosco cho chúng tôi ra khỏi nhà và em bé Saviò ngậy ngất trước quang cảnh tưng bừng của dân chúng mừng lễ Mẹ như vậy”.

³³ Cha Rua xác minh như sau: “Tôi đã nghe Don Bosco nói là ngài đang viết về đời sống của một em ở Nguyễn xá ngay khi em còn sống, và sau này tôi biết được đó là Đaminh Saviò”.

Chương 9: CUỘC SỐNG SÔI NỔI CỦA ĐAMINH SAVIÔ BÊN DON BOSCO

Lớp học La-tinh - Hạnh kiểm tại trường - Những chuyện lạ

Saviô đã học căn bản Latinh tại Mondonio; do đó nhờ chuyên cần học hành và thiên tư ngoại thường, em đã sớm được lên lớp Latinh năm 2³⁴. Em theo học nơi giáo sư Giuse Bonzanino người thầy đạo đức và bác ái; vào lúc đó, Nguyễn xá Valdocco chưa có các lớp trung học như ngày nay. Ở đây Cha cũng phải nói lên sự gương mẫu của em bằng các lời của các thầy dạy em. Sau đó Cha chỉ nêu lên vài chuyện trong năm học Latinh đó, cách riêng là hai chuyện mà các người biết em đã ghi nhận với một niềm cảm phục đặc biệt. Giáo sư Bonzanino nhiều lần thú nhận là không nhớ có ai chăm chú, dễ bảo, lễ phép như cậu bé Saviô. Em nêu gương trong mọi sự. Áo quần, đầu tóc không hề đom đàng; nhưng trong bộ áo quần bình dị và trong nếp sống của người nghèo ấy, em rất ngăn nắp sạch sẽ, gia giáo, lễ phép, khiến cho các bạn em con nhà quý tộc hay lịch lãm theo học rất đông tại trường đó, đều sung sướng bầu bạn với Đaminh, không những vì em học khá và đạo đức, mà cũng vì lối cư xử lịch thiệp và đáng yêu của em. Nếu thầy thấy có trò nào hay nói chuyện, thì thầy cho Đaminh ngồi kề bên, và em sẽ khôn khéo tìm cách lôi kéo bạn ấy im lặng, chú tâm và hoàn thành tốt bổn phận của mình.

Ngăn cản một cuộc đánh nhau

Ngay năm ấy, đời sống của Đaminh hoàn thành một hành vi đáng gọi là anh hùng, khó mà tin là có được ở cái tuổi non trẻ ấy. Chuyện có liên quan tới hai bạn gây gỗ với nhau tới mức nguy hiểm. Cuộc cãi lộn bắt đầu với lời qua tiếng lại sỉ nhục gia đình của nhau. Sau những lời sỉ nhục, là những lời mạ lị và họ đi tới thách nhau dùng những cục đá để thắng lý nhau. Đaminh khám phá được chuyện bất đồng đó; nhưng làm sao có thể ngay cản được vì hai bạn khỏe hơn và lớn tuổi hơn? Em cố thuyết phục họ từ bỏ kế hoạch đó, cho họ thấy là sự thù hận ngược với lý trí và luật thánh của Thiên Chúa; em viết thư cho từng bạn đe dọa sẽ đem chuyện này nói với thầy dạy và cha mẹ của họ; nhưng tất cả đều vô ích. Ngoài mối nguy hiểm làm hại nặng nề đến mạng họ, họ còn liều xúc phạm lớn lao hơn đến Thiên Chúa.

Saviô ruột gan nóng bời, em muốn đối lại với họ mà không biết thế nào. Thiên Chúa gợi ý cho em làm như sau. Em đợi họ sau giờ lớp, để có thể nói chuyện riêng với cả hai ³⁵:

- Bởi các anh cứ ngoan cố bám lấy ý định đáng tởm của mình, tôi xin các anh ít là đồng ý cho tôi một điều kiện.

Họ trả lời:

- Chúng tôi đồng ý miễn là điều kiện cuộc thách đấu của chúng tôi.

- Nó là một thằng khốn nạn, một trong hai đứa lập tức lên tiếng.

Và đứa kia nói ngay:

- Tôi không thể làm hòa với nó, cho tới khi một trong hai đứa chúng tôi bị bể đầu đã.

Saviô run lên trước lời qua tiếng lại ác độc thế ấy; tuy vậy, vì ước ao ngăn cản điều tệ hại hơn, em đã ngừng lại và nói:

- Điều kiện tôi sắp đề nghị đây không ngăn cản các anh đánh nhau.

- Vậy đó là điều kiện nào?

- Tôi chỉ muốn nói ra điều kiện đó chính chỗ mà các anh muốn ăn thua đủ

với nhau bằng những cục đá.

- Bạn sẽ chơi chúng tôi chứ gì, hay là bạn định giăng bẫy gài chúng tôi.

- Tôi sẽ ở với các anh, và tôi không chơi phá các anh; các anh cứ yên tâm.

- Thế bạn định đi gọi ai chứ gì?

- Đúng đáng lý tôi phải làm thế, nhưng tôi sẽ không làm đâu; nào chúng ta đi, tôi sẽ ở với các anh, chỉ xin các anh giữ lời mình đã hứa thôi.

Chúng liền hứa với Đaminh. Họ đi tới cánh đồng của thành cổ, ở ngoài Cổng Susa ³⁶.

Hai đối thủ giận ghét nhau tới mức Saviô phải vất vả lắm mới có thể can ngăn họ khỏi dấm đá ẩu đả nhau trên quãng đường ngăn họ phải đi để đến chỗ hẹn.

Tới nơi đã hẹn, Saviô làm chuyện mà chắc chắn không có ai tưởng tượng nổi: Em để cho họ chia khoảng cách để đứng đối diện nhau; mỗi người cầm sẵn trong tay 5 viên đá, vào chính lúc Saviô lên tiếng.

- Trước khi các bạn thi hành cuộc thách đấu, tôi muốn các bạn hoàn thành điều kiện tôi đề nghị mà các bạn đã chấp nhận.

Nói đoạn, em rút ra tượng thánh giá nhỏ em vẫn đeo ở cổ, giơ cao lên rồi nói:

- Tôi muốn mỗi bạn đều nhìn thẳng vào Chúa chịu đóng đinh, để rồi, trong khi ném một viên đá vào tôi, bạn hãy đồng dục nói các lời sau đây: “Chúa Giêsu Kitô vô tội đã chết khi tha thứ cho những kẻ đóng đinh Ngài, còn tôi kẻ có tội lại muốn xúc phạm đến Ngài và thực hiện một việc báo thù nghiêm trọng”.

Nói xong, em đến quỳ gối trước một bạn tỏ ra giận dữ nhất với lời:

- Bạn hãy bắt đầu với tôi đi. Bạn hãy ném viên đá nặng nhất vào đầu tôi.

Bạn này không hề chờ đợi một chuyện như thế, bắt đầu run cả người lên và nói:

- Không, không bao giờ. Tôi không có chuyện gì chống lại em và tôi sẵn sàng

bảo vệ em nếu có đứa nào dám làm hại em.

Nghe như vậy, Saviô chạy sang bạn khác và cũng dùng những lời như trước. Bạn này cũng ngỡ ngàng và nói giọng run run rằng vì Saviô là bạn của mình, nên mình sẽ không bao giờ làm một chuyện gì không hay cho bạn.

Khi ấy Đaminh Saviô đứng lên, và nói với vẻ nghiêm nghị và cảm kích:

- Như các bạn nói: cả hai đều sẵn sàng liều thân vào nguy hiểm lớn lao để bảo vệ tôi, một người chỉ là tạo vật khốn nạn, nhưng các bạn lại không thể tha thứ cho một lời xúc phạm và bêu diều tại trường học, để cứu linh hồn các bạn đáng giá máu của Chúa Cứu Thế, và các bạn sẽ dẫn mình vào sự hư mất với tội này sao?

Nói xong, em im lặng, nhưng vẫn giơ cao Chúa chịu đóng đinh nơi tay.

Trước cảnh tượng bác ái và can đảm như thế, hai bạn đều bị thuyết phục. Vào lúc đó, một trong họ quả quyết, tôi quá xúc động; tôi thấy mình ớn lạnh, và tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng đã buộc một người bạn hữu tốt ấy là Đaminh Saviô phải dùng đến biện pháp cuối cùng để ngăn cản tội ác xấu xa của chúng tôi. Nhưng ít là vì muốn trao cho bạn một dấu chứng thiện chí, tôi đã vui lòng tha cho người đã xúc phạm đến tôi, và xin Saviô gợi ý cho tôi xem có linh mục kiên nhẫn và bác ái nào để cho tôi xưng tội: như thế, sau khi làm bạn với em Saviô trở lại, tôi được hòa giải với Chúa, Đấng mà tôi đã xúc phạm cách nặng nề bằng lòng ghen ghét và khát vọng trả thù của tôi.

Đây là một gương xứng để mọi bạn trẻ Kitô hữu bắt chước khi bạn ấy thấy xảy ra trước mắt mình một hành vi trả thù như thế, hay khi bạn bị kẻ khác xúc phạm, sỉ nhục một cách nào đó ³⁷.

Nhưng trong chuyện này cái làm vinh dự đặc biệt nhất cho hạnh kiểm và đức ái của Saviô chính là sự im lặng Saviô luôn giữ liên quan tới những chuyện đã xảy ra. Và mỗi chuyện có lẽ sẽ hoàn toàn không ai biết tới, nếu chính những người đích thân tham dự không kể đi kể lại nhiều lần.

Tránh được một dịp nguy hiểm

Việc đi đến trường rồi lại từ đó trở về nhà là một dịp rất nguy hiểm cho các bạn trẻ từ làng quê lên tỉnh, nhưng cho Đaminh Saviô thì đây là một dịp đích thực để thực thi nhân đức. Luôn luôn bèn lòng thi hành lệnh của các bề trên, em đi học hay về nhà mà không bao giờ ngo ngoàng ngo ngửa, hay lắng nghe những chuyện không thích hợp với một Kitô hữu trẻ. Nếu em thấy một bạn nào đó dừng lại, chạy nhảy, ném đá, hay tới lui những nơi không được phép, có hôm em được rủ đi dạo không có phép, hôm khác em được bạn rủ bỏ học để đi chơi, nhưng em luôn luôn biết trả lời là không.

- Trò chơi đẹp nhất của tôi là làm các bổn phận của mình và nếu các anh là bạn hữu thật của tôi, các anh phải khuyên tôi chu toàn cách chính xác những bổn phận của mình, và đừng bao giờ lỗi các bổn phận.

Tuy nhiên, em chẳng may lại rơi vào tay một vài bạn thúc ép em cách khéo léo, đến độ Saviô ở mức sắp rơi vào cạm bẫy của họ. Em đã quyết định đi cùng họ và bỏ học ngày hôm đó. Nhưng sau khi đã đi với họ một quãng đường, em nhận ra mình đã rơi vào lời rủ rê xấu, nên rất hối hận, em gọi các bạn rủ rê người khác làm xấu như vậy lại và nói với họ;

- Nay các bạn, bổn phận buộc chúng ta đi tới trường và tôi muốn đi tới đó; chúng ta làm những chuyện làm buồn lòng Thiên Chúa và các bề trên của chúng ta. Tôi ăn năn vì điều mình đã làm; nếu sau này các bạn còn khuyên tôi như thế, các bạn sẽ không còn là bạn tôi nữa.

Những người bạn này tiếp nhận lời cảnh cáo của người bạn Saviô thân yêu của họ. Họ đã đi tới trường và trong tương lai không còn tìm cách kéo Saviô ra khỏi bổn phận của mình. Cuối niên học, nhờ hạnh kiểm tốt và lòng bèn bỉ hiếu học, em đáng được cho lên lớp trên với các bạn có điểm cao nhất. Nhưng sang

năm học latinh thứ ba, sức khỏe Saviô xấu đi, nên bề trên xét tốt hơn để em theo lớp riêng ở tại nguyện xá, để có thể cho em điều kiện tốt hơn để an dưỡng, học hành và vui chơi³⁸.

Năm lên lớp cổ điển hay tu từ học năm I, Saviô có sức khỏe có vẻ khá hơn. Em được gửi đi học cùng vị giáo sư nổi tiếng, cha Mattheo Picco. Ngài đã nhiều lần nghe nói về những thiên tư của Saviô, nên ngài vui lòng nhận em làm học sinh miễn phí trong trường của ngài. Tại đó Saviô chứng tỏ là một trong số những học sinh giỏi được thừa nhận của thành phố chúng ta³⁹.

Saviô đã làm và đã nói nhiều điều đáng nêu gương trong năm thứ ba của trường latinh và năm thứ nhất của tu từ học; chúng ta sẽ từ từ trình bày khi kể lại các sự việc có liên quan tới em.

Lời tâm niệm

Lễ phép, ngoan ngoãn, thân ái, khiêm nhường, nhã nhặn, chu toàn chính xác các bổn phận của mình vì lòng mến Chúa: đó là con đường nên thánh của cậu bé Saviô.

Nhưng chúng ta tự hỏi những cố gắng của em là thực sự đến mức nào? Em có ý thức được các việc đó chăng?

Thế nhưng Saviô đã chứng tỏ tình yêu mến của em đối với Chúa và các bạn là chân chính, đến độ chỉ mới 13 tuổi đời, Saviô đã dám liều chết để cứu hai bạn thách đấu khỏi phạm tội và biết tha thứ cho nhau.

Saviô cũng có những cám dỗ của các bạn trẻ rủ rê nhau đi chơi thay vì đi học. Nhưng cậu bé cũng luôn cảnh tỉnh và khéo léo trở về với bổn phận và làm cho người khác trở về với bổn phận.

Không cần làm những việc anh hùng vượt quá tầm tay của chúng ta. Nên thánh chỉ bằng cách chu toàn mọi bổn phận hằng ngày vì lòng mến Chúa và anh em.

Chúng ta có sợ Don Bosco viết hay quá về Saviô chăng? Hai bằng chứng nhỏ cho ta thấy Don Bosco không nói quá.

Trước hết là những năm 1855-1856, Torino vẫn còn bị đe dọa vì cơn dịch hạch mới lại tái xuất hiện vào hè. Don Bosco lập hội tự giúp những người bị lây bệnh. Ngài còn lập một đội gồm một số em cầu nguyện để tránh lây bệnh. Trong đội này có cả Saviô. Saviô viết thư cho bố, bảo đảm rằng em sẽ không phải đi săn sóc người ốm, dù sau đó hai ngày chính em đi giúp một bà hấp hối vì bị dịch. Sau đây là lời lẽ của Saviô trong lá thư.

Bố rất mến.

Con có tin rất lạ để viết cho gia đình; nhưng trước hết con cho bố biết tin tức của con. Cám ơn Trời, con đến nay luôn khỏe, và con được hưởng một sức khỏe hoàn hảo nữa là khác, con hi vọng bố và cả nhà cũng vậy; việc học của con ngày càng tiến bộ và Don Bosco ngày càng bằng lòng. Còn tin lạ là hôm nay con có thể ở với Don Bosco cả một giờ. Những lần trước chỉ được có 10 phút thôi. Con nói với Don Bosco về nhiều chuyện, trong đó có cả chuyện về Hội cầu nguyện để Chúa bảo đảm cho khỏi nạn dịch. Don Bosco nói rằng bệnh dịch lại tái phát và nếu thời tiết không lạnh lại, thì nguy kịch lớn. Con cũng tham gia hội; và việc làm chỉ là để cầu nguyện thôi. Con cũng nói về em gái như nhà đã nói với con, và Don Bosco nói là cứ dẫn em đến nhà của Ngài ở Becchi dip lè Đức Mẹ Mân Côi, để xem kiến thức của em và phẩm chất của em. Vậy ở nhà hiểu chứ. Sau hết con xin chào bố và cả nhà, chào cha Cugliero thầy dạy con, chào Surê Robinô và bạn con Đaminh Saviô Ranellô.

Con yêu của Bố

Đaminh Saviô

Liệu Saviô có hay kêu trách không? Đây là lời kể của cha Bonetti, vị linh hướng tương lai của tu hội Salêdiêng:

Dù chuyện tôi kể về Đaminh Saviô thiên thần không vinh dự gì cho tôi lắm, nhưng là để cho sự thánh thiện của cậu bé tuyệt hảo này được biết đến và để nêu

gương cho các bạn khác.

Niên khóa 1856-1857, tôi là bạn học của Saviô, và vì tuổi lớn, nên được làm trưởng tốp, có nhiệm vụ coi 10 bạn cùng lớp đọc bài cả sáng lẫn chiều để cho điểm. Trong số các bạn của nhóm, có cả tâm hồn cao thượng của Đaminh Saviô. Em chăm chỉ nhất đến đọc bài với tôi. Em học bài rất thuộc, và khi vừa học xong, thì hết sức mau mắn đến xin trả bài. Nhưng tôi không sẵn lòng tiếp đón em, vì giờ để trả bài chưa đến, và em lại đến quá sớm. Nhưng em với vẻ dễ thương và nụ cười duyên dáng trên môi, lại nói khéo quá, khiến tôi dù đang bận chuyện mình cần làm cũng không chống cự nổi sự nài nỉ em ái ái và buộc phải nghe em trả bài. Nhưng em thường đọc một mình trước xa các bạn khác, nên tôi không lo ghi điểm ngay, đợi mãi sau này một đàng quên điểm thật của Saviô, một đàng vì nghiêm khắc nên điểm bài của em Saviô, tôi cho không đúng với điểm em đã xứng đáng qua việc trả bài của em.

Một hôm có mình tôi thôi, em Saviô mới nói đến chuyện bài học. Em nói rất dịu dàng; mình tin rằng mình đã luôn trả bài rất thuộc; nhưng tình cờ được thấy sổ điểm, mình mới thấy trái lại. Nói xong, em vội chuyển sang chuyện khác. Những lời trên của Saviô, người bạn chăm chỉ và học giỏi nhất trong số các bạn, khiến tôi phải hồi tâm suy xét lại, bởi vì Saviô luôn đáng được điểm cao nhất. Tôi rất cảm phục Saviô vì bạn chỉ trao đổi rất nhẹ nhàng như vậy, và tôi quyết tâm làm bổn phận của tôi tốt hơn.

Tuy bạn Saviô biết điểm bài tôi cho bạn ấy chẳng làm vinh dự cho bạn là bao nhưng bạn không hề hé răng cho các bạn khác để đòi hỏi sự công bằng, và chắc hẳn bạn cũng chẳng nói chuyện ấy với tôi, nếu không phải vì sợ rằng các bạn khác sẽ vấp phạm vì bởi bạn nghĩ rằng Saviô cũng học ít và không làm tốt bổn phận của mình.

Don Bosco trình bày cho ta một sự thánh thiện của tuổi trẻ hệ tại ở việc chu toàn bổn phận vì lòng mến Chúa và với biết bao niềm vui thân ái.

Các Câu ‘Hỏi-Thưa’

Sự thánh thiện Saviô tỏ lộ thế nào?

- Saviô thân ái, nết na, khiêm cung, sạch sẽ, ngăn nắp và giúp đỡ các bạn nên tốt vì lòng mến Chúa.

Trong một trận quyết tử của đôi bạn, Saviô đã làm gì?

- Saviô không tố cáo chuyện đó với ai, chỉ xin họ thi hành một điều kiện Saviô sẽ cho họ biết tại chỗ quyết đấu; em tự hiến để họ hả cơn giận của họ. Bằng cách ném viên đá đầu tiên vào em, và giơ cao thánh giá cho họ biết Chúa Giêsu đã chuộc tội linh hồn họ bằng giá máu của mình, linh hồn mà giờ đây họ làm cho ra hoen ố bằng tội báo thù.

Đi học xa nhà, Saviô có theo lời rủ rê của các bạn xấu không?

- Không bao giờ. Dù có khi đã chấp nhận bỏ học đi một quãng với họ. Saviô đã hối hận và quyết tâm từ chối và yêu cầu họ hãy nên tốt hơn.

³⁴ Trung học khi ấy gồm năm lớp: Chương trình Latinh năm 1, năm 2, năm 3, một năm học cổ điển và một năm tu từ học.

³⁵ Tên hai người bạn quyết tử cùng nhau đó đã được biết tới. Một trong hai bạn này đã kể lại chuyện cho Don Bosco. Cả trường đều nghe nói về chuyện này. Đây là một chuyện có lẽ độc nhất xảy ra trong lịch sử của sự thánh thiện của các bạn trẻ.

³⁶ Nơi đó nay không còn là cách đồng nữa. Các tòa nhà đã mọc lên. Chỗ hai bạn đứng định ném đá nhau nay là nhà thờ thánh nữ Barba.

³⁷ Để đi học từ nguyện xá Valdocco tới trường của thầy Bonzanino, ở số 19 đường Barbaroux, Don Bosco đã xác định là các con cái ngài phải đi một con đường nhất định.

³⁸ Năm học đó (1858 - 1856), Saviô học với thầy Francesia (mới 17 tuổi), dạy em học lớp ngang với lớp 10 phổ thông bây giờ.

³⁹ Don Piocco trong diễn văn sau khi Saviô chết, nhìn nhận đã nghe được những ca ngợi Saviô trước khi nhận em vào trường. Do đó ngài ước ao tiếp nhận cậu học sinh ngoại thường này.

Chương 10: QUYẾT ĐỊNH NÊN THÁNH

CHA BOSCO CHO TÔI BÍ QUYẾT NÊN THÁNH

- *Luôn luôn vui tươi*
- *Chu toàn bốn phận*
- *Gặp Chúa Giêsu mỗi ngày*
- *Giúp đỡ các bạn hữu*

Quyết định nên thánh

Sau khi đã kể qua về việc học của Saviô trong lớp latin, bây giờ chúng ta hãy nói về quyết định nên thánh của em.

Sáu tháng đã trôi qua kể từ khi Saviô vào nguyện xá. Khi có một bài giảng ở đó về cách thức dễ dàng để làm thánh, vị giảng thuyết ngừng lại để triển khai ba tư tưởng đã gây ấn tượng sâu xa nơi tâm hồn Saviô. Đó là Ý của Thiên Chúa là chúng ta tất cả phải làm thánh: đạt được điều đó là một chuyện dễ: Chúa đã chuẩn bị một phần thưởng lớn lao trên trời cho ai làm thánh' ⁴⁰.

Bài giảng này đối với Đaminh giống như là tia lửa đốt cháy trái tim bằng tình yêu Thiên Chúa. Em không nói gì cả suốt vài ngày, có vẻ vui hơn thường lệ, đến nỗi các bạn và cha cũng nhận xét thấy. Cho rằng đó là vì những trắc trở mới về sức khỏe, cha mới hỏi xem em có đau vì bệnh gì không. Em trả lời:

- Đúng hơn, con chịu đau vì một việc thiện.
- Con muốn nói sao?

- Con muốn nói là con cảm thấy một ước vọng và một nhu cầu làm cho con nên thánh; con đâu có tưởng có thể làm cho mình nên thánh cách dễ như vậy; nhưng bây giờ con đã hiểu là con có thể làm được chuyện ấy cả trong khi vẫn sống vui vẻ, nên con muốn cách tuyệt đối và có cần một cách tuyệt đối là nên thánh. Vậy cha hãy nói con phải tự hành xử thế nào để bắt đầu công việc ấy.

Cha ca ngợi ý định này, nhưng cha khích lệ em đừng lo lắng vì trong sự xáo động của tâm hồn ta không thể nhận biết được tiếng Chúa; vậy cha muốn chuyện đầu tiên em phải làm là một niềm vui bền bỉ và chừng mực; và cha khuyên em hãy kiên trì trong việc hoàn thành các bổn phận đạo đức và học hành, cha căn dặn em đừng bỏ tham dự trò chơi với các bạn.

Một hôm cha nói với em là muốn cho em một món quà em thích; nhưng ý của cha là chính em đứng ra chọn. Em trả lời ngay:

- Món quà con xin là xin cha làm cho con nên thánh. Con muốn hiến trọn thân con cho Chúa và vĩnh viễn cho Chúa, và con cảm thấy có nhu cầu phải nên thánh, và nếu con không làm thánh, con sẽ không làm nên gì cả. Thiên Chúa muốn con làm thánh, và con phải làm cho mình nên được như thế ⁴¹.

Trong một dịp ⁴², cha giám đốc muốn cho một dấu yêu thương đặc biệt cho các trẻ của nhà nguyện xá, và cho phép chúng được xin bất cứ điều gì ngài có thể làm được bằng cách viết cho ngài vào một tờ giấy. Do đó ta có thể dễ dàng tưởng tượng những giấy xin kỳ quặc và tức cười mà các em khác đã làm. Saviô thì viết duy nhất lời này trên một tờ giấy nhỏ:

- Con xin cha cứu linh hồn con và làm cho con nên thánh.

Một hôm cha cắt nghĩa vài lời theo chữ gốc. Vậy em hỏi cha:

- Thế Đaminh có nghĩa là gì?

- Đaminh có nghĩa là “cửa Chúa”.

Em nói ngay:

- Cha thấy đấy, con có lý để xin cha làm cho con nên thánh: ngay cả cái tên

cũng nói con là của Chúa. Vậy con phải và con muốn hoàn toàn là của Chúa và con muốn làm cho mình nên thánh, và con sẽ bất hạnh bao lâu con sẽ không là thánh.

Nỗi cuồng nhiệt em tỏ ra muốn làm cho mình nên thánh không đến từ chuyện em không có một đời sống hoàn toàn của một người thánh. Nhưng em nói vậy là bởi vì em muốn làm việc đền tội nhiệm nhặt, muốn qua nhiều giờ để cầu nguyện, là những chuyện mà cha giám đốc của em cấm em, vì chúng không hợp với tuổi và sức khỏe cũng như những công việc của em ⁴³.

Lời tâm niệm

Thật dễ dàng để tất cả mọi người phải làm thánh, là hoàn toàn thuộc về Chúa. Đó là tiếng nói hoàn toàn của riêng Don Bosco nói cho các bạn trẻ. Và tất nhiên, với Don Bosco, đó phải là làm thánh trong sự vui vẻ. Chẳng phải là lối sống dễ dãi, hời hợt, mà là một niềm vui loại trừ nỗi sầu thảm. Hơn nữa, ý tưởng làm thánh nơi Don Bosco nhằm đến loại bỏ các phương tiện cứng cõi và phá hoại sức khỏe. Và chỉ cần bằng lòng sử dụng các phương tiện khác hợp với tuổi, sức khỏe và công việc của mình.

Các Câu 'Hỏi-Thư'

Don Bosco giảng cho các bạn trẻ là phải làm thánh như thế nào?

- Ý của Thiên Chúa là chúng ta tất cả phải làm thánh. Đạt được điều đó là chuyện dễ. Chúa đã chuẩn bị một phần thưởng lớn lao trên trời cho những ai làm thánh.

Saviô đáp lại gợi ý của Don Bosco thế nào?

- Con có lý để xin cha làm cho con nên thánh. Tên con có nghĩa là của Chúa. Con phải và con muốn hoàn toàn là của Chúa và làm cho mình nên thánh.

Theo Don Bosco phải nên thánh bằng cách nào?

- Sống vui vẻ chu toàn bốn phận vì lòng mến Chúa và sống đạo đức và chỉ làm những gì hợp với tuổi, với sức khỏe và công việc của mình.

⁴⁰ Bài giảng này vào Chúa nhật II mùa chay 04.03.1855.

⁴¹ Làm việc, sống đạo đức, lòng trong một niềm vui tươi bền bỉ: đó là toàn thể các dữ kiện chủ chốt của linh đạo Salêdiêng đưa Đaminh đến chỗ thật sự là thánh, thật sự thuộc về Chúa và được phong thánh 12.6.1954.

⁴² Lễ thánh Gioan Tẩy Giả, Lễ bốn mạng mừng khi đó của Don Bosco. Các học sinh có thể xin sách vở, quần áo, giảm học phí. . .

⁴³ Để là thánh, Đaminh nghĩ mình phải tái thực hiện các việc hãm mình lớn lao. Don Bosco sẽ nói đến nỗi khát khao chịu đau đớn của Saviô ở chương XV. Nhưng việc đền tội có hại đến thể xác. Không phải ngài khinh chê những loại hãm mình này, nhưng vì ngài coi đó “không hợp với tuổi, sức khỏe và công việc của em”.

Chương 11: LÒNG NHIỆT THÀNH CỨU CÁC LINH HỒN

Chuyện thứ nhất em được khuyên để làm thánh là hết sức chinh phục các linh hồn về cho Thiên Chúa, bởi vì chẳng có gì thánh thiện hơn ở trên thế gian này cho bằng việc cộng tác vào thiện ích cho các linh hồn mà Chúa Giêsu đã đổ máu châu báu cho đến giọt cuối cùng để cứu lấy ⁴⁴. Saviô biết được việc thực hành này rất quan trọng, và người ta nghe em thốt lên nhiều lần:

- Nếu tôi chinh phục được tất cả các bạn hữu tôi về cho Thiên Chúa, tôi sẽ sung sướng biết bao.

Nên trong suốt thời gian chờ đợi, em không để thoát một dịp nào để khuyên nhủ, cảnh giác những ai đã nói hay làm các điều nghịch với luật thánh của Thiên Chúa.

Điều làm em kinh tởm hơn cả và báo hại không ít cho sức khỏe của em là lời nguyền rủa phạm thượng, hay là nghe nhắc đến danh thánh Chúa một cách vô lối. Nếu có khi nào trên các đường phố hay ở nơi đâu mà em lại nghe được những lời như thế, em lập tức cúi đầu, lòng đầy đau đớn và thốt lên với cả tấm lòng sốt mến: ngợi khen Chúa Giêsu Kitô.

Một hôm một bạn đi qua công trường thành phố thấy Saviô cắt mũ và thì thầm đọc vài lời, bạn ấy liền hỏi:

- Cậu làm gì thế, cậu nói gì thế?

- Cậu không nghe sao? Saviô trả lời. Người đánh xe kia kêu đến tên Thiên Chúa cách vô cớ. Nếu tớ thấy có kết quả, tớ đã chạy lại để nhắc nhở ông ta đừng làm thế bao giờ nữa; nhưng sợ rằng làm thế ông ta lại còn nói những chuyện tệ hơn nên tớ tự giới hạn mình ở việc cất mũ và nói “ngợi khen Chúa Giêsu Kitô”. Và như vậy để đền bù đôi chút sự sỉ nhục họ đã xúc phạm đến danh Chúa.

Bạn kia cảm phục thái độ và lòng can đảm của Đaminh và nay vẫn còn kể lại cách vui vẻ giai thoại này để tôn vinh bạn Saviô và làm gương cho các đồng bạn

45.

(Saviô can đảm chứ. Nếu em chạy lại nhắc nhở người đánh xe, em vẫn có thể liều lãnh cú tát của ông ta như chơi).

Một lần đi học về, em nghe ông kia khá lớn tuổi nói một lời phạm thượng đáng ghê tởm. Người bạn Đaminh của chúng ta run lên khi nghe tiếng đó; em ngợi khen Thiên Chúa trong lòng mình, rồi làm một chuyện quả là đáng ngưỡng mộ. Với vẻ kính trọng em chạy lại với cái người nói phạm thượng mà không biết gỡ miệng kia và xin ông ta chỉ đường về nhà nguyện xá thánh Phanxicô Salê. Trước vẻ dễ thương thiên đường ấy, ông kia chút bỏ ngay vẻ hung dữ đi và nói.

- Bác không biết, cháu bé yêu quý ạ, bác tiếc quá.

- Ô, nếu bác không biết con đường về ấy, bác có thể ban cho cháu một ân huệ.

- Cháu cứ nói, bác sẵn lòng.

Saviô ghé sát tai ông ta, nói thật khẽ để người khác không nghe:

- Bác ơi, bác sẽ làm cháu sung sướng lắm nếu khi bác giận dữ, bác nói lên những lời khác mà không xúc phạm đến danh thánh Chúa.

- Tốt quá, ông kia trả lời, với vẻ rất đổi ngạc nhiên và cảm phục; đúng, cháu có lý: đây là một tội xấu đáng nguyên rủa mà bác quyết lướt thẳng bằng bất cứ giá nào.

Một hôm có một em bé 9 tuổi cãi nhau với bạn bên cửa nhà và trong cuộc

tranh tụng, nó kêu đến tên đáng kính thờ của Chúa Giêsu Kitô. Khi nghe vậy, Saviô dù cảm thấy nổi bực tức trong lòng mình, nhưng với tâm hồn êm ái, tới với hai đứa đang cãi lộn và làm dịu chúng; em nói với bạn vừa kêu danh Chúa vô cớ:

- Em hãy đi với anh và em sẽ bằng lòng.

Cử chỉ dịu dàng của Saviô làm cho em nhỏ kia bị chinh phục. Saviô dắt tay em và đưa em vào nhà thờ, tới trước bàn thờ, đặt em bé quì xuống bên mình và nói:

- Em hãy xin Chúa tha thứ lỗi phạm em đã phạm đến Ngài khi kêu danh Chúa vô cớ.

Nhưng vì em bé này không thuộc kinh ăn năn tội nên Saviô đọc kinh ăn năn tội với em.

- Em hãy nói lời này với anh để đền bù sự xúc phạm đến Chúa Giêsu Kitô: ngợi khen Chúa Giêsu Kitô, xin cho danh thánh và đáng kính thờ của Chúa được ca ngợi luôn mãi.

Em năng đọc truyện các vị thánh đã làm việc cách đặc biệt cho phần rỗi các linh hồn. Em thích nói về các vị truyền giáo lao nhọc tại những nước xa xăm vì phần ích của các linh hồn, và vì không thể gửi tới cho họ các trợ giúp vật chất, em dâng mỗi ngày cho Chúa vài kinh nguyện, và ít là một lần trong tuần em chịu lễ cầu nguyện cho họ.

Nhiều lần chính cha nghe thấy em thốt lên:

- Có biết bao linh hồn chờ đợi sự giúp đỡ của chúng ta tại Anh quốc. Ôi, nếu con có sức và nhân đức, con muốn đi tới đó ngay bây giờ, và với lời giảng dạy và gương sáng, con muốn chinh phục tất cả các linh hồn về cho Chúa. Em thường than phiền, nơi lòng mình, hay thường khi nói ra với các bạn, về sự ít nhiệt tình của nhiều người trong việc dạy dỗ các trẻ nhỏ về những chân lý của đức tin.

Khi nào tôi vừa được làm thầy xong, em nói, tôi muốn đi ngay tới Mondonio, và tôi muốn quy tụ tất cả các em nhỏ dưới một mái nhà và dạy các

em giáo lý, kể cho các em cả đống các gương tốt và làm cho tất cả các em nên thánh. Có biết bao trẻ em bất hạnh có lẽ rơi vào chốn hư mất do thiếu người dạy dỗ chúng trong đức tin.

Điều em nói bằng lời, em chứng minh bằng việc làm, vì vừa với sức tuổi và sức học của em, em sung sướng được dạy giáo lý tại nhà thờ nguyện xá, và nếu có ai cần, thì em lên lớp và dạy dỗ giáo lý cho họ vào bất cứ giờ nào trong ngày hay bất cứ ngày nào trong tuần, với duy mục tiêu là có thể nói về các chuyện thiêng liêng và cho họ biết điều quan trọng là phải cứu lấy linh hồn mình ⁴⁶.

Một hôm, một bạn trẻ trên muốn cắt ngang Đaminh khi em đang kể một chuyện đáng nêu gương trong giờ chơi.

- Những chuyện này có can gì với mày? Nó nói.

- Có can hệ gì tới tôi ư? Em trả lời. Có chứ, vì linh hồn của các bạn tôi được cứu chuộc bằng giá máu Chúa Giêsu Kitô; các chuyện ấy có can hệ tới tôi vì chúng ta tất cả là anh em của nhau, như vậy chúng ta phải yêu mến linh hồn của chúng ta. Chúng can hệ đến tôi vì Thiên Chúa nhủ bảo ta giúp đỡ lẫn nhau để cứu lấy nhau. Chúng can hệ đến tôi vì nếu tôi thành công cứu được một linh hồn thì tôi sẽ được đảm bảo là cứu được linh hồn của chính tôi ⁴⁷.

Sự chăm lo tới các linh hồn không bao giờ thuyên giảm ở nơi Đaminh trong các thời gian hè ngắn ngủi được ở tại nhà bố mẹ; các hình ảnh, huy hiệu, tượng thánh giá các cuốn sách nhỏ hay bất cứ đồ vật gì em có được tại trường hay trong khi dạy giáo lý, em đều dành riêng để dùng đến vào kỳ hè. Hơn thế, trước khi rời nguyện xá, em thường xin riêng các bề trên mình để các ngài cho em các ảnh tượng thánh đó, để như lời em nói, làm cho các bạn đến chơi với em được sống vui vẻ.

Khi vừa về xứ sở, em đã thấy các bạn đồng trang lứa và nhỏ hơn đến bao vây lấy mình, có cả các bạn lớn tuổi hơn nữa. Tất cả đều cảm thấy rất hạnh phúc

chơi với Saviô. Thế là em phân phát cho chúng các quà em có vào lúc thích hợp, khích lệ chúng khi thì về giáo lý, khi thì về các bổn phận của chúng.

Với cách thức đẹp đẽ này, em đã đem được một số bạn cùng với em đi học giáo lý, tham dự kinh nguyện, thánh lễ và các việc thức hành đạo đức khác.

Cha chắc chắn rằng em dùng không ít thời giờ để dạy dỗ một bạn hữu ⁴⁸.

Saviô có cách nhấn nhủ các em nhỏ:

- Nếu em làm được dấu thánh giá tử tế, anh sẽ thưởng cho em một mẫu ảnh, rồi anh sẽ giới thiệu em tới một vị linh mục, ngài sẽ cho em một cuốn sách làm quà. Nhưng anh muốn em làm dấu thật tử tế cơ, miệng thì đọc các lời làm dấu, tay phải thì đặt lên trán, rồi đưa xuống ngực, rồi chạm tới vai trái cách tử tế, rồi sang vai phải và kết bằng chấp tay lại dâng hoàng đọc: Amen.

Em nhiệt nòng ao ước dấu của ơn cứu chuộc này được làm cách dâng hoàng, và chính em nhiều lần làm dấu dâng hoàng trước các bạn, và mời gọi các bạn cùng làm như thế.

Ngoài việc thi hành chính xác bổn phận trong từng giây phút, em chăm lo cho hai em nhỏ, dạy chúng đọc, viết, học thuộc giáo lý, giúp chúng đọc kinh sáng tối. Em dẫn chúng tới nhà thờ, chỉ cho chúng chỗ lấy nước thánh đã được làm phép, cho chúng biết phải làm dấu thánh giá cách nghiêm chỉnh thế nào. Thời giờ mà đáng lý em dùng để chạy nhảy đó đây, thì em dùng để kể các chuyện thánh cho các người thân trong gia đình và các bạn khác muốn đến nghe. Tại quê nhà, em cũng thường đi viếng Thánh Thể mỗi ngày em coi như là một mối lợi kiếm được mỗi khi khuyên nhủ được một người bạn nào cùng đi với mình. Do đó, có thể nói rằng không có dịp làm việc thiện, dịp cho một lời khuyên nhắm đến lợi ích của linh hồn nào ở trong tầm tay em mà em lại để cho thoát mất.

Lời tâm niệm

Don Bosco sống nhiệt thành vì các linh hồn đã được máu Chúa Kitô cứu chuộc. Chính trong nhiệt tình này, Don Bosco sống hai tình yêu: một cho Chúa Kitô, một cho đồng loại.

Câu trả lời vì sao Saviô quan tâm đến các công việc tông đồ cũng nêu lên: vì vinh danh Chúa, vì lợi ích của Chúa Giêsu, vì lòng nhiệt thành lo cho ơn cứu độ của các linh hồn anh em, vì nỗi lo lắng cho ơn cứu độ của chính mình. Đó là những động lực dần ăn sâu vào tâm huyết Saviô.

Bạn hãy tự xét xem bạn thật sự quan tâm đến gì, và bạn xin thánh Đaminh Saviô giúp đỡ bạn để đi đúng hướng hơn.

Phải bước theo anh Đaminh Saviô.

Chân Phước Rua đã làm chứng: thật đáng cảm phục cậu bé ở tuổi ấy do nhiệt tình lo cho vinh danh Chúa đến nỗi cảm thấy kính sợ và đau đớn nơi thể xác khi nghe một lời phạm thượng, khi thấy một lỗi xúc phạm đến uy nhan Chúa.

Còn ông già 74 tuổi đã làm bạn với Saviô ở cái hồi còn 13 tuổi đã tuyên thệ để nói trước tòa án phong thánh cho Saviô rằng: những ngày đầu đến nguyện xá, chơi bun tôi hay nói phạm thượng đến Chúa do thiếu học và thói quen xấu. Mỗi lần nghe thấy, Saviô ngừng trò chơi, thốt lên lời đau đớn, lại gần tôi, với lời lẽ bác ái, khuyên tôi tới ngay với Don Bosco để xưng tội. Tôi làm ngay, và lời cảnh báo của Saviô đã giúp tôi chữa được thói xấu ấy.

Thật đẹp đi theo gương thực hành đời sống tông đồ của Đaminh.

Các câu 'Hỏi-Thưa'

Tại sao ta phải nhiệt tình lo việc tông đồ?

- Vì chẳng có gì thánh thiện hơn ở trần gian này cho bằng việc cộng tác cứu các linh hồn mà Chúa Giêsu đã đổ đến giọt máu châu báu cuối cùng để cứu chuộc.

Nghe thấy một lời nói phạm thượng, Saviô làm gì?

- Saviô đau đớn trong lòng và cả nơi thể xác, em đọc lời ca ngợi Chúa Giêsu để đền bù tội đó, và nếu được tới khuyên nhủ người nói phạm thượng hãy chừa thói quen xấu đó.

Saviô đã làm việc tông đồ thế nào?

- Em làm mọi nơi mọi lúc bằng các lời khuyên, dạy giáo lý, kể chuyện thánh, tặng ảnh thánh và các món quà nhỏ mà em tích lũy được.

Làm việc tông đồ được lợi ích gì?

- Ta cứu rỗi người khác và được đảm bảo cứu rỗi linh hồn mình.

⁴⁴ Don Bosco cho rằng đời sống tông đồ thánh hóa chúng ta, bởi đó là việc cộng tác với ơn cứu chuộc của Chúa Giêsu Kitô.

⁴⁵ Người kể chuyện này là Vaschetti và Marcellino

⁴⁶ Cha Giuse Melica, bạn Đaminh khi đó, quả quyết: vì luôn thiếu thầy dạy giáo lý, nên Saviô vui vẻ dạy thế. Em dạy các bạn trẻ ở bên ngoài, và ai cũng muốn chính em là giáo lý viên của họ.

⁴⁷ Ơn cứu chuộc của Chúa là cho hết mọi người, mọi người là anh em của nhau, đức ái siêu nhiên, công nghiệp đáng được nhờ tham dự vào công trình cứu chuộc của Chúa Kitô, đó là tất cả những lý do tông đồ Don Bosco đặt nơi miệng của Saviô. Thật phong phú biết bao.

⁴⁸ Đa minh Saviô qua kỳ hè ở gia đình từ cuối tháng 9 đến đầu tháng 10 năm 1855; hè năm 1856 em ở lại nhà lâu hơn.

Chương 12: SAVIÔ DỄ MẾN VÀ CAO ĐẸP

Tính Dễ Mến

Ý nghĩ kiếm các linh hồn về cho Thiên Chúa không khi nào rời Saviô. Trong giờ rảnh rỗi, em là linh hồn của cuộc chơi; nhưng những gì em nói và làm đều luôn hướng tới lợi ích luân lý của mình hay của người khác. Luôn luôn em nắm vững nơi tâm hồn các nguyên tắc lễ phép cao đẹp này, là không cắt ngang lời nói của các bạn. Nhưng nếu các bạn im lặng thì em lập tức gọi tới các vấn đề của lớp học, như về lịch sử, các bài toán và em còn luôn có trong tay cả ngàn câu chuyện nhỏ nhỏ, khiến cho ở bên em ai cũng cảm thấy dễ chịu. Nếu có khi nào có ai hướng câu chuyện sang việc chỉ trích, than phiền, nói xấu, hành tởi, hoặc đại loại giống như thế, thì em cắt đứt ngay và đưa ra những câu chuyện vui hay một câu chuyện cổ tích hay những câu chuyện thích thú khác làm mọi người cười vang. Thế là em tránh được những câu chỉ trích, hành tởi và ngăn cản các bạn khỏi xúc phạm đến Thiên Chúa ⁴⁹.

Vẻ mặt vui tươi, tính khí sinh động khiến em trở nên người bạn thân thiết đối với các bạn ít yêu chuộng lòng đạo đức, đến độ ai cũng thích được bầu bạn với em và tiếp thu phần lớn những lời khuyên nhủ mà thỉnh thoảng em gọi ra.

Và Tư Cách Cao Đẹp Giữa Các Bạn Trẻ

Một hôm có bạn ước ao đeo mặt nạ nhưng Saviô lại không:

- Cậu có muốn thực sự trở nên giống cái mặt nạ cậu mang không? Với hai cái sừng ở trán, với cái mũi dài thuần thuật và một cái áo của tên làm xiếc chẳng?

- Ồ không. Bạn kia trả lời.

Đaminh liền thêm:

- Vậy, nếu cậu không muốn nên như thế, thì tại sao cậu lại muốn xuất hiện với vẻ ấy bằng chiếc mặt nạ của cậu và làm xấu hổ các dung mạo đẹp đẽ mà Thiên Chúa đã ban cho cậu.

Một lần kia trong giờ chơi có một người nhập vào dưới nhóm các bạn trẻ đang vui chơi: hắn ta bắt chuyện với một người trong nhóm, nhưng nói to để các bạn chung quanh có thể nghe được. Hắn rất xảo quyết tìm cách kéo các bạn trẻ lại với mình, khởi sự bằng cách kể lại các chuyện kỳ lạ khiến người ta phải tức cười. Các bạn trẻ tò mò chẳng bao lâu xúm lại quanh hắn và mê mết nghe những câu chuyện kỳ lạ hắn kể. Khi thấy mình có một đám thính giả đông như vậy, hắn bắt đầu kể sang các chuyện về tôn giáo, và giống như cái loại hạng người ấy vẫn thường làm, hắn bắt đầu tuôn ra những chuyện xảo trá làm dợn tóc gáy, chế nhạo những chuyện thánh thiêng nhất và miệt thị tất cả các linh mục, tu sĩ. Một số các bạn tham dự không thể chịu đựng được những chuyện vô đạo đó, nhưng không dám đóng miệng hắn lại, đành chịu rút êm. Nhưng một số đông những trẻ đại dốt khác thì tiếp tục lắng nghe hắn. Giữa lúc đó thì Saviô tình cờ đến. Chợt hiểu được câu chuyện hắn đang nói đó thuộc loại nào, Saviô dẹp bỏ mọi thứ vị nề lập tức nói với các bạn:

- Nào chúng ta hãy rời khỏi đây để con người bất hạnh này ở lại một mình đi; ông ta muốn cướp lấy linh hồn của chúng ta đó.

Các bạn trẻ nghe theo tiếng của một người bạn thật dễ thương và nhân đức như vậy, nên đã lập tức xa lìa tên xâm nhập của quỷ dữ này. Người này thấy mình bị toàn thể bỏ đi, đã đi khỏi đó và không bao giờ xuất hiện nữa ⁵⁰.

Lần khác có một số bạn muốn đi tắm. Đó là chuyện ở đâu cũng nguy hiểm

cả, nhưng cách riêng ở vùng ven Torino, nơi không kể đến những nguy hiểm vô luân, còn có cả những dòng nước sâu và chảy mạnh, khiến các bạn trẻ thường trở thành những nạn nhân bất hạnh của nạn chết đuối. Saviô nhận ra ý định của các bạn ấy, em đã tìm cách mua vui cho các bạn bằng cách kể cho các bạn hết chuyện lạ này đến chuyện lạ khác. Nhưng khi em thấy họ dứt khoát muốn đi bằng bất cứ giá nào, thì em bắt đầu lên tiếng mạnh mẽ:

- Không, tôi không muốn các bạn đi.
- Nhưng chúng tôi không làm gì xấu cả.
- Các bạn không vâng lời các bề trên của các bạn, các bạn liều mình lao vào các dịp nguy hiểm là gây nên hay tiếp nhận các gương mù, hay có thể bị chết đuối, chuyện đó không phải là xấu ư?

- Nhưng nóng quá, chúng tôi không chịu nổi.
- Nếu các bạn không thể chịu nổi cái nóng của thế gian này, liệu các bạn có thể chịu các nóng của hỏa ngục mà các bạn đi tới chỗ đáng chịu sao?

Cảm kích bởi những lời lẽ này, họ đã thay đổi ý kiến. Họ bắt đầu tham gia cuộc chơi với Saviô và tới giờ cầu nguyện họ đến nhà thờ tham dự phụng vụ thánh.

Một số bạn trẻ khác của nguyện xá có lòng muốn làm ích cho các bạn hữu mình, đã liên kết thành một hội để cải hóa các bạn xấu. Saviô cũng thuộc về hội này và là một trong những hội viên nhiệt thành nhất⁵¹. Nếu em có một cái kẹo, một trái ăn, một thánh giá, một ảnh đẹp hay một món quà nào khác, em đều giữ lại để thực hiện mục tiêu này.

- Có ai muốn cái này không?
- Tớ, tớ. . . và mọi người kêu và chạy tới Saviô.
- Từ từ nhé, Saviô nói, tôi muốn cho vật này cho ai thưa hay nhất và đúng nhất một câu hỏi giáo lý.

Và em chỉ hỏi những bạn khó bảo nhất và khi họ vừa có một câu thưa tốt, em

lập tức đem tới cho bạn đó một phần thưởng.

Saviô còn cách khác để chinh phục các bạn trẻ khác: em gặp gỡ, rủ họ đi dạo chơi, chuyện trò, và nếu cần tham gia cuộc chơi với họ. Có khi người ta thấy Saviô vai mang một cây gậy lớn, giống thần Éc-quyn (Hercules) với chiếc búa to của mình. Em chơi bắt nhái, và chơi tận tình trong trò chơi ấy. Nhưng rồi trong thoág chốc em ngừng cuộc chơi, rồi khẽ nói với bạn:

- Bạn có muốn thứ bảy này cùng đi xưng tội không?

Bạn kia vì thấy chuyện xưng tội còn xa, vì muốn tiếp tục chơi ngay và cũng nể tình Saviô, trả lời “được” ngay. Saviô chỉ muốn có thể, em lại tiếp tục cuộc chơi. Nhưng em không ngại để ý tới người bạn của mình: mỗi ngày vì cơ này hay cơ khác, em luôn nhắc nhở bạn hãy nhớ là “bạn đã nó được đấy nhé”, và gọi cho bạn biết cách xưng tội tử tế. Thứ bảy đến, giống như thợ săn đã theo dõi một con mồi “bỏ”, Saviô theo bạn vào nhà thờ, đi xưng tội trước bạn, lại còn báo cho cha giải tội trước, rồi em còn ở với bạn sau đó để cùng tạ ơn Chúa.

Những việc đó, tuy rất thường xuyên xảy ra, nhưng kết quả là Saviô rất được mãn nguyện, và các bạn thu lượm được lợi ích lớn lao⁵². Bởi vì thường xảy ra là có bạn nào đó không rút ra được kết quả nào đó từ một bài giảng được nghe tại nhà thờ, nhưng lại chịu nghe theo những lời gợi ý của Saviô.

Có đôi khi có bạn này hay bạn kia hứa hẹn với Saviô trong suốt tuần lễ, nhất là các bạn học nghề, bởi lẽ phân ban học nghề gồm đủ loại bạn trẻ, trong khi phân ban học sinh của nguyện xá gồm các em có chuẩn bị hơn: nhưng tới thứ bảy lại chẳng có mống nào ló mặt trong giờ xưng tội. Thế là Saviô lại gặp lại các bạn đó, nói như chế nhạo:

- Nay tướng nhà trời, cậu chơi mình nhé.

- Cậu thông cảm, bạn kia trả lời, tớ chưa sẵn sàng, tớ cảm thấy khó quá.

- Thật đáng thương, Saviô thêm, cậu đã chịu thua thằng quỷ rồi. Nó luôn sẵn sàng tiếp đón cậu, bây giờ cậu lại càng không sẵn sàng hơn trước, hơn thế, tớ

trông cậu không có vui vẻ gì. Nay hãy thử đi xưng tội xem, hãy cố gắng đi và nỗ lực xưng tội tử tế và bạn sẽ thấy có cả một niềm vui lớn lao tràn ngập cõi lòng bạn.

Rất hay xảy ra là bạn đó sau khi đã xưng tội xong, chạy ngay lại với Saviô với tấm lòng đầy vui vẻ, thú nhận:

- Thật, mình rất vui vẻ; sau này mình muốn đi xưng tội thường xuyên hơn.

Trong các nhóm bạn trẻ, vẫn luôn có những bạn vì hơi thô bạo, dốt nát, vì thiếu giáo dục hay bị dẫn dắt bởi nỗi buồn nào, nên vẫn hay bị các bạn khác bỏ rơi. Những bạn này cảm thấy gánh nặng của nỗi cô độc, vào chính lúc họ đang cần tới nhu cầu được sự an ủi của một người bạn.

Những bạn này lập tức trở thành các bạn của Saviô. Em lại gần họ, tìm cách nói những lời vui vẻ, khuyên bảo họ; kết quả là thường có nhiều bạn trẻ đã quyết lao mình vào đời phá phách, nhưng những lời bác ái của Saviô, mà trở về với những tình cảm tốt đẹp.

Bởi lẽ đó, tất cả các bạn đau ốm bất kể, đều xin Saviô làm người chăm sóc sức khỏe cho và những ai có những nỗi ưu phiền đều cảm thấy lòng thỏa thuê khi đến tâm sự dốc hết với Saviô.⁵³ Bằng cách đó em có cả con đường rộng mở thênh thang để liên tục thi hành đức ái đối với các người bên cạnh và tăng thêm công nghiệp của em trước mặt Thiên Chúa.

Lời tâm niệm

Đức tính của người tông đồ là tính vui vẻ, dễ mến. Theo anh Đaminh Saviô, ta phải cố gắng luyện tập để hấp thụ đức tính đó ngày một thiết thân hơn để thực sự là linh hồn của nhóm bạn trẻ. Bạn hãy tích cực tham gia các cuộc chơi với cả ngàn câu chuyện hay, nhưng luôn tế nhị, lắng nghe, khuyên bảo, sống thẳng thắn không vị nể, biết bảo vệ nhắc nhở anh em mình. Là người tông đồ bạn hãy có cả trăm cách để lôi kéo các bạn: thưởng quà, tham gia các cuộc chơi, là thiên thần

bản mệnh dẫn các bạn đi xưng tội, học giáo lý, làm bốn phận và bầu bạn với những ai cô đơn.

Cha Francesca, khi còn trẻ đã dạy Saviô, làm chứng rằng: “Một hôm tình cờ tôi gặp Don Bosco đang nói chuyện với cậu bé Đaminh Saviô. Tôi rất ngạc nhiên khi thấy bé, mà tôi nghĩ rất nhút nhát, lại nói chuyện với Don Bosco với dáng vẻ nghiêm nghị, tay chống lại hai bên sườn: khi những chuyện này thật không thể chấp nhận được ở nguyện xá... ò, Don Bosco trả lời, được chúng ta sẽ giải quyết, cần một chút kiên nhẫn. – Nhưng Saviô lại nhấn mạnh: - đó là một gương mù, không thể cứ chịu vậy. – Đó là lần đầu tiên tôi thấy một cậu bé nói như có uy quyền với Don Bosco. Cậu bé đã làm điều đó đầy sức thuyết phục khiến ta không thể nghi ngại là giả vờ hay vị nể.”

Cha Francesca ngạc nhiên là phải, vì lần này ngài không tìm thấy nơi bé Đaminh Saviô vẻ hồn nhiên thường tình mà Don Bosco luôn nói tới, nhưng là sự quyết tâm đầy trách nhiệm.

Hồn nhiên vui tươi là việc làm tông đồ vì yêu mến Chúa và yêu mến anh em, nhưng đó không thể là một trò vui tùy hứng, mà đó là một việc nghiêm chỉnh và thiết thân với bạn.

Các câu ‘Hỏi – Trả’

Saviô sống với các bạn thế nào?

- Em rất vui vẻ, lịch sự, không cắt ngang lời bạn, có ngàn chuyện hay để kể, nhưng luôn khéo tránh mọi lời chỉ trích.

Đaminh và các bạn đi bơi lội thế nào?

- Em nhắc nhở các bạn giữ đúng thời khóa biểu, vâng lời bề trên, tránh các dịp nguy hiểm cho cả thể xác lẫn linh hồn.

Em đưa các bạn tới xưng tội làm sao?

- Em vui vẻ tham gia cuộc chơi với các bạn và vào lúc thân tình, ngỡ với các bạn có lương tâm rối loạn tìm nguồn vui vẻ, sự an bình và sức mạnh trong bí tích thống hối.

Em lo làm bạn với những ai?

- Những ai cô độc, đau khổ tức khắc trở thành bạn của Saviô.

⁴⁹ J. B Anfossi, Don Cagliero, Don Rua đều quả quyết những điều trên là đúng (Summatium Ord. . . p 10, 68, 96).

⁵⁰ Những người thuộc phái Tin Lành đến sân Nguyễn Xá để tuyên truyền về đạo đức của họ.

⁵¹ Đó là Hội các bạn Đức Mẹ Vô Nhiễm, mục đích tìm đến các bạn đang cần được trợ giúp về phương tiện luân lý nhất.

⁵² Celestino Durando kể Saviô đã hết sức làm nhiệm vụ Hội các bạn Đức Mẹ Vô Nhiễm trao là chăm lo cho các đối tượng Hội phục vụ trong giờ chơi.

⁵³ Cha Rua kể là Saviô có vô vàn cách phục vụ các bạn. Trong các giờ giải trí, em đã dạy học và viết cho bạn Carlô Garzena của em.

Chương 13: TINH THẦN CẦU NGUYỆN CỦA ĐAMINH SAVIÔ

Tinh thần cầu nguyện của Saviô

Giữa các ơn Thiên Chúa ban dư dật trên Saviô, thì em nhận được ơn tuyệt đỉnh là lòng sốt sắng trong kinh nguyện. Linh hồn em thường bằng chuyện vãn cùng Thiên Chúa đến độ ở bất cứ nơi nào, dù ngay giữa những tiếng ồn ào chói tai nhất, em cũng có thể tập trung tư tưởng và tình cảm mến để nâng lòng lên cùng Thiên Chúa.

Khi em tham gia cầu nguyện chung, em lộ ra hoàn toàn như một thiên thần, yên tĩnh và toàn thân toát ra lòng sốt sắng, không tựa vào đâu ngoài quì trên hai đầu gối, với đầu hơi nghiêng và mắt hạ thấp; các bạn sẽ nói đó là một thánh Luy mới.

Cần phải thấy mới thật sự ngưỡng mộ và muốn bắt chước Saviô. Năm 1854 ngài bá tước Cays được bầu làm hội trưởng danh dự hội thánh Luy,⁵⁴ là hội được lập ở Nguyễn xá này. Lần đầu tiên tham dự kinh phụng vụ của chúng ta, đã thấy cậu bé cầu nguyện với tư thế sốt sắng như vậy, khiến ông vô cùng ngạc nhiên. Kết thúc các giờ phụng vụ, ông muốn tìm hỏi xem cậu bé đã khiến ông hết sức ngưỡng mộ đó là ai. Đó là Đaminh Saviô.

Giờ chơi của Saviô hầu như luôn luôn được chia làm hai phần: Em dành một phần giờ chơi để đọc sách đạo đức, hay cùng với một số bạn đọc kinh để cầu nguyện cho các linh hồn luyện tội hoặc để tôn kính Đức Nữ Trinh rất thánh.

Lòng sùng kính đối với Mẹ Thiên Chúa

Lòng sùng kính đối với Mẹ Thiên Chúa thật là lớn lao với Đaminh. Để tôn kính Mẹ, em làm mỗi ngày vài hy sinh. Em không nhìn thẳng vào mặt một người nữ; đi học không ngó ngang ngó ngửa. Có khi em đi qua các cảnh tượng công khai ngoài phố khiến các bạn của em say mê đến bần chồn chẳng biết mình ở đâu nữa. Có bạn hỏi Saviô: “Bạn thích cảnh tượng nào nhất”, em trả lời mình chẳng thấy gì. Thế là có lần một bạn nổi giận lên tiếng quở trách Saviô:

- Vậy cậu định làm gì với con mắt của cậu, nếu không dùng để ngắm những cảnh đó?

Saviô trả lời:

- Tôi muốn dùng mắt của tôi để nhìn dung nhan Đức Mẹ chúng ta trên trời, khi nhờ ơn Chúa trợ giúp tôi sẽ nên xứng đáng để đến thiên đàng tìm Mẹ.

Em có lòng sùng kính đặc biệt đối với trái tim vô nhiễm của Đức Maria. Mỗi lần vào nhà thờ, em đến trước bàn thờ Mẹ, cầu xin Mẹ ơn gìn giữ lòng mình luôn xa mọi tình cảm không trong sạch Em nói:

- Lạy Mẹ Maria, con muốn luôn là đứa con bé nhỏ của Mẹ; xin Mẹ cho con được ơn chết trước khi con phạm một tội nào nghịch nết na.

Mỗi thứ sáu em chọn một thời gian khi chơi, để cùng vài một bạn vào nhà thờ đọc kinh triều thiên bảy sự đau đớn Đức Mẹ, hay ít là kinh cầu Đức Mẹ, Bảy sự đau đớn.

Không những em có lòng sùng kính Mẹ Thiên Chúa rất thánh, mà còn vô cùng sung sướng khi có thể đưa dẫn một ai dâng lên Mẹ các việc thực hành đạo đức. Một ngày thứ bảy nọ em rủ một người bạn vào nhà thờ với em để đọc giờ Kinh chiều kính Đức Mẹ. Em này tỏ ra miễn cưỡng, nói rằng mình có tay bị lạnh. Saviô liền lấy găng tay của mình mà cho bạn, và thế là cả hai vào nhà thờ. Lần khác em lấy áo choàng khỏi bờ vai, để cho một bạn khác mượn, để bạn vui

vẽ cùng em vào nhà thờ cầu nguyện. Ai lại không cảm động và kính phục trước những hành vi đạo đức quảng đại như vậy?

Tháng Đức Mẹ

Chẳng có khi nào Đaminh tỏ ra nhiệt tình sốt sắng đối với Đấng Nữ Bảo trợ trên trời của chúng ta cho bằng vào tháng năm. Em thỏa thuận với các bạn khác là mỗi ngày trong tháng này làm một việc thực hành đạo đức đặc biệt nào đó ngoài những gì được cử hành trong nhà thờ chung với mọi người. Em chuẩn bị cả một chuỗi những gương nhân đức để rồi vui sướng kể lại hầu thúc đẩy các bạn khác cùng nên những kẻ sùng kính Đức Mẹ Maria. Em thường nói cho các bạn về các gương đạo đức vào các giờ chơi: em khích lệ họ hết thảy hãy đặc biệt đi xưng tội và chịu lễ thường xuyên vào tháng này. Chính em nêu gương trước; mọi ngày em đều tiến tới Bàn Thánh để rước lễ với vẻ cảm lòng cảm trí vô cùng lớn lao ở ngoài mọi ước nguyện.

Một câu chuyện cho thấy tình thương dịu dàng của trái tim em biểu lộ ra nơi lòng sùng kính của em đối với Đức Mẹ. Các học sinh ở phòng ngủ nơi em ngủ quyết định chi tiền riêng để làm một bàn thờ nhỏ đẹp để làm tặng vẻ long trọng của buổi kết thúc tháng Đức Mẹ.

Saviô hoàn toàn ở trong cuộc tổ chức này; nhưng tới lúc mỗi người phải mở túi ra đóng góp phần của mình:

- Ô tôi thật khổ! Em thốt lên, chúng ta đây ai cũng tốt! Nhưng để làm được chuyện này, thì cần tiền; mà tôi thì lại không có một đồng xu nhỏ trong túi. Tuy vậy, tôi cũng muốn làm một điều gì đó bằng bất cứ giá nào.

Rồi em đi lấy ra một cuốn sách đã được ban cho em làm phần thưởng, và em đi xin phép bề trên, rồi trở lại sung sướng nói:

- Các bạn ơi, tới lượt tôi có thể cũng góp phần của tôi dâng kính Mẹ Maria; các bạn hãy cầm lấy quyển sách này, cố gắng hoán đổi sao cho ra tiền như các bạn có thể; đó là phần dâng cúng của tôi.

Trước hành động bộc phát và quảng đại như thế, các bạn đều cảm kích, và cũng đều muốn dâng cúng các sách và các vật tương tự. Với những vật đó, họ tổ chức một cuộc xổ số nho nhỏ, mà kết quả thu được thật dư giả để đáp ứng những phí tổn cần đến.

Khi đã làm xong bàn thờ, các bạn trẻ ước muốn đánh dấu buổi lễ của họ bằng vẻ long lẫy tối đa. Mọi người đều hết sức lo làm, nhưng họ không thể hoàn tất việc trang hoàng. Họ cần phải làm việc cả vào đêm cho ngày lễ.

- Cả tôi nữa, Saviô nói, tôi tình nguyện qua suốt đêm để làm việc. Nhưng bởi em đã ốm ít hôm trước, nên các bạn buộc em đi ngủ. Em không muốn phi phục, nhưng chỉ vì vâng lời mà em chấp nhận lên giường ngủ. Em nói với một trong số các bạn:

- Ít nhất, vừa khi mọi sự đã xong, bạn đến ngay đánh thức mình, để mình có thể ở trong số những người đầu tiên chiêm ngưỡng bàn thờ được trang hoàng dâng kính Đức Mẹ thân yêu của chúng ta.⁵⁵

Lời tâm niệm

Hai lòng sùng kính chính ở nguyện xá của Don Bosco là lòng sùng kính Đức Mẹ Vô nhiễm và Chúa Giêsu Thánh Thể.

Saviô hoàn toàn là người của Chúa. Đức Hồng y Cagliero đã viết: “Tinh thần đức tin và sự kết hợp với Thiên Chúa là thường hằng nơi em, đến nỗi đời em là cả một cuộc đời một đức tin sinh động, chắc chắn, và không hoài nghi nơi trái tim của em, một trái tim đơn sơ và thuộc trọn về Chúa. Mọi việc em làm đều kèm theo một đức tin lớn lao, và những tình cảm thần thiêng, và siêu nhiên thúc đẩy và sinh động hóa em khiến tất cả chúng tôi, các bạn, thầy và các hộ trực của

em, đều ngưỡng mộ khi nói chuyện với em. Em chỉ sống bằng Thiên Chúa, với Thiên Chúa và cho Thiên Chúa”.

Cha Caviglia cũng nhận định: Linh hồn của Saviô được hướng dẫn ngay từ đầu bởi một ý thức vươn tới Thiên Chúa và đầy tràn Thiên Chúa: em không gắn bó với trái đất; em được dựng nên để kết hợp với Thiên Chúa.

Thế nên Don Bosco miêu tả Saviô cầu nguyện thật là kỳ diệu: em hoàn toàn sống cho Chúa với dáng vẻ tuyệt hảo. Một hôm, mẹ Magarita, mẹ của Don Bosco, nói chuyện với ngài:

- Con có biết bao trẻ tốt, nhưng không ai hơn được Saviô.
- Sao vậy, mẹ?
- Nó ở nhà thờ giống như một thiên thần ở trên trời.

Về lòng sùng kính Đức Mẹ của Saviô, Don Bosco miêu tả đi miêu tả lại nhiều lần, ở nhiều chương: Em gọi Đức Mẹ bằng Mẹ yêu mến! Nhìn lên ảnh Mẹ, mặt em khi thì in niềm vui sinh động, khi thì mang vẻ huyền bí, khi thì hết sức chú tâm: Sự liên hệ giữa em và Mẹ sâu xa biết mấy! Em đã từng thú nhận: Với Mẹ, tôi cảm thấy một niềm hài lòng khôn tả trong lòng”.

Đời sống của người tông đồ buộc phải hoàn toàn sống cho Chúa và hoàn toàn say mến Mẹ. Có thể, bạn mới có thể tỏ lộ Thiên Chúa tốt lành và Đức Mẹ yêu dấu cho các bạn trẻ và đem hạnh phúc đến cho họ.

Các Câu ‘Hỏi-Thưa’

Ơn lớn lao Saviô nhận được nơi Chúa là ơn gì?

- Đó là lòng sốt sắng Thiên Chúa đổ tràn vào lòng em khi cầu nguyện.

Thái độ Saviô khi cầu nguyện thế nào?

- Hoàn toàn yên tĩnh, không tựa vào đâu, quì thẳng người trên hai đầu gối, đầu hơi nghiêng, và hoàn toàn ở với Chúa.

Lòng sùng kính Đức Mẹ của em mang lại lợi ích gì?

- Em giữ gìn đôi mắt hoàn toàn nết na dưới đất để nhìn mặt mẹ Maria yêu dấu trên trời. Em xin Mẹ được chết trước khi phạm một tội gì nghịch nhân đức nết na.

Tháng 5, tháng Mẹ, Saviô làm gì?

- Saviô sốt sáng trang hoàng bàn thờ kính Mẹ, hy sinh quyển sách quý em có để đóng góp vào phí tổn và muốn ở trong số những người đầu tiên chiêm ngắm bàn thờ dâng kính Mẹ được hoàn tất.

⁵⁴ Bá tước Cays (1813 - 1882) bạn lâu đời của Don Bosco trước khi trở thành tu sĩ Salêdiêng.

⁵⁵ Câu chuyện trên được các bạn của Savio: Luy Marcellinô, J.B. Anfonsi, Gioan Bonetti làm chứng.

Chương 14: SAVIÔ NĂNG XUNG TỘI VÀ RƯỚC LỄ

Xung tội

Kinh nghiệm đã chứng minh rằng các bí tích xưng tội và rước lễ là những cột trụ nâng đỡ vững chắc của tuổi trẻ. Hãy cho cha một cậu bé năng lui tới các bí tích này, và các bạn sẽ thấy người bạn đó sẽ lớn lên trong thời trẻ, đạt tới tuổi tráng niên, cho tới tuổi già với một hạnh kiểm đáng làm gương cho tất cả nhưng ai biết tới cậu. Đó là nguyên tắc mà cha rất ước mong các bạn trẻ thấu hiểu để đem ra thực hành, và tất cả ai chăm lo cho việc giáo dục thấu hiểu để khắc ghi vào lòng các bạn trẻ.

Trước khi Saviô vào sống tại Nguyễn xá, em lui tới các bí tích này mỗi tháng một lần như thói quen của các trường thời đó. Sau này em chịu các bí tích đó chuyên cần hơn. Một hôm em nghe linh mục giảng tại tòa giảng nguyên tắc sau: “Các bạn trẻ thân mến, nếu các con muốn kiên trì trên con đường về trời, cha nhắn nhủ các con ba điều: các con hãy năng đi xưng tội, chịu lễ thường xuyên, hãy chọn một vị linh mục mà các con có thể mở lòng mình ra cho ngài, và không đổi cha giải tội khi không cần thiết”.

Saviô đã hiểu tầm quan trọng của các lời khuyên này.

Em bắt đầu chọn một cha giải tội và em đi xưng tội với ngài cách đều đặn trong suốt thời gian em ở giữa chúng ta. Để ngài có thể có nhận định đúng đắn về lương tâm của em, em muốn làm một lần xưng tội chung. Em bắt đầu xưng tội

nửa tháng một lần, rồi tám ngày một lần, và chịu lễ cũng thường xuyên như vậy. Cha giải tội nhận thấy em tiến bộ trong những chuyện tinh thần nên khuyên em chịu lễ ba lần mỗi tuần và sau một năm cho phép em chịu lễ mỗi ngày.

Có một thời gian em bối rối, nên đi xưng tội cứ bốn ngày một lần hay thường xuyên hơn thế; nhưng cha linh hướng không cho phép em làm thế nữa, và em giữ xưng tội hằng tuần theo đức vâng lời.

Em tín nhiệm cha giải tội cách vô giới hạn. Thậm chí em nói về những chuyện hướng tâm ở cả bên ngoài tòa giải tội. Có người khuyên em đôi khi nên đổi cha giải tội, nhưng em không bao giờ muốn chịu như vậy. Em nói:

“Cha giải tội là thầy thuốc của linh hồn, người ta không đổi thầy thuốc ngoại trừ mình thiếu tin tưởng nơi ngài hay chịu một cơn bệnh tuyệt vọng. Em không ở trong cảnh đó. Em hoàn toàn tin tưởng ở cha giải tội: ngài với tình cha và sự ân cần chăm lo cho linh hồn em. Em cũng không thấy trong em có các tật xấu nào không sửa đổi được.”

Tuy nhiên cha linh hướng của em có khuyên em đôi lần đổi cha giải tội, đặc biệt vào dịp tĩnh tâm, và em vâng lời không có khó khăn gì.

Saviô cũng bằng lòng với chính mình. Em nói:

“Nếu tôi có nỗi buồn nhiều gì trong lòng, tôi đến cùng cha giải tội, ngài khuyên bảo tôi theo ý Thiên Chúa; chính Chúa Giêsu đã nói tiếng cha giải tội là tiếng Thiên Chúa. Nếu tôi muốn một cái gì vĩ đại, tôi đi đón nhận Minh Thánh Chúa: nơi đây tôi tìm thấy Minh Chúa đã bị nộp vì chúng ta, tức là chính thân thể, máu huyết, linh hồn cùng thần tính mà Chúa Giêsu Kitô hiến dâng cho Chúa Cha hằng hữu ở trên bàn thờ thập giá vì tất cả chúng ta. Vậy tôi còn thiếu gì nữa để mà sống hạnh phúc? Chẳng còn thiếu gì cả: tôi chỉ còn thiếu để có thể chiêm hưởng tận mặt chính Đấng mà giờ đây con mắt đức tin của tôi chiêm ngắm và thờ lạy trên bàn thờ”.

Với những tư tưởng đó, Saviô rút ra cho mình các ngày sống thực sự hạnh

phúc. Từ đây phát sinh niềm hân hoan, vui tươi lộ rõ trong mọi hành động của em. Chúng ta đừng tưởng rằng em không hiểu tầm quan trọng của những gì em làm, và không có được mức đời sống Kitô hữu xứng hợp với ai khao khát rước lễ thường xuyên. Bởi hạnh kiểm của em xét về mọi khía cạnh đều không thể chê trách. Cha đã mời gọi các bạn của em nói cho cha nếu trong ba năm em ở giữa chúng ta, họ có thấy nơi em một tật xấu nào phải sửa hay một nhân đức nào phải xin em vun trồng hay chẳng; và tất cả đều đồng thanh quả quyết là họ chẳng tìm thấy nơi em có gì đáng phải sửa đổi; hay chẳng biết được có nhân đức nào cần phải thêm cho em.

Rước Lễ

Gương mặt em khi chịu lễ thật đạo đức, gương mẫu. Buổi chiều trước đó, trước khi đi ngủ, em cầu nguyện và kết thúc với lời sau đây: “Ngợi khen và cảm tạ Bí Tích Cực Thánh mọi nơi và mọi lúc”. Buổi sáng em dọn mình rước lễ cách đầy đủ; còn việc cảm ơn Chúa sau rước lễ thì vô giới hạn. Hơn thế, nếu không được gọi, em quên cả ăn sáng, giờ chơi và có khi cả đi tới lớp học, và cứ đứng đó trong cầu nguyện hay đúng hơn trong chiêm ngắm lòng tốt của Thiên Chúa đã thông ban cho loài người một cách khôn tả những kho tàng của lòng nhân từ vô cùng của Ngài.

Đối với em thật là một niềm sung sướng được qua vài giờ trước Chúa Giêsu Thánh Thể. Ít là mỗi ngày một lần em đi viếng Chúa, và mời các bạn cùng em đi viếng Chúa. Đó là thời gian bất biến. Kinh em yêu quý nhất là kinh triều thiên kính Thánh Tâm Chúa Giêsu để đền bù những xúc phạm phải chịu từ các kẻ tà giáo, các kẻ vô đạo và các Kitô hữu xấu.

Đây là các ý chỉ Saviô phân phối cho các lần chịu lễ hằng tuần:

- Chúa nhật: Để kính Chúa Ba Ngôi.

- Thứ hai: Cho các ân nhân thiêng liêng và vật chất.
- Thứ ba: Kính thánh Đaminh và thiên thần bản mệnh.
- Thứ tư: Kính Đức Mẹ. Bày sự đau đớn, cho kẻ có tội được trở lại.
- Thứ năm: Cầu cho các linh hồn luyện tội.
- Thứ sáu: Kính cuộc khổ nạn của Chúa Giêsu Kitô.
- Thứ bảy: Kính Đức Mẹ xin Mẹ che chở ta trong đời sống và trong giờ chết.

Em tham dự với niềm vui sướng bao la tất cả các việc thực hành kính Bí Tích Mình Máu Thánh Chúa. Khi gặp linh mục đưa Cửa Ăn Đàng cho một bệnh nhân, em quì xuống ngay, bất kỳ ở đâu; và nếu có giờ em sẵn sàng đi theo Ngài cho tới khi nghi thức kết thúc.

Một hôm linh mục đưa Cửa Ăn Đàng đi qua, mà trời mưa, đường xá lầy bùn. Không có chỗ nào khô ráo, em quì xuống ở giữa bùn. Một người bạn trách em rằng không cần phải làm ơn của mình như vậy. Em trả lời một cách đơn sơ: “Đầu gối và quần đều là của Chúa, bởi đó mọi sự đều phải được dùng để tôn vinh Ngài. Khi tôi đi qua gần bên Ngài, tôi không những dẫn mình vào bùn, mà còn dám sà vào lò lửa, bởi vì như vậy tôi sẽ được tham dự vào ngọn lửa đức ái vô cùng là động lực luôn thúc đẩy Chúa Giêsu trao ban mình Ngài cho ta trong Bí Tích cao cả này”.

Một hôm em gặp một người lính cũng đang trong cảnh mưa và bùn lầy như vậy khi đi qua gần bên Bí Tích Cực Thánh. Không dám mời ông ta quì gối, em liền rút từ trong chiếc túi nhỏ chiếc khăn mùi xoa, và trải xuống đất vấy bùn, rồi ra dấu mời người lính sử dụng. Người lính lúc đầu tỏ ra bối rối, rồi ông ta kéo chiếc khăn ra một bên, và quì xuống ngay giữa con đường lầy bùn đó.

Vào lễ Mình Thánh Chúa Giêsu, em cùng các bạn mặc áo các trẻ giúp lễ, và được sai đi dự cuộc rước kiệu của giáo xứ. Em vô cùng sung sướng lên đường và

coi đó là phần thưởng quý báu mà em nhận được, còn to lớn hơn tất cả các phần thưởng khác.

Lời tâm niệm

Xưng tội và rước lễ thường xuyên mục đích là để thanh luyện bản thân ta nên trong sạch để kết hợp ta với Chúa Giêsu, hầu có thể trau dồi mọi nhân đức và sửa chữa mọi vết xấu nơi ta.

Đây chính là phương châm giáo dục quý báu Don Bosco và Đaminh Saviô để lại cho chúng ta.

Hơn thế nữa Đaminh nêu gương cho chúng ta về lòng yêu mến Chúa Giêsu trong phép Thánh Thể: hoàn toàn vui hưởng Chúa ngự trong đó, năng viếng Thánh Thể và tỏ lòng tôn kính Ngài khi ở gần Ngài.

Việc giáo dục mà bạn giúp đỡ cho các trẻ em phải gắn liền với lòng yêu mến các Bí Tích xưng tội và rước lễ, quyết tâm sửa đổi bản thân và trau dồi mọi nhân đức.

Ngoài việc xưng tội rước lễ thường xuyên, Đaminh còn thể hiện lòng sùng kính của mình xuyên qua việc năng nhờ đến thiên thần bản mệnh và năng việc Minh Thánh.

Lòng sùng kính thiên thần bản mệnh:

Hãy năng đọc kinh sau đây: *“Hỡi thiên thần của Chúa, Thiên Thần Bản Mệnh mà lòng từ ái Chúa đã trao phó con cho Ngài: Xin soi sáng, giữ gìn, điều dắt và cai quản con. Amen”*.

Em gái của Đaminh tên là Têrêsa kể rằng: “Chị của em tên là Raimonda cho em hay rằng khi em còn bé tí, rơi xuống ao nhỏ đầy nước và chết đuối mất. Anh Đaminh Saviô của em vội nhào xuống và kéo em lên. Mấy người chứng kiến mới hỏi anh Đaminh sao em bé nhỏ thế mà cứu được bé thơ mập và nặng nữa kia.

Anh trả lời: Không phải em chỉ nhờ đến sức của riêng em; bởi vì khi một tay em kéo em bé của em lên, thì tay kia em được thiên thần bản mệnh giúp đỡ”.

Đi vi ́ng Thánh Thể:

Khi có dịp, em hãy vào nhà thờ viếng Chúa cách âu yếm trong Phép Thánh Thể. Trong nhà của Don Bosco, trẻ em năng đi viếng Chúa Giêsu trong phép Thánh Thể vào các giờ chơi. Thói quen này là công của Saviô. Cha Francesia nói: “Trong cộng đoàn, việc thực hành viếng Thánh Thể mỗi ngày đã được thi hành và khuyến khích bởi chính Saviô”. Cha Gioan Branda cũng nói: “Việc thực hành Viếng Thánh Thể sau bữa ăn nay vẫn còn thực hành ở nguyện xá đã được chính Saviô khởi xướng. Saviô vẫn thường rủ vài bạn cùng đi viếng Chúa với mình”.

Các Câu ‘Hỏi-Thưa’

Daminh xưng tội và rước lễ thường xuyên thế nào?

- Em xưng tội hằng tuần và rước lễ hằng ngày.

Em gìn giữ tâm hồn thế nào để xứng đáng tiếp nhận Chúa Giêsu?

- Em có đủ mọi nhân đức và các bạn không thấy nơi em có nét xấu nào cần phải sửa. Em biết sống kết hợp thâm sâu cùng Chúa, cách riêng sau khi chịu lễ.

Em tỏ lộ thái độ bề ngoài thế nào để tỏ lòng tôn kính và yêu quý phép Thánh Thể?

- Khi linh mục mang Mình Thánh đi qua để đem đến cho bệnh nhân, em sốt sắng quì gối thờ lạy, dù phải quì trên bùn dơ, và vô cùng sung sướng tham dự kiệu Thánh Thể trong áo của các em giúp lễ.

Chương 15: SAVIÔ HÃM MÌNH ĐỀN TỘI

Các cách hãm mình khác nhau của Saviô

Tuổi còn nhỏ, lại hay yếu đau, và đời sống thực vô tội đúng lý phải miễn cho em khỏi thi hành bất cứ hình thức đền tội nào; nhưng em biết rằng một người trẻ khó có thể giữ sự vô tội của mình mà không làm việc đền tội, và cảm nghĩ này khiến cho em thấy con đường chịu đau khổ như được phủ bằng hoa hồng. Về việc đền tội, cha không có ý nói đến sự chịu đựng cách kiên nhẫn các lời sỉ nhục, các điều không vừa ý, cha không nói đến sự hãm mình và giữ gìn các giác quan trong khi cầu nguyện, tại lớp, khi học bài, trong trò chơi. Những hãm mình đó là thường hằng nơi em.

Cha chỉ nói tới các việc hãm mình đền tội mà Saviô muốn áp đặt cho thân thể. Được thúc đẩy chỉ bởi lòng sốt sắng, em đã quyết định ăn chay mỗi thứ bảy, chỉ dùng bánh và nước lã, để kính Đức Nữ Trinh Maria, nhưng cha giải tội đã cấm em việc đó, em đã muốn ăn chay vào mùa chay, nhưng sau một tuần, cha giám đốc nhà biết được, và ngài cấm em ngay. Em muốn ít là bỏ bữa ăn sáng, nhưng cả chuyện này em cũng bị cấm. Lý do khiến em không được phép làm những việc hãm mình đền tội này là ngăn cản không cho sức khỏe thất thường của em bị hoàn toàn suy sụp. Vậy phải làm gì bây giờ?

Bị cấm ăn chay, em tìm cách sát phạt thân xác em cách khác.⁵⁶ Em bắt đầu đặt những miếng gỗ, những mảnh gạch dưới giường để làm cho mình khó chịu

ngay trong giấc ngủ; em muốn mang áo nhậm; nhưng tất cả những chuyện đó cũng đều bị cấm. Em lại bám lấy một phương thức mới. Vào mùa thu hay mùa đông, em để cho thời tiết lạnh cứ tăng mà không thêm chăn ấm, đến độ vào tháng giêng, em chỉ đắp chăn như vào mùa hạ. Một hôm em đau phải nằm ở giường, cha giám đốc tới thăm, thấy em nằm co quắp, ngài lại gần và khám phá ra em chỉ đắp trên mình tấm chăn mỏng.

Don Bosco can thiệp

Ngài mới nói:

- Tại sao con làm như thế? Con muốn chết cóng ư?

- Không. Em trả lời, con sẽ không chết cóng đâu. Chúa Giêsu trong hang đá Bêlem, và khi bị treo trên thánh giá, đâu có được đắp ấm bằng con. Thế là em bị nghiêm cấm không được làm như vậy, mà không có phép rõ ràng; em qui phục lệnh đó cách miễn cưỡng. Một hôm cha gặp thấy em quá đau khổ, thốt ra những lời lẽ:

- Khổ con quá! Con thật sự bối rối. Chúa Cứu Thế nói là nếu con không làm việc đền tội, con sẽ không được vào thiên đàng; vậy mà con lại bị cấm làm việc đền tội: không biết thiên đàng của con sẽ ra như thế nào?

Cha mới nói với em:

- Việc đền tội Chúa muốn nơi con là sự vâng lời. Con hãy vâng lời thế là đủ.

- Vậy Cha không thể cho phép con một việc đền tội nào đó chẳng?

- Có chứ! Con được phép làm các việc hãm mình đền tội như chịu đựng các lời sỉ nhục xảy ra với con bất kể như thế nào một cách kiên nhẫn: vui lòng chịu đựng nóng, lạnh, gió, mưa, mệt nhọc và tất cả mọi khó chịu do sức khỏe mà Thiên Chúa muốn gởi tới cho con.⁵⁷

- Nhưng đó là những chuyện con bó buộc phải chịu mà?

- Điều con bó buộc phải chịu, con hãy dâng nó lên cho Thiên Chúa, và nó sẽ trở thành nhân đức và công phúc cho linh hồn con.⁵⁸ Sung sướng và chấp nhận những lời khuyên này, Saviô yên lòng tiến bước.

Lời tâm niệm

Ai muốn làm thánh, thì phải biết hy sinh và hãm mình. Don Bosco đã từng viết: “Khi tình yêu Thiên Chúa chiếm hữu một tấm lòng, thì nó không còn buồn phiền bởi bất cứ nỗi đau khổ phải chịu nào nữa, trái lại mọi đau khổ đều trở thành hạnh phúc.

Từ những tấm lòng dịu dàng, đều phát sinh tư tưởng cao thượng là muốn chịu đau khổ vì một đối tượng cao cả, và niềm chắc chắn rằng một phần thưởng lớn lao trong cõi đời đời được dành cho những cơ cực phải chịu trên cõi đời này”.

Saviô sớm biết chịu hãm mình đền tội. Comolino Anastasia kể rằng mẹ của Saviô hay than phiền rằng Saviô con bà hay đánh tội hoặc để gổ đá dưới giường ngủ của mình làm hư cả những tấm khăn lót giường.

Saviô rất ưa thích các hãm mình phạt xác này. Có lần em hơ ngón tay trên ngọn nến cho tới khi đọc hết kinh kính mừng, đến nỗi ngắt xiu... khiến Don Bosco phải cấm: không bao giờ con được làm chuyện này nữa, nếu không có phép của các bề trên! Ngài đã từng dùng áo nhậm, và ép mình vào kỷ luật. Nhưng Ngài không thấy các hãm mình phạt xác trên thích hợp với tuổi và sức khỏe mỏng manh của Saviô.

Bù lại, Saviô đã hiểu rõ và thực hành các lời khuyên của cha linh hướng. Đức Cha Cagliari làm chứng: “Em hãm mình nơi các giác quan. Em nổi bật về sự thực hành bền bỉ lòng kiên nhẫn, sự dịu dàng, chính xác và mau mắn trong các việc bổn phận.”

Không có con đường nên thánh nào mà không phải trải qua gian khổ và hy sinh.

Các Câu 'Hỏi-Thưa'

Don Bosco nhận thấy Saviô luôn hãm mình như thế nào?

- Em luôn chịu đựng cách kiên nhẫn các lời sỉ nhục, các điều không vừa ý, gìn giữ các giác quan trong khi cầu nguyện, học hành, vui chơi.

Don Bosco cấm Saviô làm những việc làm hãm mình nào?

- Ngài cấm Saviô ăn chay, phạt xác, đặt đá, gõ dưới giường hay đập chân mỏng vào mùa đông, vì không hợp với sức khỏe và tuổi của em.

Bù lại, Don Bosco khuyên Saviô thế nào?

- Con hãy chịu các lời sỉ nhục, nóng, lạnh, gió, mưa, mệt nhọc, và mọi sự con bó buộc phải chịu và dâng chúng lên cho Thiên Chúa.

⁵⁶ Tại sao Saviô mê mệt tìm kiếm các việc đền tội: Cha Rua, bạn thân của Saviô, thổ lộ rằng Saviô muốn đền bù những chuyện mà em nghĩ rằng có phần nghiêm trọng, và nhất là để kiện cường bản thân chống lại cám dỗ như Don Bosco dạy: “người trẻ khó có thể giữ được sự vô tội của mình mà không cần đền tội”, và như lời tuyên ngôn của Tin mừng: “Nếu các ngươi không làm việc đền tội, các ngươi hết thầy sẽ hư mất”. (Lc 13,5). Hơn thế, em muốn bắt chước Chúa Giêsu tại Belem và Canvê, và lo lắng nên thánh như Don Bosco nhận định: “nhân đức của em thật khôn lanh trong nghệ thuật biết lợi dụng các dịp lớn, nhỏ, các chuyện không đáng kể, để lớn lên trong sự thánh thiện...”.

⁵⁷ Don Bosco không coi thường các hãm mình phạt xác đâu. Ngài chỉ muốn tránh cho Saviô vì sức khỏe em yếu đuối. Chính Don Bosco cũng dùng áo nhậm và kỷ luật.

⁵⁸ Đừng quên cả các hình phạt Saviô phải chịu nữa. Cha Rua nhớ lại có lần đã phạt Saviô phải quì vì giữa lúc lớp đang yên lặng, em phụng cười khi nhớ tới trò cười mà một bạn khác đã tung ra trước đó (Smmarium Ord., p.122).

Chương 16: HÃM ĐẸP CÁC GIÁC QUAN

Xem sự đoan trang bên ngoài thật tự nhiên của Saviô chúng ta dễ dàng kết luận là Thiên Chúa đã dựng nên em như vậy. Nhưng những ai biết em cách mật thiết và chăm sóc giáo dục em đều có thể quả quyết rằng đã có một cố gắng thật lớn lao nơi em cùng với sự trợ giúp của ơn Chúa.

Đôi mắt em thật linh động khiến em phải kiềm chế bằng cả sức đàn áp không nhỏ. Nhiều lần em thổ lộ cùng các bạn hữu: “lúc ban đầu, mình áp đặt một quy luật tuyệt đối để ra lệnh cho đôi mắt và điều đó thật là mệt và đôi khi vì thế mình bị nhức đầu ghê gớm”. Em canh giữ khóe nhìn của em đến mức ai biết em, cũng không nhớ được em đã ngó nhìn một điều chi không xứng hợp với sự nết na nhiệm nhặt.

Em thường nói: “Đôi mắt là hai chiếc cửa sổ, qua đôi mắt người ta đưa vào những gì mình muốn, còn chúng ta, qua cửa sổ của đôi mắt này, ta có thể đưa vào một Thiên thần hay thằng quỷ với sừng nhọn và để một trong hai làm chủ cõi lòng ta”.

Một hôm có một chú bé ở đâu mang vào nhà cách trơ trên một tờ báo với những hình ảnh thô tục và vô đạo. Cả một nhóm trẻ quây quanh chú bé để xem các bức hình hấp dẫn có sức làm đỏ mặt cả một tên thổ phỉ hay một người ngoại đạo. Saviô chạy ngay tới, cứ tưởng là các bạn đang xem những ảnh thánh.

Tới gần, Saviô tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi cầm lấy tờ báo như thể chơi giỡn và không kiêng nể, xé vụn tờ báo ra. Các bạn kinh ngạc quá, nhìn nhau không nói được lời nào. Saviô mới nói với họ:

- Chúng ta thật đáng thương! Chúa đã ban cho ta đôi mắt để chiêm ngắm vẻ đẹp của tạo thành, mà các bạn lại dùng nó để nhìn ngắm những cái ghê tởm do sự độc ác của con người nghĩ ra, để làm mất linh hồn của chúng ta sao? Các bạn đã quên rồi sao điều đã bao lần được rao giảng cho chúng ta? Chúa Kitô đã nói cùng ta là chỉ cần có một cái nhìn xấu xa là đủ để làm dơ bẩn linh hồn ta bằng một tội phạm (Mt 5,28), thế mà các bạn lại muốn con mắt các bạn no nê những điều xấu xa này sao?

Một cậu bé trả lời:

- Nhưng chúng tớ chỉ nhìn những hình ảnh này để cười thôi mà.

- Phải, phải, để cười thôi mà, trong lúc chờ đợi này, các bạn chuẩn bị cho mình đi xuống để cười thôi ư... nhưng liệu các bạn sẽ còn cười được chẳng nếu các bạn không may ra xuống đó?

Tên khác nói chen vào:

- Nhưng chúng tớ đâu có thấy các hình ảnh này xấu đến vậy?

- Nếu còn tệ hơn; không thấy xấu xa đến như vậy khi các bạn nhìn những điều đáng tởm này, đó là dấu chứng tỏ con mắt các bạn đã có thói quen nhìn chúng, và những thói quen này không cắt bỏ tội đi được: nó còn làm cho các bạn đáng tội hơn. Ôi thánh Gióp! Thánh Gióp! Ngài đã cao niên, Ngài là một vị thánh, một cơn bệnh đã buộc Ngài phải ngồi trên đống phân, thế mà Ngài đã làm một giao kèo với đôi mắt của Ngài: Ngài không cho chúng một sự tự do nào trong chuyện không trong sạch (Gióp 33,1).

Lần này, thì mọi người ngậm tằm, và không ai dám quở trách Saviô, hay góp thêm một nhận xét nào khác.

Nết na với đôi mắt, Saviô còn biết giữ miệng lưỡi cách kỹ lưỡng. Nếu có ai nói, dù đúng, dù sai cũng im lặng và em thường tự cắt đứt lời nói của mình để cho các bạn khác nói. Các thầy dạy và các bề trên của em đều đồng loạt quả quyết là họ không bao giờ có dịp nào để cho em một nhận xét về một lời nói

không thích hợp tại lớp, khi học, khi ở nhà thờ. Hơn thế cả khi em bị sỉ nhục, em cũng biết kiềm chế lời lẽ của em và làm cho mặt em lắng đọng!⁵⁹

Một hôm, em nhắc nhở một trong các bạn em hãy lưu ý đến một thói quen xấu. Thay vì tiếp nhận lời nhắc nhở nhỏ với lòng biết ơn, bạn hãy nổi sùng cách dữ tợn. Bạn ấy không ngớt lời sỉ nhục, đấm đá Saviô. Saviô dư sức trả đòn để bạn kia biết điều, vì em lớn hơn, khỏe hơn. Trái lại em chỉ báo thù theo cách thể Kitô hữu. Mặt em đỏ bừng, đúng như vậy, nhưng em khắc chế làn sóng giận dữ đang dâng lên trong em và ôn tồn lên tiếng.

- Tớ tha cho cậu, cậu đã làm sai, nhưng cậu đừng tái diễn lại như thế với các bạn khác.

Còn có thể nói thêm gì về việc Đaminh hãm dẹp các giác quan? Cha chỉ xin đan kể ra đây ít sự kiện:

Mùa đông, em bị nứt nẻ đến buốt lạnh ở tay. Nhưng dù đau đớn đến thế nào, người ta vẫn không nghe em thốt lên lời kêu ca, hay tỏ cử chỉ than phiền. Em lại còn tỏ vẻ sung sướng là đằng khác.

Em nói:

- Các vết nứt buốt càng to, chúng lại càng có lợi cho sức khỏe. Em có ý nói đến sức khỏe của linh hồn.

Một số đông các bạn em quả quyết rằng trong đợt lạnh lớn của mùa đông, mùa đông ở Torino với giá buốt và tuyết phủ, em vẫn có thói quen đi lại chậm rãi trong lớp, để không mất đi một cơ hội chịu đau đớn và làm việc đền tội nào. Một trong các bạn em làm chứng: “Tôi đã thấy nhiều lần vào giữa tiết đông giá buốt nhất, Savio lấy kim và ngòi bút ra rạch nát da và thậm chí cả thịt, để tạo nên các vết thương cho mình nên giống Thầy chí thánh hơn”.

Trong các nhóm trẻ, luôn có những bạn không bao giờ bằng lòng về bất cứ chuyện gì cả. Họ cảm ràm về nghi lễ ở nhà thờ quá dài, cảm ràm về kỷ luật, cảm ràm về bữa ăn hay các thức ăn ở bàn ăn; họ luôn thấy có vấn đề để kêu ca.

Những đứa trẻ này là thánh giá đích thực cho các bề trên của chúng; bởi sự bất mãn của một người chuyển sang những người khác, có khi tác hại lớn đến cả nhóm. Saviô thì hành động ngược hẳn lại.

Không bao giờ đôi môi em mở ra những lời than phiền về cái nắng mùa hạ hay cái lạnh mùa đông. Dù thời tiết tốt hay xấu, em vẫn luôn luôn bình thản, tươi vui. Dù có được cho ăn như thế nào ở bàn ăn, em cũng luôn luôn bằng lòng về mọi sự. Và hơn thế, với nghệ thuật đáng ca ngợi, em còn tìm được cách để dùng díp đó như phương thức hãm mình. Khi các bạn chê trách một món ăn, vì nấu nhũn quá, hay quá lạt, hoặc quá mặn, hay vô vị, thì ngược lại, em quả quyết là em ăn thấy ngon, và hợp gu lắm!

Em tập được thói quen ở lại nhà cơm sau các bạn để nhặt những mẩu bánh dư lại trên bàn ăn hay rớt xuống đất, để ăn như thể ăn chiếc bánh ngọt. Có ai thấy mà tỏ vẻ ngạc nhiên, em dấu ngay tinh thần hy sinh hãm mình bằng cách lên tiếng: “người ta không ngoạm đầy miệng những tấm bánh nhỏ; khi chúng chỉ là những miếng nhỏ; thì răng càng phải đỡ làm việc”.

Em nhặt lại các đồ ăn dư thừa, súp, các phần ăn còn sót... và ăn hết, và em làm chuyện đó, nào phải do tham ăn, vì em thường dành phần của em cho các bạn. (Vào thời đó, của ăn đâu có được dư giả).

Khi người ta hỏi em tại sao em chịu cực nhọc để thu lượm của dư mà biết bao bạn khác ghê sợ, em trả lời: “Mọi cái chúng ta có ở trần gian là ơn huệ quý báu Thiên Chúa ban cho chúng ta; nhưng giữa các ơn huệ, không kể ơn thánh sủng, thì ơn huệ lớn lao nhất là của ăn nuôi sống chúng ta. Một chút vụn đồ ăn đều đáng chúng ta tạ ơn Chúa và phải được nhặt lại một cách cẩn thận nhất”.

Đánh giầy, chải quần áo của các bạn, giúp đỡ các bạn đau ốm bằng các việc phục vụ khiêm cung nhất, quét nhà, làm mọi chuyện khác hết như thế, đối với em là những giờ giải trí dễ chịu. Em thường nhắc lại: “Mỗi người phải làm điều mình có thể làm. Tôi không có khả năng làm những chuyện lớn, nhưng chuyện

gì tôi có thể, tôi muốn làm vì vinh danh cao cả của Thiên Chúa; tôi hy vọng rằng trong lòng tốt lành vô cùng của Ngài, Thiên Chúa đoái thương nhận các việc hèn tôi tiến dâng lên Ngài đó.”

Saviô rất khiêm nhường. Em nói cách chân thành: “Tôi chẳng tốt là bao; tôi trông cậy Chúa sẽ thương tôi và bằng lòng với đôi chút việc này, bởi tôi làm vì yêu mến Ngài.”

Cha không nói đến vô vàn các chuyện khác tương tự thế. Mọi chuyện đều đồng thanh chứng tỏ tinh thần đền tội, bác ái và hãm dẹp mọi giác quan của Saviô cao độ đến mức nào; và đồng thời nhân đức của em thật khôn lanh trong cái nghệ thuật biết lợi dụng các dịp to và nhỏ, các chuyện tự nó không đáng kể, để lớn lên trong sự thánh thiện và trong công đức trước mặt Chúa.

Lời tâm niệm

Một con người đoan trang, đứng đắn, trong sạch, tràn đầy yêu thương, nghị lực phải là một con người không ngại hãm mình, hy sinh.

Kẻ hãm mình, không muốn thấy và cảm nghiệm hết mọi sự thế gian, mới giữ được tấm lòng trong sạch, mới có con mắt xuyên suốt để nhìn thấy Thiên Chúa.

Don Bosco thật cẩn thận miêu tả cho chúng ta hay Đaminh đã biết hãm mình như thế nào.

Anh đã giữ gìn con mắt thật trong sạch, xa lánh mọi hình ảnh xấu.

Anh đã gìn giữ miệng lưỡi để chỉ nói những lời dịu dàng. Cuộc đời anh không phải luôn luôn là bông hồng. Có lần một bạn tống anh một cú nên thân, với lời lẽ: “Đấy, đi mà mách với Don Bosco”, lần khác một bạn tát túi bụi vào anh, nguyên rủa: “Cút đi, đồ ho lao”. Anh vẫn tha thứ.

Thời ấy cuộc sống rất khổ cực, ăn không đủ no, biết bao lần Saviô nhường cơm cho bạn, vui lòng nhặt lại những mụn bánh vụn còn dư sau bữa để ăn, luôn biết tạ ơn Chúa vì của ăn nuôi sống Chúa ban cho.

Dù giá, rét, nóng lạnh, Saviô chấp nhận tất cả. Anh luôn vui lòng và tự nguyện chịu thêm những đau đớn nơi thân xác vì yêu mến Chúa.

Viết về những hy sinh hãm mình của cậu bé Saviô, Don Bosco cho ta thấy Ngài quý chuộng các hy sinh hãm mình đến mức nào, chính Ngài cũng mang áo nhặm và chấp nhận kỷ luật cuộc sống cách can đảm phi thường.

Giáo dục chính là rèn luyện bản thân trên con đường tu đức kiên cường. Chúng ta không được phép ở ngoài con đường đó.

Các Câu 'Hỏi-Thưa'

Saviô hãm dẹp đôi mắt thế nào?

- Saviô luôn hãm dẹp đôi mắt không nhìn bất cứ gì vượt quá mức của đức nết na.

Saviô cầm hãm lời ăn tiếng nói thế nào?

- Saviô không cắt ngang lời bạn, không nói gì sai trái, không buông lời cáu giận với kẻ thóa mạ.

Saviô hãm dẹp xúc giác thế nào?

- Saviô chấp nhận giá buốt và đôi khi còn làm những việc đền tội phạt xác.

⁵⁹ Don Bosco viết dựa theo lời chứng của Reano và Roetto.

Chương 17: HỘI BẠN ĐỨC MẸ VÔ NHIỄM

Việc thành lập Hội Bạn Đức Mẹ Vô Nhiễm

Có thể nói toàn thể cuộc sống Saviô là một hành vi sùng kính Đức Mẹ rất thánh. Em không để lỡ bất cứ dịp nào để tôn vinh Mẹ. Năm 1854, Đức Giáo hoàng tuyên bố tín điều Đức Mẹ được thụ thai vô nhiễm nguyên tội. Saviô nhiệt tình ước ao muốn làm cho ý nghĩa danh hiệu cao cả mà Giáo hội dành cho đức Nữ Trinh thiên đàng được sinh động và trường tồn trong chúng ta. Em thường nói:

- Tôi ước ao làm một cái gì đó để tôn kính Mẹ, nhưng phải làm chuyện đó mau lên, vì thời giờ còn lại quá ít cho tôi.

Đi theo hướng lộ của đức ái đầy chuyên cần em luôn có, em chọn một vài người trong số các bạn trung kiên của em và mời gọi họ cùng với mình liên kết lại để tạo thành Hội các bạn Đức Mẹ Vô nhiễm.

Mục đích là để có được cho mình sự che chở của Đức Mẹ Thiên Chúa trong khi sống và trong giờ chết. Hai phương thế giúp đạt mục tiêu này là: thực thi và cổ võ các việc thực hành đạo đức Kính Đức Mẹ vô nhiễm, và việc năng rước lễ. Đồng ý với các bạn hữu của mình, em biên soạn một điều lệ cho Hội và sau nhiều công lao lo lắng, ngày 8.6.1856, chín tháng trước khi chết, em cùng các bạn⁶⁰ đọc bản điều lệ này trước bàn thờ Đức Mẹ rất thánh. Cha vui lòng viết lại bản điều lệ này với ước mong nó có thể là khuôn mẫu giúp cho các bạn khác cùng làm như vậy. Đây là nguyên văn:

Chúng tôi, Đaminh Saviô, v.v... (kể đến là tên các bạn khác) nhằm đảm bảo trong khi sống và khi chết mình được sự bảo trợ của Đức Trinh Nữ Vô Nhiễm rất thánh và để hoàn toàn tận hiến bản thân phục vụ Người, ngày mùng 8 tháng 6 này, tất cả chúng tôi sau khi đã được kiện cường bằng Bí Tích xưng tội và Thánh Thể, và quyết tâm tuyên hứa với Đức Mẹ một lòng sùng kính con thảo và bền bỉ, chúng tôi hứa trước bàn thờ Mẹ và với sự chấp thuận của Cha linh hướng của chúng tôi, là sẽ bắt chước bao lâu có thể Luy Comollo⁶¹. Bởi đó, chúng tôi cam kết:

Đi ều lệ Hội Bạn Đức Mẹ Vô Nhiễm

1. Tuân giữ nghiêm ngặt các Luật nhà.
2. Tác động tốt với các bạn, nhắc bảo họ cách bác ái, thúc đẩy họ làm việc thiện bằng lời nói, và còn hơn thế nữa bằng gương sáng.

Tận dụng thời giờ cách chính xác. Nhằm đảm bảo cho mình được kiên trì trong nếp sống mà mình quyết tâm tuân hành, chúng tôi đem đến cho vị giám đốc của chúng tôi để Ngài duyệt và phê chuẩn bản điều lệ sau đây:

1. Luật thứ nhất: Chúng tôi chấp nhận vâng lời triệt để các bề trên mà chúng tôi qui phục với niềm tin cậy vô giới hạn.
2. Bốn phận thứ nhất và đặc biệt của chúng tôi sẽ là chu toàn các bốn phận của mình.
3. Đức yêu thương nhau sẽ liên kết các tâm hồn chúng tôi lại, và làm cho chúng tôi yêu thương hết thảy các anh em chúng tôi, không phân biệt, chúng tôi sẽ nhắc nhở họ cách dịu dàng khi việc sửa bảo xét là ích lợi.
4. Chúng tôi sẽ chọn nửa giờ hằng tuần để họp nhau lại, và sau khi kêu xin Chúa Thánh Thần, chúng tôi đọc một đoạn sách thiêng liêng, bàn luận về các tiến bộ của Hội xét về lòng sùng kính và về nhân đức.
5. Nhưng cách riêng tư, chúng tôi răn bảo nhau về các khuyết điểm mà mình

thấy buộc phải sửa mình.

6. Chúng tôi sẽ quyết tâm tránh dù chỉ là một việc làm phật lòng nhau vô cùng nhỏ bé nào, chịu đựng các bạn hữu và các kẻ làm phiền hà cách kiên nhẫn.
7. Không xác định bất cứ một kinh nguyện nào. Thời gian còn lại sau khi chu toàn bốn phận của mình sẽ được xung vào mục tiêu xem ra hữu ích hơn cả cho linh hồn chúng tôi.
8. Tuy vậy, chúng tôi chấp hành vài việc thực hành sau đây: *Năng lui tới các Bí Tích mỗi khi có phép; Chúng tôi tới cùng Bàn tiệc Thánh Thể hằng Chúa nhật, các lễ buộc, các tuần 9 ngày và các lễ trọng kính Đức Mẹ, và các thánh bốn mạng của Nguyễn xá; Trong tuần, chúng tôi cố gắng chịu lễ vào thứ năm, trừ khi chúng tôi bị cản trở bởi công việc hệ trọng.*
9. Mỗi ngày, cách riêng khi lần hạt, chúng tôi sẽ phó thác cách riêng cho Đức Maria Hội của chúng tôi, xin Mẹ cho chúng tôi được ơn bền đỗ.
10. Chúng tôi sẽ nỗ lực mỗi thứ bảy dâng kính Mẹ Maria đầu thai vô nhiễm nguyên tội một việc thực hành đặc biệt, hay một hành vi sùng kính đặc biệt.
11. Chúng tôi sẽ giữ tư thế đoan trang nhất trong kinh nguyện, trong sách thiêng, trong các giờ kinh phụng vụ, trong khi học và tại lớp.
12. Chúng tôi sẽ gìn giữ với lòng ghen tương thánh lớn lao nhất Lời thánh thiêng của Thiên Chúa và ghiền gẫm những chân lý mình đã được lắng nghe.
13. Chúng tôi sẽ tránh bất cứ một sự mất mát thì giờ nào để bảo đảm cho linh hồn khỏi các cơn cám dỗ thường tấn công mãnh liệt chúng tôi vào lúc nhàn rỗi; bởi đó:
14. Sau khi đã hoàn tất các bốn phận của riêng bản thân mỗi người chúng tôi, chúng tôi sử dụng thời giờ rỗi trong những công việc hữu ích, như đọc sách đạo đức và các sách đào luyện hay đọc kinh.

15. Nên chơi hay ít là có thể chơi sau bữa ăn, khi ra khỏi lớp, hay sau giờ học bài.
16. Chúng tôi sẽ lo báo cho các bề trên chúng tôi hay tất cả những gì giúp ích cho hạnh kiểm tốt của chúng tôi.
17. Chúng tôi cố gắng ít sử dụng phép xin bao lâu có thể, những phép mà các bề trên vì lòng tốt rộng rãi ban, bởi vì một trong các mục tiêu của chúng tôi chính là việc chu toàn các luật nhà, các luật mà rất thường bị vi phạm do lạm dụng các phép tắc trên.
18. Chúng tôi tiếp nhận từ các bề trên những gì được dùng làm của ăn cho chúng tôi, mà không bao giờ than phiền về đồ ăn dọn ra và chúng tôi cùng sẽ ngăn ngừa các bạn khác khỏi than phiền.
19. Ai muốn tham gia Hội này, trước hết phải tẩy rửa lương tâm mình bằng Bí Tích xưng tội và nuôi dưỡng mình bằng bàn tiệc Thánh Thể, nêu gương hạnh kiểm tốt qua một tuần lễ thử thách, đọc chăm chỉ điều luật này và hứa cùng Chúa và Đức Maria Vô nhiễm rất thánh là sẽ tuân giữ cặn kẽ.
20. Ngày được tiếp nhận, “các người anh em” sẽ Rước lễ cầu xin Uy nhan Chúa thương ban cho người bạn mới các nhân đức bền đỗ, vâng lời và tình mến Chúa chân thành.
21. Hội được đặt dưới sự bảo trợ của Mẹ Vô Nhiễm, và mang tên là Hội các bạn Đức Mẹ vô nhiễm, và chúng tôi sẽ mang ảnh Mẹ rất thánh vô nhiễm. Chính lòng tin tưởng chân thành, con thảo, vô giới hạn nơi Mẹ, tình yêu thương dịu dàng vô song đối với Mẹ, lòng sùng kính vững bền sẽ làm cho chúng tôi vượt qua được mọi cản trở, kiên cường trong các quyết định, nghiêm khắc với chính mình, thân thương với người bên cạnh, và chính xác trong mọi sự.

Đàng khác, chúng tôi khuyên các anh em của hội viết tên cực thánh Giêsu và Maria trước hết hơi cõi lòng và tâm trí, rồi trên sách vở và các đồ vật mình có trước mắt.

Chúng tôi xin cha Giám đốc xét các luật này và bày tỏ nhận định của Ngài, và đoan chắc với Ngài là tất cả chúng tôi hoàn toàn đặt dưới ý muốn Ngài. Ngài có thể sửa đổi các luật này như Ngài thấy là thích hợp.

Còn Đức Mẹ thì sao? Xin Mẹ hãy chúc lành cho các cố gắng của chúng con, vì chính Mẹ gọi nguồn cảm hứng để khai sinh ra Hội lành này. Xin Mẹ hãy đáp ứng những trông chờ của chúng con, đón nhận các nguyện vọng của chúng con, và chúng con được tà áo Mẹ bao che, được sự bảo trợ của Mẹ kiên cường, chúng con dám thách thức các cơn bão của biển động, vượt thắng các đợt tấn công của kẻ thù hỏa ngục. Được Mẹ nâng đỡ như vậy, chúng con hy vọng sẽ làm gương cho các bạn hữu, nên niềm an ủi cho các bề trên, nên con yêu của Mẹ, và nếu Thiên Chúa thương ban cho chúng con ơn và đời sống để có thể phục vụ Ngài trong thừa tác vụ linh mục, chúng con sẽ dùng hết cả sức của chúng con, để thi hành chức vụ ấy với hết cả nhiệt tình, và không cậy vào sức mình, nhưng cậy dựa không bờ bến vào sự trợ giúp của Thiên Chúa, chúng con có thể hy vọng sau vũng nước chắc chắn sẽ nhận được vào giờ cuối cùng triều thiên đời đời mà Thiên Chúa dành cho ai phụng sự Ngài trong tinh thần và trong chân lý”.

Cha Giám đốc nguyện xá đã đọc điều lệ sống nêu ở trên, và sau khi đã duyệt xét rất kỹ, Ngài chấp nhận với những điều kiện sau:

Các lời hứa này không buộc dưới sức mạnh của một lời khấn.

Cũng không buộc phải giữ nếu không sẽ mắc tội.

Trong các cuộc họp, nên quyết định vài việc thi hành đức ái bên ngoài, như lau sạch nhà thờ, coi sóc trẻ em hay dạy giáo lý cho em nào dốt nát nhất.

Chia nhau ra để mỗi ngày trong tuần đều có một vài người chịu lễ ⁶².

Không thêm vào bất cứ việc thực hành tôn giáo nào mà không có phép đặc

biệt của bề trên.

Cần phải đề ra mục đích nền tảng là cổ súy lòng sùng kính Đức Mẹ vô nhiễm và Bí Tích Thánh Thể.

Trước khi tiếp nhận một ai, hãy cho người đó đọc chuyện cuộc đời Luy Comollo.

Lời tâm niệm

Hội các bạn Đức Mẹ Vô nhiễm đáng được kể là chúc thư của Đaminh Saviô. Điều lệ hội mang vang âm của một tâm hồn sốt sắng sâu đậm, được thúc đẩy bởi sự cuốn hút của sự thiện, muốn tạo nên nhiều nhóm bạn trẻ muốn sống và minh định cách sống Kitô hữu của mình.

Điều lệ của hội phát sinh từ con tim và cái đầu của Saviô. Nhưng em viết với sự cộng tác của anh Rua, của anh Giuse Bongiovanni thành nhiệt tình với nhà, với luật nhà, với các bề trên. Bongiovanni sau này còn lập ra hội Thánh Thể. Rồi trở thành linh mục đạo đức, tốt lành, nhiệt tâm, được chết có cha Bosco vị giám đốc thân yêu nâng đỡ, trong tình con thảo dịu dàng với Đức Mẹ.

Saviô lập hội Đức Mẹ Vô nhiễm vào năm 1855. Đến mừng 8 tháng 6 năm 1856, điều lệ hội được hoàn thành và được tuyên hứa dựa vào cuộc sống tông đồ của cả một năm đã qua. Trong các hội viên ban đầu, phải kể Rua, Bongiovanni, Cagliari.

Khoa sư phạm của Don Bosco bao gồm sự cộng tác của chính các học sinh, và chính là “một nền Kitô giáo trong hành động”. Cagliari quả quyết: “Tôi nhớ có cả một nhiệt huyết nơi các bạn trẻ tốt lành hơn cả đang nỗ lực thực thi các nhân đức một cách phi thường: như hăm mình vào thứ bảy, tay đeo áo nhậm, nhịn ăn trái cây, cầu nguyện với tư thế rất đoan trang, và với sự vâng lời thánh thiện, họ thực hành đức khiết tịnh, cách đặc biệt còn dám khấn giữ mình khiết tịnh cách tạm, hợp với lứa tuổi của chúng tôi.” Các bạn thuộc nhóm bạn trẻ của

Saviô có thể sử dụng chính các luật và các hướng dẫn này phát xuất từ chính trái tim Saviô và từ chính cõi lòng đầy tình cha của Don Bosco để sống và làm việc tông đồ. Từ nay, thay vì đọc chuyện đời sống Luy Comollo như Don Bosco bó buộc, bạn hãy đọc một chuyện đời sống chan hòa hơn thế nhiều của chính người anh thánh của bạn, thánh Đaminh Saviô, do chính tay Don Bosco viết cho bạn. Con đường thánh thiện đang mở ra thật bao lao biết mấy và thôi thúc biết mấy cho bạn.

Các Câu 'Hỏi-Thưa'

Hội các bạn Đức Mẹ vô nhiễm được chính thức thành lập ngày nào? Bởi ai?

- Hội được chính thức thành lập ngày 8.6.1956, bởi thánh Đaminh Saviô, với sự giúp đỡ của á thánh Micae Rua, linh mục Bongiovanni.

Hội nhắm mục tiêu gì?

- Thúc đẩy giữ luật nhà cận kề, lôi cuốn các bạn vào cuộc sống tốt và dùng thời giờ không phí phạm.

Hội đề cao đặc biệt các điều lệ nào?

- Vâng lời bề trên, hoàn thành bốn phận thi hành đức ái giữa các bạn trẻ.

Hội đặc biệt sùng kính ai?

- Hội đặc biệt sùng kính Mẹ Vô Nhiễm và Chúa Giêsu Thánh Thể.

⁶⁰ Trong đó có Rua, Bongiovanni, Saviô và vài bạn khác.

⁶¹ Luy Comollo, sinh 1818, chết 1839, với hương thơm nhân đức đặc biệt tại chủng viện Chieri, với tuổi 22. Anh là bạn thân của Don Bosco, người đã viết chuyện của anh và đăng trong ấn bản năm I của Báo đọc Công giáo.

⁶² Vào thời đó chưa có lệ cho rước lễ hằng ngày. Và vào một buổi sáng tháng 5-1856 trước đó, Don Bosco làm lễ mà chẳng có một ai lên rước lễ.

Chương 18: NHỮNG TÌNH BẠN THÂN THIỆT CỦA SAVIÔ

Saviô Bạn của mọi người

Ai cũng là bạn của Saviô: Những ai không yêu thương em, thì cũng kính trọng em vì các nhân đức của em. Em biết sống tốt với hết mọi người. Em thật vững vàng trong nhân đức, đến nỗi em luôn được kêu mời chơi với một số bạn phá bình để nỗ lực chinh phục họ về cho Chúa. Và em biết lợi dụng giờ giải trí, các trò chơi, các câu chuyện rất bình thường, để rút ra từ đó các lợi ích thiêng liêng. Tuy nhiên, những ai ghi danh vào Hội các bạn Đức Mẹ Vô nhiễm⁶³ đều là những bạn riêng của Saviô. (Em có biết bao nhiêu cách để tỏ những tình cảm yêu thương, những chú tâm đặc biệt). Họ họp lại khi thì trong các cuộc họp tinh thần, khi thì trong các việc thực hành đạo đức Kitô hữu. Các cuộc họp được thực hiện với phép của bề trên; nhưng được dẫn dắt và tổ chức bởi chính các bạn trẻ. Trong đó họ bàn về cách thức cử hành các tuần 9 ngày chuẩn bị cho các đại lễ, phân phối các đợt chịu lễ mà mỗi người phải lo thực hiện trong các ngày nhất định trong tuần, trao phó cho nhau các bạn trẻ cần tới sự trợ giúp hơn cả, và mỗi người chọn lấy khách hàng của mình, người được bảo trợ của mình, để dùng hết mọi cách được đức ái Kitô hữu gọi ra để đưa dẫn họ vào cuộc sống nhân đức.

Saviô thuộc số các bạn hăng say nhất, và có thể nói trong các cuộc hội bạn này, em hành xử như một vị thầy có tiếng nói quyết định. (Thế nhưng bình

thường Saviô khiêm nhường ít nói khiến nhiều khi các bạn hầu như không để ý tới việc Saviô có mặt trong các cuộc hội).

Mối liên hệ thân thiết với Camillo Gavio

Cũng có thể kể tới một số bạn của Saviô tham dự các cuộc họp hội này và tham gia chặt chẽ với Saviô, nhưng bởi họ còn sống, nên theo sự khôn ngoan, ta không nói đến. Cha chỉ xin kể ra hai người bạn, nay đã được Thiên Chúa gọi về quê trời. Họ là Camillo Gavio chỉ ở với chúng ta có hai tháng nhưng thế cũng đủ để em để lại nỗi nhớ nhung thánh thiện về em nơi các bạn của mình.

Lòng đạo đức sáng ngời của em và thiên tài hội họa và điêu khắc to lớn của em đã khiến Ủy ban hành chính Thị xã Tortona giúp cho em tới được Tôrinô để theo đuổi việc học nghệ thuật. Em đã đau nặng tại quê em; và khi đến Nguyễn xá, em còn đang trong thời kỳ tĩnh dưỡng, lại sống xa làng quê và thân quyến, sống bầu bạn với cả một đám bạn trẻ không quen biết, nên em đứng nhìn các bạn khác chơi đùa, mà vẻ ưu tư suy nghĩ lung lăm. Saviô thấy ngay, và vội chạy tới để an ủi. Saviô trao đổi với bạn Gavio những lời lẽ chính xác như sau:

Saviô khai mào:

- Nay bạn, chắc cậu chưa biết ai chứ?
- Ừ, phải. Nhưng mình thoải mái khi ngắm các bạn khác vui chơi.
- Cậu tên là gì?
- Camillo Gavio, làng Tortona.
- Cậu lên mấy?
- Mình tròn 15 tuổi.
- Sao mặt cậu lộ vẻ buồn bã thế? Cậu đau phải không.
- Đúng, mình thực sự đã bị đau nặng; mình bị bệnh tim đập nhanh, đáng lý đã đưa mình xuống mồ rồi, và bây giờ mình chưa khỏi hẳn.

- Cậu ao ước được khỏi chứ?

- Không hẳn đâu, mình ước ao thi hành ý Thiên Chúa.

Những lời nói sau cùng này cho thấy Gavio là một cậu bé có lòng đạo đức khác thường và tạo nên nơi cõi lòng Saviô một niềm an ủi chân tình; cho nên em tiếp lời với tất cả niềm thân mật:

- Ai ước ao thi hành ý Thiên Chúa, người đó ước ao thánh hóa bản thân mình; vậy cậu có ý muốn làm thánh chứ?

- Ý muốn ấy nơi mình thật to lớn.

- Tốt lắm. Chúng mình sẽ tặng số các bạn hữu của chúng mình. Cậu sẽ là một trong số những bạn tham gia vào những gì chúng mình đang làm để làm thánh.

- Điều cậu nói với mình thật đẹp; nhưng mình không biết phải làm những gì!

- Mình sẽ nói với cậu bằng vài lời; cậu biết ở đây chúng mình làm cho sự thánh thiện hệ tại ở việc sống rất vui vẻ. Chúng mình chỉ lo sao tránh tội, như kẻ thù lớn nhất đánh cắp đi ơn sủng của Thiên Chúa và sự quân bình của tấm lòng, chúng mình lo chu toàn chính xác các bổn phận của mình và năng lui tới với các chuyện đạo đức. Cậu hãy bắt đầu ngay từ hôm nay viết điều đáng ghi nhớ sau đây cho cậu: Chúng ta hãy phục vụ Chúa trong niềm vui thánh.

Lời lẽ này như chất cam lộ làm dịu những ưu phiền của Gavio, khiến chàng thiếu niên cảm thấy đó là niềm an ủi đích thực. Hơn nữa, kể từ đó, Gavio trở thành bạn trung thành và người kiên trì bước theo các nhân đức của Saviô. Nhưng cơn bệnh đáng lý đã đưa Gavio tới cửa mồ, vẫn chưa chữa dứt căn, nên lại tái phát sau hai tháng, và bất kể những chăm sóc của các bác sĩ và bạn hữu, người ta không sao tìm được phương pháp để chữa trị. Sau vài ngày trở bệnh nặng, Gavio nhận lãnh các Bí Tích sau hết cách rất gương mẫu và phó thác linh hồn của em cho Đấng Tạo hóa ngày 29 tháng 12 năm 1856.

Đaminh nhiều lần tới thăm bạn vào lúc bạn bị bệnh, và xung phong qua đêm

để coi sóc bạn, nhưng em không được phép. Khi em biết bạn đã trút hơi thở cuối cùng, em muốn đến xem bạn một lần chót, và nhìn bạn đã chết, em cảm động nói:

- Chào nhé, Gavio yêu mến, mình thâm tín rằng bạn đã bay về trời; vậy bạn hãy chuẩn bị một chỗ cho mình. Mình sẽ luôn là bạn của cậu, bao lâu Chúa còn để mình sống, mình sẽ cầu nguyện cho linh hồn cậu được an nghỉ.

Sau khi cùng các bạn khác đi đọc kinh cầu cho các người đã qua đời tại phòng xác, em còn đọc những kinh khác trong suốt ngày. Rồi em mời một vài người trong số các bạn học tốt lành lên rước lễ, và em cũng rước lễ nhiều lần để cầu nguyện cho người bạn quá cố.

Đây là một trong số những điều em nói cùng các bạn:

- Các bạn thân mến, chúng ta đừng quên linh hồn của người bạn của chúng ta. Mình hy vọng giờ đây bạn đã hưởng vinh quang trên trời; nhưng chúng ta không ngừng cầu nguyện cho linh hồn của bạn được an nghỉ. Tất cả những gì giờ đây chúng mình làm cho bạn, Thiên Chúa cũng sẽ lo liệu để những người khác một ngày kia cũng sẽ làm cho chúng ta.

Lời tâm niệm

Saviô vào nguyện xá của Don Bosco ngày 29.10.1854. Nhưng đến tháng 6 năm 1855 Saviô đã lập Hội các bạn Đức Mẹ vô nhiễm, và người bạn Gavio của chúng ta vào nguyện xá đầu tháng 10 năm 1855, đã được Saviô mời gia nhập Hội các bạn Đức Mẹ vô nhiễm của mình. Ta đã thấy Saviô làm tông đồ và chia sẻ nghĩa vụ tông đồ với các bạn của mình trong hội các bạn trẻ của mình như thế nào, cách riêng với bạn Gavio ở đây.

Saviô xứng đáng được coi là người sáng lập hội các bạn trẻ sống đạo, vui chơi lành mạnh, và học hành chăm chỉ và lôi cuốn các bạn khác vào cuộc sống tốt lành. Nay ta gọi là các hoạt động này là các nhóm bạn của Saviô. Tôn chỉ đã

được Saviô vạch ra trong điều lệ của hội các bạn Đức Mẹ vô nhiễm. Bạn hãy dùng những phương châm và gương sáng của Saviô để sinh động hóa nhóm bạn trẻ của bạn và tích cực làm tông đồ cho Chúa và Đức Mẹ noi gương anh Saviô.

Các câu 'Hỏi-Thưa'

Hội các bạn Đức Mẹ vô nhiễm sinh hoạt thế nào?

- Họ họp trong các cuộc họp tinh thần, trong các sinh hoạt đạo đức bàn về cách thức cử hành các tuần 9 ngày trước các đại lễ, bàn về việc xưng tội, rước lễ, và việc tông đồ thực hiện giữa các bạn trẻ.

Saviô hành xử thế nào?

- Em thuộc số các bạn hăng say nhất, và trong các cuộc họp em hành xử như một vị thầy có tiếng nói quyết định.

Một bạn trong hội Bạn Đức Mẹ vô nhiễm tên là Gavio được Saviô vạch cho chương trình nên thánh và làm tông đồ thế nào?

- Sự thánh thiện là sống rất vui vẻ, lo tránh tội, chu toàn chính xác các bổn phận, năng lui tới và lôi kéo các bạn thi hành các việc đạo đức.

⁶³ Vào thời đó chưa có lệ cho rước lễ hằng ngày. Và vào một buổi sáng tháng 5-1856 trước đó, Don Bosco làm lễ mà chẳng có một ai lên rước lễ.

Chương 19: CÁC MỐI GIAO HỮU CỦA SAVIÔ VỚI BẠN GIOAN MASSAGLIA

Saviô có những mối giao hữu dài lâu và thân mật với Gioan Massaglia quê ở Marmorito, xứ sở không xa Mondonio quê của Saviô là mấy.

Cả hai cùng đồng thời gia nhập Nguyễn xá; họ ở cạnh thôn xóm với nhau; cả hai đều có chung ý muốn ôm ấp bậc giáo sĩ, với khát vọng chân thành làm thánh.

Một hôm Saviô nói với bạn:

- Nói rằng chúng ta muốn làm linh mục chắc chắn là chưa đủ. Chúng ta còn phải nỗ lực chinh phục các nhân đức cần cho bậc sống này nữa.

- Đúng đấy, người bạn trả lời, nhưng nếu về phần mình ta hết sức làm những gì mình có thể, thì Thiên Chúa chắc chắn sẽ ban cho ta ơn sủng cùng sức mạnh để ta đáng được ân huệ lớn lao này là trở nên các thừa tác viên của Chúa Giêsu Kitô.

Tới mùa Phục sinh, họ cùng các bạn trẻ khác thực hiện cuộc linh thao rất gương mẫu. Khi cuộc linh thao kết thúc, Saviô nói với bạn:

- Mình muốn chúng ta là những bạn hữu đích thực, bạn hữu đích thực giúp nhau những chuyện về linh hồn; bởi thế mình ước ao từ giờ trở đi chúng mình người này phải đóng vai người nhắc nhở cho người kia trong mọi chuyện, góp phần vào lợi ích thiêng liêng. Vậy nếu bạn thấy mình có khuyết điểm gì, bạn hãy nói cho mình ngay, để mình sửa đổi; hay nếu bạn thấy có điều gì tốt mình có thể làm được, thì bạn đừng quên nhắc nhở cho mình.

- Tớ sẵn sàng làm điều đó cho bạn, dù bạn không cần, nhưng bạn phải làm điều đó cho tớ nhiều hơn, bởi bạn biết, tớ lớn tuổi, lại do việc học và trường lớp, tớ phải đối diện với những nguy hiểm lớn lao hơn.

- Thôi chúng mình hãy gạt sang một bên những lời khen lẫn nhau, và hãy giúp làm điều tốt có lợi cho linh hồn của nhau.

Từ thời gian đó, Saviô và Massaglia trở thành những bạn hữu đích thực, và tình bạn của họ vững bền, vì nó được xây dựng trên nhân đức; bởi họ đã vào cuộc đua về gương sáng và các lời khuyên bảo để giúp nhau tránh điều xấu và thi hành điều thiện.

Cuối năm học, khi kết thúc các kỳ thi, các bạn trẻ đều được phép đi nghỉ hè hoặc với Cha Mẹ hoặc với bà con họ hàng.

Có một số bạn được thúc đẩy bởi ý muốn tiến bộ trong học hành và tham gia tốt hơn các việc thực hành đạo đức, đã thích ở lại Nguyễn xá hơn. Trong số đó có Saviô và Massaglia. Cha thì biết cha mẹ các em bồn chồn mong đợi các em, và chính các em cũng cần nghỉ cho đỡ mệt, nên cha nói với cả hai:

- Sao các con không đi nghỉ hè vài ngày:

Hai em này thay vì trả lời, đã cười ròn.

- Các con muốn nói gì với cha qua tiếng cười này?

Saviô trả lời:

- Chúng con biết cha mẹ chúng con sung sướng chờ đón chúng con về nhà, chúng con cũng yêu mến cha mẹ và rất sung sướng về gặp cha mẹ; nhưng chúng con biết con chim bao lâu ở trong lồng thì không có tự do, đúng vậy; nhưng đànng khác nó tránh khỏi điều hâu. Trái lại nếu nó xổ lồng, nó bay đi đâu tùy thích, nhưng từ lúc này sang lúc khác, nó có thể rơi vào móng vuốt của con điều hâu hỏa ngục.

(Đây là những tháng 8 và tháng 9 năm 1855. Saviô học các lớp cấp tốc với thầy Bonzaninô ở ngoài nhà, nên có lý do xin ở lại kỳ hè để làm việc. Còn

Massaglia thì chuẩn bị qua kỳ thi để tuyển vào mặc áo Giáo sĩ. Thi xong, Massaglia ở lại với Don Bosco như thầy tư giáo.)

Dù nghe hai em nói vậy, cha xét thấy nên cho cả hai em về nhà một thời gian vì lợi ích của sức khỏe của cả hai. Hai em đã tuân theo ý của cha chỉ vì vâng lời, và ở lại nhà đúng trong những ngày mà cha đã ra lệnh cho họ.

Nếu cha muốn viết lên những nhân đức của cậu thiếu niên Massaglia, cha buộc phải lấy lại phần lớn những gì đã viết về Saviô, bởi bao lâu còn sống, Massaglia trung thành bước theo Saviô. Massaglia có sức khỏe tốt, có những triển vọng tuyệt hảo về sự nghiệp học hành. Khi đã học xong lớp văn chương cổ điển, em hoàn thành tốt đẹp kỳ thi tuyển mặc áo giáo sĩ. Nhưng bộ áo giáo sĩ mà em hằng yêu thích và tôn quý đó, em chỉ mang được có mấy tháng. Bị chứng đau cuống phổi, mà lúc ban đầu xem ra có vẻ chỉ là cảm lạnh, em đã không muốn cắt ngang việc học. Vì ước mong cho con mình được chữa chạy tận căn, và cắt đứt dịp học cho con, cha mẹ em đã đưa em về nhà. Trong thời gian ở lại tại nhà này, em đã viết cho bạn Saviô của em lá thư sau đây:

Bạn mến,

Mình nghĩ chỉ về nhà một vài ngày rồi lại trở lại Nguyễn xá ngay, nên mình đã để mọi đồ đạc học hành ở đấy. Nhưng bây giờ chuyện xoay chuyển thể khác, có cơ kéo dài, và bệnh tình của mình ngày càng thêm bất ổn. Bác sĩ nói với mình là tình trạng tiến triển tốt hơn. Mình thì lại thấy là tệ hơn. Thử xem ai có lý. Đaminh thân mến, mình thấy đau buồn lắm vì xa bạn, và xa Nguyễn xá, vì mình không có cơ hội thuận tiện để tham dự các việc đạo đức. Niềm an ủi độc nhất của mình là nhớ lại các ngày chúng ta đã định với nhau để dọn mình là cùng nhau đi chịu lễ.

Nhưng mình vẫn hy vọng là chúng ta tuy xa nhau bằng thân thể, nhưng không phải bằng tinh thần.

Trong khi chờ đợi, mình xin bạn vào nhà học chung và làm một vụ trình sát trong hòm sách của mình. Bạn sẽ thấy ở đó những vở viết tay của mình, và ở gần đó có cả

cuốn sách của Kempis, tức là sách *Gương Chúa Giêsu Kitô*. Bạn bó tất cả lại thành một bó và gửi cho mình. Bạn lưu ý là sách đó bằng Latinh; dù sách dịch mình đọc rất hay, nhưng sách dịch vẫn là sách dịch, và mình không cảm thấy cái hay như mình cảm nhận được ở trong nguyên bản Latinh. Mình mệt vì chẳng làm gì; nhưng bác sĩ lại cấm mình học. Mình đi dạo miết trong phòng và thường tự nhủ: Liệu tôi sẽ khỏi bệnh này chẳng? Tôi sẽ trở lại để gặp lại các bạn chẳng? Đây phải chẳng là cơn bệnh sau hết của tôi? Dù những chuyện này có thể nào đi nữa, chỉ có Thiên Chúa là Đáng biết mà thôi, mình thấy là mình sẵn sàng thi hành trong cả ba trường hợp đó thánh ý rất đáng yêu của Thiên Chúa.

Nếu bạn có một lời khuyên tốt nào, bạn hãy viết cho mình nhé. Bạn hãy kể cho mình sức khỏe của bạn thế nào; bạn hãy nhớ tới mình khi cầu nguyện và nhất là khi bạn chịu lễ. Can đảm nhé. Bạn hãy yêu mình hết lòng trong Chúa; dù rằng chúng không thể bầu bạn cùng nhau lâu dài trong đời sống hiện tại, mình cũng hy vọng là chúng ta sẽ có thể một ngày kia sống hạnh phúc trong tình bầu bạn ở cõi đời đời.

Cho mình chào các bạn hữu và cách đặc biệt các anh em trong hội bạn Đức Mẹ vô nhiễm. Chúa ở cùng bạn và bạn hãy tin mình luôn luôn là người bạn hết lòng yêu mến.

Gioan Massaglia

(Tháng tư 1856)

Saviô thực hiện yêu cầu của bạn và gửi cho bạn những gì bạn xin, cùng với lá thư sau đây:

Bạn Massaglia thân yêu,

Thư của bạn làm mình rất sung sướng bởi nhờ lá thư này, mình biết chắc bạn còn sống, bởi vì sau khi bạn đi, chúng mình đã không được tin gì về bạn, và mình không biết phải đọc kinh Sáng Danh hay đọc kinh Từ vực sâu. Bạn sẽ nhận được những gì bạn yêu cầu. Mình chỉ phải nhắc bạn rằng Kempis là một người bạn tốt, nhưng ông đã

chết, và không đời khỏi chỗ ở nữa. Vậy bạn phải đi tìm ông ta, lay tỉnh ông ta, đọc ông ta và nỗ lực thi hành những gì bạn tìm được khi đọc.

Bạn tiếc xót về cái thuận lợi chúng mình có ở đây để thực hiện các việc đạo đức, và bạn có lý. Khi mình ở Mondonio, mình cũng cảm thấy khốn khổ như vậy. Mình đã tìm cách thay thế bằng việc mỗi ngày đi viếng Chúa Thánh Thể một lần, cố gắng bao lâu có thể đem theo với mình nhiều bạn khác. Ngoài cuốn sách Gương Chúa Giêsu của Kempis, mình đọc sách Kho tàng giấu ẩn là Thánh lễ của Chân phước Leonardo. Nếu bạn thấy như thế là tốt, bạn cũng hãy làm như thế. Bạn nói với mình là không biết bạn sẽ trở lại Nguyễn xá để thăm chúng mình chẳng; bộ khung của mình xem ra cũng nhão rồi, và mọi sự xem ra tiên báo rằng mình cũng đang đi những bước dài để tiến tới kết điểm của việc học hành và đời sống của mình. Dầu sao, chúng ta cứ làm thế này: chúng ta sẽ cầu nguyện cho nhau, để cả hai chúng ta có thể chết lành. Ai trong hai chúng ta sẽ là người lên thiên đàng trước thì chuẩn bị chỗ cho bạn của mình, và khi bạn của mình sẽ lên gặp, thì đưa tay ra để dẫn bạn mình vào nơi ở trên trời ⁶⁴.

Xin Thiên Chúa giữ bạn luôn ở trong ơn nghĩa của Ngài, và hỗ trợ chúng ta làm thánh, và làm thánh sớm, vì chúng ta thiếu thời gian. Tất cả các bạn hữu chúng ta mong mỗi ngày bạn trở lại Nguyễn xá và chào bạn cách thân yêu trong Chúa.

Và mình, với tình thương yêu huynh đệ, tuyên bố sẽ luôn luôn là

Người bạn rất yêu thương

Daminh Saviô

(Tháng tư 1856)

Bệnh của bạn trẻ Massaglia lúc đầu xem ra nhẹ; nhiều lần xem ra đã hoàn toàn qua khỏi, nhưng rồi nhiều lần lại tái hiện, cho tới khi bất ngờ Massaglia lâm vào giây phút cuối cùng của cuộc sống.

Linh mục Valfrè, nhà thần học, cha xứ nhiệt tình của Marmoritô, vị linh hướng của Massaglia trong kỳ hè viết thư đưa tin:

“Em có thời giờ để tiếp nhận những sự trợ lực của đạo công giáo chúng ta

cách hết sức gương mẫu. Em chết cái chết của người công chính bỏ trần gian để bay về trời”⁶⁵.

Mất đi người bạn này, Saviô cảm nghiệm nỗi đau khổ sâu xa, nhưng em chấp nhận thánh ý Thiên Chúa và khóc bạn nhiều ngày. Đây là lần đầu tiên cha thấy gương mặt thiên thần này buồn bã và khóc vì đau đớn, niềm an ủi duy nhất của em là cầu nguyện và xin cầu nguyện cho người bạn đã chết. Nhiều lần người ta nghe em thốt lên:

- Massaglia thân yêu, bạn chết đi rồi, và mình hy vọng bạn đang bầu bạn với Gavio trên thiên đàng; còn mình, bao giờ mình sẽ đi tới đó để gặp lại bạn trong niềm hạnh phúc vô biên trên trời?

Trong suốt thời gian Saviô còn sống sau cái chết của bạn, Saviô luôn nhớ tới Massaglia trong các việc đạo đức và thường nói rằng em không thể đi dự Thánh lễ hay dự các việc thực hành đạo đức mà không gởi gắm cho Thiên Chúa linh hồn của người bạn mà khi còn sống đã hết sức mình làm ích cho em. Nỗi mất mát này thật là đau đớn cho trái tim rất dịu dàng của Saviô và chính sức khỏe của em cũng vì thế mà suy sụp đáng kể.

Lời tâm niệm

Các mối tình bạn Saviô ấp ủ là có thực. Saviô đâu phải là gỗ đá, thật khác xa thế. Nhưng mục đích của các mối tình bạn này là siêu nhiên. Các bức thư trích lại trong chương này là một bằng chứng. Don Bosco cũng khích lệ các tình bạn này. Hội của các bạn Đức Mẹ vô nhiễm giúp cho Saviô thi hành việc tông đồ cách tuyệt hảo đúng là hội các bạn thánh trong những năm 1855-1860. Thư của Massaglia đọc như thấm nước mắt, có cái buồn thấm nhiễm mọi sự, có cái tình dịu dàng, sâu xa và nhạy cảm, rất gần với những tiếng đập cuối cùng của trái tim. Còn thơ trả lời của Saviô thì rất vui vẻ, tốt lành, thanh thản giống lối văn của Don Bosco. Không cần nói xa vời gì nữa, đời sống chúng ta là phải nhằm bảo

đảm cuộc sống thân thương, nhưng là để giúp nhau nên thánh, để giúp nhau làm việc tông đồ, để đảm bảo cộng đoàn thánh thiện và tràn đầy hy sinh mà Chúa đã tạo nên cho chúng ta bằng tiếng gọi của Ngài.

Massaglia chết ngày 20.5.1856. Hội các bạn Đức Mẹ vô nhiễm tuy chỉ được long trọng tuyên hứa vào 8.6.1856, nhưng đã hoạt động ngay cả vào thời kỳ trước đó.

Các câu 'Hỏi-Thưa'

Tình bạn giữa Saviô và Massaglia triển nở thế nào?

- Cả hai ở gần thôn xóm với nhau, cả hai đều ước muốn làm linh mục và phát huy các nhân đức, cả hai sau một cuộc linh thao sốt sắng hứa sẽ là người nhắc nhở cho nhau trong những gì có ích lợi cho linh hồn của nhau.

Tại sao tình bạn của họ vững bền?

- Họ là những bạn hữu đích thực, và tình bạn của họ vững bền vì nó được xây dựng trên nhân đức, và họ đã vào cuộc đua về gương sáng và các lời khuyên nhau tránh điều xấu và thi hành điều thiện.

Saviô khóc bạn thế nào?

- Lần đầu tiên dường như thấy gương mặt thiên thần của Saviô buồn bã khóc vì đau đớn. Suốt quãng đời còn lại, Saviô nhớ cầu nguyện và xin các bạn cầu nguyện cho Massaglia.

⁶⁴ Massaglia chết ngày 20.5.1856; linh cảm của Saviô rất chính xác, vì Saviô chết vào ngày 9.3.1857.

⁶⁵ Tiếng thom của cuộc sống và cái chết đạo đức của Massaglia tồn tại mãi. Cha Ferdinando Bonetti ở Marmorito quả quyết là căn phòng nơi cậu bé thánh này chết sau 80 năm vẫn còn nguyên.

Chương 20: NHỮNG ƠN ĐẶC BIỆT VÀ NHỮNG SỰ VIỆC NGOẠI THƯỜNG CỦA SAVIÔ

Cho tới bây giờ cha đã kể lại những chuyện không có vẻ gì phi thường, nếu chúng ta không muốn gọi là phi thường một hạnh kiểm luôn tốt lành, vẫn cứ tiếp tục ngày một nên hoàn thiện hơn bằng cuộc sống vô tội, bằng những việc đền tội và việc thực hành đạo đức. Ta cũng có thể gọi là phi thường đức tin sinh động của em, đức cậy vững vàng và đức ái nồng cháy của em và sự bền lòng trong việc thiện cho tới hơi thở cuối cùng. Nhưng ở đây, cha muốn nêu ra những ơn huệ đặc biệt và một số sự kiện ngoại thường, mà có lẽ sẽ là đề tài cho sự phê phán. Do đó, cha nghĩ là nên báo cho các độc giả và những gì cha kể lại ở đây hoàn toàn giống với các sự kiện được ghi lại trong Kinh Thánh và trong đời sống các thánh. Cha kể lại những chuyện cha đã thấy với chính mắt mình và đảm bảo rằng cha viết sự thật và chỉ viết sự thật; cha hoàn toàn phó mặc mình cho những suy nghĩ của các độc giả thận trọng của cha. Vậy cha xin kể:

Saviô xuất thần trước Thánh Thể

Nhiều lần vào nhà thờ, đặc biệt trong ngày em chịu lễ hay ngày đặt Mình Thánh Chúa, Saviô ở như xuất thần, thoát ra khỏi thế giới của giác quan; đến độ em để

thời gian trôi qua có khi quá lâu, nếu em không được gọi trở về với các bốn phận của mình.

Xảy ra một hôm em vắng không ăn sáng, không đi học, vắng khỏi cả bữa trưa, và không ai biết em ở đâu; ở phòng học cũng không có mặt, ở giường cũng không, cha giám đốc được báo cho biết, ngài nghi ngờ ngay về chuyện đã thực sự xảy ra. Saviô phải ở trong nhà thờ thôi, vì nhiều lần đã xảy chuyện đó. Ngài vào nhà thờ. Đến chỗ ca đoàn và thấy em ở đó, cứng đờ như đá.

Em dùng chân này đặt trên chân chia, một tay tựa vào giá đặt sách hát, tay kia đặt trên ngực, mắt nhìn vào nhà tạ. Môi không mấp má, cha Giám đốc gọi em, không thấy em trả lời gì cả. Ngài lay em và khi ấy em quay lại nhìn ngài và nói:

- Ò, thánh lễ đã xong rồi ư?

- Con xem này, cha Giám đốc tiếp lời, chỉ cho em chiếc đồng hồ, đã hai giờ rồi.

Em khiêm cung xin lỗi vì đã vi phạm các luật của nhà, và cha Giám đốc bảo em đi ăn cơm trưa, và dặn:

- Nếu có ai hỏi con: “Nãy cậu ở đâu?”, con sẽ trả lời là con vừa thi hành một lệnh của cha. Cha nói vậy là để tránh những câu hỏi không thích hợp, mà các bạn có thể nêu ra.

Một hôm khác, sau khi cha đã hoàn tất việc tạ ơn bình thường sau thánh lễ, cha sắp ra khỏi phòng áo, thì nghe thấy có tiếng như của ai đang thảo luận. Cha đi xem và thấy Saviô nói, rồi ngừng, như để chỗ cho người trả lời. Giữa nhiều điểm khác, cha nghe rõ ràng các lời này:

- Vâng, lạy Thiên Chúa của con, con đã nói với Chúa và con xin thưa lại cùng Chúa: con yêu Chúa và con muốn yêu Chúa đến chết. Nếu Chúa thấy con sắp xúc phạm đến Chúa, thì xin cho chết đi: vâng, thà chết trước, còn hơn phạm tội.

Có đôi khi cha hỏi em:

- Con làm gì trong những lúc con nán trễ lại như vậy?

Em trả lời với tất cả sự đơn sơ:

- Khốn khổ con, con bỗng bị chia trí, và lúc đó con mất mỗi dây các kinh nguyện của con, và con hình như được thấy những sự thật đẹp, khiến thời gian trôi qua như trong chốc lát.

Saviô dẫn Don Bosco tới thăm một bệnh nhân sắp chết

Một hôm em vào phòng của cha và nói:

- Cha mau đi với con, có một chuyện tốt phải làm.

- Con muốn dẫn cha đi đâu? Cha hỏi.

- Mau lên cha, em nói thêm, mau lên cha.

Cha vẫn còn ngại, nhưng em cứ nhấn mạnh, và cha đã nhiều lần nghiệm thấy tầm quan trọng của những lời mời gọi này.⁶⁶ Cha liền theo em, em ra khỏi nhà, đi qua một đường phố, rồi đường phố thứ hai, rồi đường phố thứ ba, nhưng không ngừng lại, cũng chẳng nói chẳng rằng; rồi sau cùng đi sang một đường phố khác. Cha đi theo em từ cửa nhà này sang cửa nhà khác, cho tới khi em ngừng lại. Em bước lên cầu thang, lên tới lầu ba, và kéo chuông báo.

- Đây là nơi mình phải vào đây - em nói, rồi đi khỏi đó ngay.

Người ta mở cửa cho cha.

- Ồ, xin cha đến ngay, họ nói với cha, cha đến ngay, nếu không, không thể kịp nữa. Chồng của con chẳng may trở thành người Tin Lành; bây giờ anh sắp chết và xin được giúp đỡ để chết như người Công giáo tốt.

Cha vội đến bên giường bệnh nhân đang tỏ ra rất lo lắng muốn sắp xếp các chuyện lương tâm – Các chuyện lương tâm của anh liền được ổn định một cách mau mắn nhất, thì vừa đúng lúc cha sở giáo xứ thánh Augustino, người đã được

người nhà cho đi gọi trước đó tới. Ngài vừa có thể xúc một lần dấu thánh trên người bệnh, thì anh ta đã hóa thành xác chết rồi.

Một hôm cha đã muốn hỏi Saviô làm sao em đã có thể biết được là ở đó đã có một người đau bệnh, em liền nhìn cha vẻ mặt đau đớn và bắt đầu khóc. Cha đã không bao giờ hỏi em thêm một câu hỏi như vậy nữa.

Cuộc sống vô tội, tình yêu Thiên Chúa, lòng khát khao những sự trên trời đã đưa tâm trí Saviô đến tình trạng như vậy, mà ta có thể nói là em thường hằng bị mất hút trong Thiên Chúa.

Những lần xuất thần hay ngất trí khác

Có đôi khi em ngưng cuộc chơi, hướng sang nơi khác và bắt đầu đi dạo một mình. Được hỏi tại sao em bỏ các bạn như vậy, em trả lời:

- Con lại bị các đợt chia trí thường xảy ra đó xâm lấn. Khiến con thấy như thiên đàng mở ra trên đầu con, và con buộc phải rời xa các bạn để khỏi nói cho họ nghe những chuyện mà họ có thể sẽ hiểu cợt.

Một hôm trong khi chơi, em nói về phần thưởng lớn lao Thiên Chúa chuẩn bị trên trời cho những ai gìn giữ chiếc áo vô tội của ngày rửa tội. Đây là một số những lời em nói: “Các kẻ vô tội trên trời là những kẻ ở gần kề nhất với Chúa Cứu Thế, và sẽ hát cho Ngài nghe những bài thánh ca tôn vinh rất đặc biệt”.

Thế là đủ để nâng tinh thần em lên tới Chúa và em trở thành bất động, ngã xuống như chết vào tay một trong các bạn đứng đó.

Những lần ngất trí này xảy ra cho em trong phòng học, khi đi học, về học, và ngay cả tại lớp.

Báo cho Đức Thánh Cha về tương lai Nước Anh

Em rất thích nói về Đức Giáo Hoàng, và diễn tả khát vọng rất thiết tha của em được thấy ngài trước khi chết, và nhiều lần nhắc đi nhắc lại rằng em có chuyện rất quan trọng để nói cho ngài.

Em thường nhắc lại cũng những chuyện đó, nên cha muốn hỏi em chuyện rất quan trọng mà em muốn nói với Đức Thánh Cha là chuyện nào?

- Nếu được nói với Đức Thánh Cha, con muốn nói với ngài là giữa những gian khổ đang chờ đợi ngài, xin ngài đừng ngừng quan tâm cách đặc biệt tới nước Anh; Thiên Chúa chuẩn bị một cuộc khai hoàn cho đạo Công giáo tại vương quốc này.⁶⁷

- Vậy con dựa vào đâu mà nói các lời này?

- Con nói với cha, nhưng xin cha đừng nói với các bạn khác, để họ khỏi cười nhạo con nhé. Nếu cha đi Rôma, cha sẽ nói chuyện này với Đức Thánh Cha Pio nhé. Chuyện như thế này, cha. Một buổi sáng nọ, trong khi con cảm ơn Rước lễ, con bị bắt chợt bởi cơn chia trí mãnh liệt, và con thấy như mình đang nhìn một cánh đồng bằng mênh mông đầy những người chìm trong sương mù dày đặc. Họ bước đi, nhưng như những người lạc lối, không thấy chỗ nào để đặt bước nữa. Một người ở gần bên con nói với con: Xứ sở này là nước Anh. Trong khi con muốn hỏi thêm các chuyện khác, con thấy Đức Giáo Hoàng Pio IX giống hết như con thấy trong các hình vẽ. Ngài mặc phẩm phục uy nghi, hai tay mang một bó đuốc sáng ngời, ngài tiến tới đám đông dân chúng bất tận ấy. Dần dần bước chân ngài lại gần, trong ánh sáng của ngọn đuốc ấy, sương mù biến mất, và người ta như được ở trong ánh sáng của mặt trời giữa ban trưa. Người bạn liền nói với con: Ngọn đuốc ấy là đạo Công giáo phải chiếu sáng cho nước Anh.⁶⁸

Năm 1858, cha đi Rôma, cha đã muốn kể chuyện này cho Đức Giáo Hoàng. Ngài nghe với lòng từ ái và vui vẻ. Đức Thánh Cha mới nói:

- Điều này củng cố quyết tâm của ta là làm việc kiên trì cho nước Anh, mà ta đã hết lòng quan tâm lo lắng. Câu chuyện con kể đó, dầu sao đi nữa, vẫn như

một lời khuyên của một tâm hồn tốt.

Cha bỏ qua nhiều chuyện giống thế, và bằng lòng ghi riêng chúng lại, để những người khác xuất bản, khi họ xét là góp phần cho vinh quang cao cả hơn của Thiên Chúa.

Chiếc Áo Đức Bà kỳ lạ

Và đây là câu chuyện rất đặc biệt Don Bosco biết, nhưng người kể lại là cô em Têrêsa của Đaminh Saviô. Đó là chuyện Đaminh cứu chữa các bà mẹ sinh con. Thiệt là kỳ. Thánh trẻ Đaminh Saviô làm nhiều phép lạ để giúp các bà mẹ sinh con tốt: Vậy các bà mẹ hãy sớm dạy cho con mình học đòi bước theo anh thánh Đaminh Saviô nhé. Đây là nguyên văn lời em Têrêsa của Đaminh Saviô.

Ba mẹ tôi kể rằng một hôm anh Đaminh Saviô của tôi, học trò của Don Bosco, tới với vị Giám đốc của mình và thưa:

- Cha vui lòng cho con một ngày phép.
- Con muốn đi đâu?
- Về nhà con, mẹ con đau nặng, và Đức Mẹ muốn chữa mẹ lành.
- Ai nói cho con tin này? Họ đã viết thư cho con hả?
- Không, không ai nói cho con cả, nhưng con biết.

Don Bosco đã biết nhân đức của anh Đaminh, coi nặng lời của anh và nói:

Con cứ đi ngay. Đây là tiền đi đường tới Castelnovo; tới đó, không còn xe buýt nữa... con phải đi bộ, nhưng nếu có một xe nhỏ nào, thì đây con có đủ tiền đấy.

Và anh đi.

Mẹ tôi khi ấy bệnh nặng lắm, chịu những đau đớn khôn tả. Các phụ nữ không biết làm sao cho mẹ bớt đau. Ba thì quyết định đi Buttigliera d'Asti gọi

bác sĩ Gorila. Gần tới đó, ba đụng ngay anh Đaminh của tôi, đang đi về Mondonio. Ba hỏi:

- Con đi đâu?

- Con đến gặp mẹ đang đau.

Ba lúc đó không muốn cho anh đến Mondonio, nên đáp:

- Vậy con hãy ghé Ranello trước.

Đó là thôn nhỏ nằm giữa Castelnuovo và Mondonio. Rồi ông vội đi. Nhưng anh tôi, do một sự thúc đẩy trong lòng, vẫn cứ về nhà cha mẹ. Mẹ vừa thấy anh, liền chào và nói ngay:

- Bé ơi, bây giờ con sang nhà bên cạnh, tí nữa mẹ sẽ gọi con.

Nhưng Đaminh không đồng ý. Anh liền nhảy vội lên giường, ôm lấy mẹ, hôn mẹ và thốt lên:

- Bây giờ con đi, nhưng trước hết con phải ôm hôn mẹ đã. Thế rồi anh đi, vì muốn sớm về lại trường.

Đó là giây phút và sinh cô bé Maria Catarina, em của Đaminh Saviô. Vừa khi anh Đaminh rời Mondonio, mẹ khỏi đau ngay. Bác sĩ cùng với ba vừa đến, thấy chẳng có gì phải làm nữa. Các người hàng xóm đến săn sóc quanh mẹ, thấy ở cổ mẹ có đeo sợi dây xanh, gắn liền với tấm vải lụa nhỏ khâu lại thành chiếc áo Đức Bà nhỏ nhỏ. Mẹ tôi sau này vẫn đeo chiếc áo đã từng cứu mẹ ấy!

Anh Đaminh trở về trường, tới trình Don Bosco ngay để cảm ơn:

- Mẹ con đã khỏi và khỏe mạnh. Đức Mẹ mà con đã đeo vào cổ mẹ, đã chữa mẹ lành. Ít tháng sau, trước khi chết, anh còn ôm mẹ và dặn.

- Chiếc áo Đức Bà bé nhỏ con đã đeo vào cổ mẹ khi mẹ đau, mẹ hãy giữ kỹ và cho các bà mẹ đau như mẹ mượn, mẹ hãy cho mượn không. Nó đã cứu mẹ, nó cũng sẽ cứu những người khác.

Tôi chắc mẹ đã làm như vậy, và biết bao bà mẹ sinh con đã được giúp đỡ cách hữu hiệu.

Cả tôi nữa cũng đau nặng. Chị Ramonda liền viết thư cho anh Gioan đi tìm chiếc áo Đức Bà di sản quý báu đó. Khi tôi đeo vào cổ, tôi cũng được khỏi ngay.

Biết bao bà mẹ sắp sinh con đều xin được đeo chiếc áo Đức Bà ấy, và đã “mẹ tròn con vuông”. Nhưng sau chiếc áo ấy mất. Tôi thật lấy làm tiếc.

Câu chuyện kỳ lạ này khiến Đaminh Saviô không những trở thành bạn giúp đỡ các bạn trẻ, mà còn là người anh bảo vệ trẻ sắp sinh... Các bà mẹ trước khi sinh con, cầu khẩn với Đaminh Saviô và chắc chắn sẽ được Saviô giúp đỡ. Hai phép lạ để phong hiển thánh cho Đaminh Saviô liên quan tới hai bà mẹ. Nhiều bà mẹ đặt tên cho con mình là Saviô. Nhưng điều quan trọng là các cha mẹ dẫn thân giáo dục con mình theo đúng tinh thần Kitô giáo, để đào tạo các con nên những Đaminh Saviô mới...

Lời tâm niệm

Đối với Don Bosco, những chuyện kỳ diệu trong đời sống Saviô như xuất thần, tìm và cứu giúp những người đau ốm cần thầy thuốc và cần linh mục đến ban các bí tích... tuy đáng quan tâm, nhưng không phải là những chuyện quan trọng nhất. Don Bosco xác định cho ta các việc phi thường chủ chốt là con đường nên thánh và cách sống anh hùng ba nhân đức tin cậy mến. Các em hãy học thật kỹ các câu hỏi thưa sau đây:

Các Câu ‘Hỏi-Thưa’

Điều thứ nhất đáng gọi là phi thường là gì?

- Đó là một hạnh kiểm luôn tốt lành, vẫn cứ tiếp tục ngày một nên hoàn thiện hơn bằng cuộc sống vô tội, bằng những việc đền tội và những việc thực hành đạo đức.

Điều thứ hai đáng gọi là phi thường là gì?

- Đó là một đức tin luôn sinh động, đức cậy vững vàng, đức ái nồng cháy và sự bền lòng trong việc thiện cho tới hơi thở cuối cùng.

Điều thứ ba được gọi là phi thường nơi Đaminh Saviô là gì?

- Đó là những ơn huệ và những sự kiện ngoại thường như sự xuất thần, ơn tiên tri phát giác ra những ai cần cứu giúp và sự giúp đỡ ngoại thường cho đồng loại.

⁶⁶ Cha Cagliero nói chính Don Bosco đã kể lại một chuyện xảy ra ngày 8.9.1855, cho cha Alasonatti, Rua và nhiều người khác: hôm đó, cùng đi với một nhóm bạn đi cứu các bệnh nhân, Saviô ngừng lại trước một căn nhà và hỏi chủ nhà: “Có ai bị bệnh dịch hạch ở đây chẳng?” “Không, nhờ ơn Chúa, không có ai cả”. “Nhưng cháu chắc có một bệnh nhân đang đau nặng.” “Thế nhưng ở đây chẳng có ai như vậy đâu cháu ạ.” Thế là cuộc nói qua nói lại. Rốt cuộc một người đàn bà khốn khổ không ai biết đến và bị bỏ rơi được phát giác ở phòng nhỏ phía đầu hồi nhà. Nhờ Saviô, bà được chịu bí tích sau hết trước khi chết.

⁶⁷ Những người Anh giáo như Newman, Manning trở lại Công Giáo và thành Hồng y. Ngày 29.9.1850, Đức Thánh Cha Pío IX tái lập hàng giáo phẩm Công giáo tại Anh quốc. Cuộc khải hoàn lớn Saviô nói tới là các cuộc trở lại Công giáo ngày càng tăng tại Anh quốc: từ 160000 người Công giáo vào thế kỷ XIX, nay đã lên tới 3 triệu người Công giáo. Mây mù tan biến, lương tâm của họ được làm cho trong sáng và tự do khỏi các lộn xộn của nền Anh Giáo.

⁶⁸ Hồng y Salotti nói những hình ảnh Saviô kể ra ở đây thiết thích hợp với Đại hội Thánh Thể cử hành tại Luân Đôn năm 1908. 20 trẻ em đi dọc theo bờ sông Tamigi, sát vai nhau tiến về nhà thờ chính tòa, và vị hồng y sứ thần của Đức Thánh Cha tiến bước trong một con đường của thành phố, với muôn hoa, muôn bài ca của một dân tộc tôn dương cuộc khải hoàn của Đức Giêsu Thánh Thể.

Chương 21: SAVIÔ NGHĨ VỀ SỰ CHẾT VÀ CHUẨN BỊ CHẾT CÁCH THÁNH THIỆN LÀM SAO

Ai đã đọc những gì cha đã viết cho tới bây giờ về cậu bé Đaminh Saviô, sẽ dễ dàng hiểu được rằng cuộc sống của em là một sự dọn mình chết lành liên tục. Cách riêng em coi hội các bạn Đức Mẹ vô nhiễm như là phương thế hữu hiệu để bảo đảm cho mình sự che chở của Đức Mẹ rất thánh vào giờ chết mà các bạn đều đoán là không còn xa cách Đaminh Saviô là bao. Cha không biết em có được Chúa mạc khải về ngày và về các hoàn cảnh chết của em chẳng, hay em chỉ có một linh cảm đạo đức thôi. Nhưng có điều chắc là em đã rất sớm nói rằng em sẽ chết, và em nói về chuyện này như một người kể chuyện rành rẽ đến nỗi sau cái chết của em không ai có thể kể lại rõ ràng hơn.

Vì tình trạng sức khỏe của em, người ta đã dùng hết cách để em điều độ trong các chuyện học hành và đạo đức; tuy nhiên thân thể em vốn yếu đuối, những cơn bệnh khác nhau, và sự luôn căng thẳng của tinh thần, đều góp phần làm giảm sức lực của em mỗi ngày. Chính em cũng nhận ra điều đó, và đôi lần lên tiếng:

- Tôi phải chạy, nếu không đêm tối bắt chộp tôi ngay trên đường.
- Em muốn nói là mình chỉ còn lại có ít thời gian sống và em phải mau mắn làm các việc thiện trước khi sự chết tới.

Trong nhà nguyện xá này, các bạn trẻ chúng ta có thói quen làm việc dọn mình chết lành mỗi tháng một lần. Việc dọn mình này gồm việc chuẩn bị xưng tội và rước lễ như thể là lần cuối cùng trong đời. Đức đương kim Giáo hoàng Pio IX do lòng yêu thương lớn lao đã rộng ban cho việc thực hành này nhiều ân xá. Saviô dọn mình chết lành với sự chăm trí chăm lòng lớn lao nhất. Vào cuối nghi thức dọn mình chết lành, các học sinh thường đọc một kinh lạy cha và một kinh kính mừng cho người sẽ chết trước nhất. Một hôm em vui đùa nói:

- Thay vì đọc cho người sẽ chết trước nhất, hãy đọc: một kinh lạy cha và một kinh kính mừng cho Đaminh Saviô là người sẽ chết trước nhất trong chúng ta.

Em nói như thế nhiều lần.

Vào cuối tháng 4 năm 1856, em tới với cha Giám đốc và hỏi ngài xem em phải làm gì để cử hành tháng Mẹ cách thánh thiện, cha Giám đốc trả lời:

- Con sẽ cử hành tháng Mẹ bằng việc chu toàn chính xác các bổn phận của con. Kể mỗi ngày một mẫu gương để tỏ lòng tôn kính Mẹ, và tìm cách sống sao để có thể mỗi ngày rước Chúa một lần

- Điều đó con sẽ hết sức lo làm ngay nhưng con sẽ phải kêu xin ơn gì?

- Con hãy xin Đức Thánh Trinh Nữ cầu Chúa cho con được sự thánh thiện và ơn sủng để con làm thánh.

- Vâng, xin Mẹ giúp con làm thánh. Xin Mẹ giúp con chết thánh thiện và trong những giờ cuối cùng của cuộc sống, xin Mẹ hộ vực con và dẫn con về trời.

Quả vậy, em biểu lộ lòng sốt sắng trong suốt tháng đó, giống như một thiên thần trong lớp người phàm. Nếu em viết, em đều diễn tả về Mẹ; nếu em học, hát, đi tới trường, tất cả em làm là để tôn vinh Mẹ. Trong giờ chơi, em lo sao để mỗi ngày em đều có sẵn một câu chuyện hay để kể khi thì cho nhóm bạn này, khi thì cho nhóm bạn khác.

Một hôm một người bạn nói với Saviô.

- Nếu bạn làm mọi sự trong năm nay, thì năm tới bạn còn có gì để làm?

- Cứ để mình làm, Saviô trả lời, trong năm nay mình muốn làm những gì mình có thể, năm tới, nếu mình còn, mình sẽ nói cho bạn điều mình sẽ làm.

Để sử dụng hết những phương thức khả dĩ đem lại sức khỏe cho em, cha đã cho thực hiện các cuộc khám nghiệm của các bác sĩ. Ai cũng cảm phục sự tươi tắn trẻ trung, sự linh lợi của tinh thần, sự nhạy bén, khôn ngoan của các câu trả lời của Saviô. Bác sĩ Phanxicô Vallauri, một trong các bác sĩ đáng kính nhớ của nguyên xá, đầy lòng cảm phục, đã nói:

- Em bé này quả là một viên ngọc quý.

- Nhưng đâu là nguồn gốc của sự dữ cứ làm giảm mỗi ngày một hơn sức khỏe của em? Cha hỏi ông.

- Thân thể em mảnh dẻ, trí thông minh phát triển quá sớm, sự căng thẳng liên tục của tinh thần giống như mỗi một gặm nhấm cách vô hình những sinh lực của em.

- Vậy có phương thuốc nào có ích lợi cho em nhất chẳng?

- Phương thuốc ích lợi nhất là cứ để em lên thiên đàng, đó là điều tôi thấy em được chuẩn bị rất tốt rồi, một chuyện duy nhất có thể mang lại sự sống cho em là tuyệt đối không cho em học gì cả trong một thời gian, cho em làm những việc tay chân xứng hợp với sức lực của em.

(Câu chuyện này xảy ra vào khoảng tháng 5 đến tháng 7 năm 1856. Vậy ít nhất là 9 tháng trước, các bác sĩ đã chắc chắn là Saviô sẽ chết. Đó là điều giúp chúng ta tìm hiểu tâm lý của vị thánh trẻ của chúng ta.)

Lời tâm niệm

Ai cũng biết thân thể Saviô mảnh dẻ. Có lẽ Saviô không có bệnh đặc biệt gì, y như các nhận định của các bác sĩ. Chính nhiệt tình của em, sự căng thẳng tinh thần của em, trí thông minh sớm phát triển của em đưa em ngày một sớm tới ngưỡng cửa của cái chết.

Thế nhưng sống để mà chết, như nhiều người ngày nay đã nghĩ, đó mới là chân lý đích thực hơn cả. Dù cho có bi quan, yếm thế! Những kẻ đặt nhiều hy vọng vào sự sang trọng, giàu sang ở trần thế, có lẽ là những kẻ ảo tưởng hơn cả. Nhưng sống để mà chết lành: cảm thức Kitô hữu này thực ra không bi quan và tiêu cực chút nào. Chúa Giêsu và Đức Mẹ, các thánh chuẩn bị cho chúng ta nơi ở cực lạc trên thiên đàng, và càng nghĩ tới cái chết, ta lại càng phải nhiệt tâm hoạt động, làm các việc lành để đáng công Nước Trời. Với sự sống sau cái chết, với sự sống lại, chẳng có gì ta làm mà không có ý nghĩa tồn tại để bồi dưỡng cho ta thêm tươi tắn trong cuộc sống cực lạc đời đời.

Các Câu 'Hỏi-Thưa'

Cuộc sống của Đaminh như thế nào trước viễn cảnh chết?

- Đó là cuộc dọn mình chết lành liên tục. Saviô hằng say hoạt động trong hội các bạn Đức Mẹ vô nhiễm để được chắc chắn Mẹ sẽ che chở cho trong giờ chết.

Saviô sống thánng Đức Mẹ cuối cùng của đời em thế nào?

- Saviô chu toàn chính xác bốn phận, sống sốt sắng như một thiên thần trong lốt người phạm, em viết, học, hát, đi học, tất cả để tôn vinh Mẹ, và không quên mỗi ngày có sẵn câu truyện hay để kể cho các bạn.

Theo nhận định của bác sĩ, thì vì sao Đaminh Saviô chết sớm?

- Em không có bệnh gì đặc biệt, chính thân thể mảnh mai, trí thông minh phát triển quá sớm, luôn căng thẳng của tinh thần gặm nhấm dần sinh lực của em.

Chương 22: SAVIÔ CHĂM LO CHO CÁC BỆNH NHÂN - EM RỜI NGUYỄN XÁ - NHỮNG LỜI TỪ BIỆT

Sức khỏe của em tuy cạn kiệt, nhưng không đến nỗi buộc em phải nằm giường liên tục; bởi thế có khi em tới trường, tới phòng học chung, hay làm các việc trong nhà. Một trong những việc mà em thích thi hành là phục vụ các bạn đau ốm khi nhà có những bạn đau. Em nói:

- Tôi không đáng công nghiệp gì trước mặt Chúa khi phục vụ hay thăm viếng các bạn đau yếu, bởi tôi rất thích chuyện này; hơn thế, đó còn là thú tiêu khiển thân ái của tôi. Trong khi em làm những việc phục vụ vật chất, em lại rất khéo léo gợi ra vào mọi lúc một chuyện thiêng liêng nào đó. – Cái bộ xương này, em nói với một bạn đang đau, không thể bền vững mãi đời đời, phải chứ bạn? Vậy phải để nó hư đi mỗi lần một chút; cho tới khi nó xuống mồ, những khi đó, bạn ạ, linh hồn chúng ta sẽ được giải thoát khỏi những bất lực của cơ thể, sẽ bay về trời trong vinh quang và sẽ hưởng một sức khỏe và một hạnh phúc vô tận.

Có bạn không chịu uống một loại thuốc vì nó đắng, Saviô nói:

- Bạn ơi, chúng ta phải uống bất cứ toa thuốc gì, bởi làm thế, ta vâng lời Thiên Chúa, Đấng đã thiết lập bác sĩ và thuốc thang, vì cả hai đều cần để giúp ta tái chinh phục lại sức khỏe đã mất; nếu chúng ta cảm thấy ghê sợ vì mùi vị, chúng ta lại càng được công phúc lớn lao cho tâm hồn. Hơn nữa, bạn có nghĩ

thuốc này đắng lắm không khi nghĩ tới thứ mật trộn với giấm chua mà người ta đã cho Chúa Giêsu uống trên thánh giá còn đắng cay gấp bội? – Những lời này Saviô nói lên với sự trong sáng kỳ diệu đã đạt được hiệu quả là chẳng có ai đứng ra phản đối nữa.

Tuy sức khỏe của Saviô đã khá xấu, nhưng em không thích về nhà tí nào, vì em nuối tiếc phải cắt đứt việc học và các việc đạo đức thường lệ của em. Vài tháng trước, cha đã gửi em về nhà, em ở lại có ít ngày thôi, và cha đã sớm thấy em xuất hiện lại ở nguyện xá.⁶⁹ Nhưng cha phải thú nhận, nỗi buồn nhớ là của cả đôi bên: cha những muốn giữ em lại trong nhà này bằng mọi giá, tình thương cha cho em chính là tình yêu của một người cha cho đứa con nhỏ đáng được yêu thương nhất. Những lời khuyên của các bác sĩ thật khẩn thiết, và cha đã muốn thi hành; nhất là khi suốt vài ngày em ho liên tục.

Vậy cha báo tin đó cho ba của em, và định ngày 1.3.1857 là ngày em lên đường về nhà.

Saviô quy phục quyết định này, chỉ vì chấp nhận biến nó thành một hy lễ dâng lên Thiên Chúa.

- Tại sao con trở về nhà với vẻ buồn bã thế, cha hỏi em, trong khi đáng lý con phải đi với cả niềm vui tươi vì được hưởng những ngày sống bên cha mẹ yêu dấu của con.

Em trả lời:

- Vì con muốn kết thúc những ngày của con ở Nguyện xá.

- Con về nhà, và sau khi sức khỏe con bình phục, con sẽ trở lại.

- Ồ không, chuyện đó không có đâu; con đi mà không trở lại nữa.

Buổi chiều trước ngày ra đi, cha không còn biết xoay sở ra sao; em có biết bao chuyện để hỏi. Giữa biết bao lời khác, em đã thốt lên:

- Đâu là chuyện tốt nhất mà một người đau bệnh có thể làm được để đáng công trước mặt Thiên Chúa?

- Hãy dâng mình cho Thiên Chúa khi mình chịu đau đớn.
- Người ấy còn có thể làm được việc gì khác chẳng?
- Hãy dâng đời sống mình cho Chúa.
- Con có được chắc là các tội của con đã được tha thứ chẳng?
- Cha bảo đảm với con nhân danh Chúa là các tội của con đã được tha.
- Có, nhờ lòng nhân từ của Chúa, lòng nhân từ luôn có đối với con, con chắc sẽ được cứu rỗi.
- Nếu ma quỷ đến cảm dỗ con, con phải trả lời cho nó thế nào?
- Con sẽ trả lời là con đã bán linh hồn con cho Chúa Giêsu Kitô, và Ngài đã mua bằng giá máu của Ngài; nếu ma quỷ còn gây khó khăn cho con, con sẽ hỏi nó xem nó đã làm được gì cho linh hồn con. Ngược lại Chúa Giêsu Kitô đã đổ hết máu Ngài để giải thoát linh hồn con khỏi hỏa ngục và đưa nó về thiên đàng với Ngài.
- Từ thiên đàng, con sẽ có thể thấy các bạn con ở nguyện xá, và cha mẹ của con chẳng?
- Có, từ thiên đàng, con sẽ thấy tất cả mọi chuyện xảy ra ở nguyện xá, con sẽ thấy cha mẹ con, thấy những chuyện liên quan đến họ, và thấy những chuyện khác còn đẹp ngàn lần hơn thế.
- Con có thể đến thăm họ vài lần nào đó chẳng?
- Con có thể đến, miễn là chuyện đó làm cho Thiên Chúa được vinh quang lớn lao hơn.⁷⁰

Những câu hỏi vô vàn này em luôn miệng hỏi, đúng như là một người đã đặt một chân vào cửa thiên đàng, và trước khi vào đó, muốn hỏi cho biết trước về những gì có ở trong đó khi người ấy vào.

Lời tâm niệm

Lạc quan: hai tiếng này rất thích hợp để nói về Saviô và dĩ nhiên là về cả Don Bosco nữa. Ốm đau, có dịp ở lại nhà, Saviô nhiệt tình chăm sóc cho các bạn đau yếu!

Cách thức Saviô chịu những cơn đau đớn dữ dằn cũng được sáng tỏ. Em chịu đựng đau đớn trong kiên nhẫn với Chúa Giêsu. Và em chỉ ước ao những điều gì? Những lời từ biệt với Don Bosco và nguyện xá cho thấy em ước ao sạch tội, được tha thứ, được lên thiên đàng, trong niềm thương mến vô cùng với các bạn ở nguyện xá, với cha mẹ, và có thể nói với tất cả các bạn trẻ chúng ta, những người nhìn lên Saviô như người anh của mình.

Anh Saviô..., hãy cầu cho chúng em biết chịu đau khổ vì Chúa, giữ mình sạch tội và sống cuộc đời tràn mến thương.

Các Câu ‘Hỏi-Thưa’

Saviô chăm lo cho các bạn đau ốm thế nào?

- Khi sức khỏe cạn kiệt, không đi học được, em hết tình thân ái chăm lo cho các bạn đau ốm về mặt vật chất cũng như tinh thần.

Vì sao Saviô phải rời Nguyện xá?

- Vì lời khuyên của các bác sĩ, Don Bosco phải chấp nhận biện pháp đau đớn cuối cùng là cho Saviô về nhà điều trị bệnh.

Lời đối thoại cuối cùng giữa Saviô và Don Bosco như thế nào?

- Đó là những lời từ biệt, những lời hỏi han để dọn mình chết lành: là hiến dâng mọi đau đớn và cuộc đời mình cho Chúa, là yêu thương hết mọi người thân còn ở lại trần gian, là từ thiên đàng về thăm lại họ khi có thể.

⁶⁹ Saviô có đau đớn lắm không? Hay chỉ là yếu dần yếu mòn đi nơi em? Giuse Reano, bạn của em quả quyết rằng Saviô đau lắm, chứ không phải chỉ là chịu một sự giảm nhẹ từ từ sức khỏe của mình: “Trong cơn bệnh, những đau đớn bạn chịu rất mãnh liệt, Reano viết cho Don Bosco, suốt thời gian bạn ở Nguyện xá, chúng con không bao giờ thấy bạn than phiền về cơn đau bạn phải chịu. Một hôm con thấy bạn buồn, con mới hỏi

tại sao bạn không nói chuyện thoải mái, bạn trả lời là bạn bị chứng đau đầu khủng khiếp như có hai con dao đâm sâu vào nơi thái dương; nhưng bạn chịu đựng tất cả. Sự kiên nhẫn của bạn kết hiệp với những công nghiệp của Chúa Giêsu, đáng cho bạn hưởng thiên đàng. Chúa Giêsu đã chịu đau khổ nhiều hơn bạn, mà Ngài không phàn nàn. (Giuse Reano, Summarium Ord., p. 220).

⁷⁰ Ngày 6.12.1876, Saviô đã trở lại thăm Don Bosco trong một giấc mơ.

Chương 23: SAVIÔ CHÀO BIỆT CÁC BẠN

Buổi sáng lên đường, em làm việc dọn mình chết lành cùng các bạn hữu với một lòng sốt sắng say mẩn mà em tỏ ra khi xưng tội và khi chịu lễ, khiến cha là người chứng kiến, cũng không biết diễn tả ra làm sao được.

- Tôi phải làm việc dọn mình chết lành lần này cho tốt, em nói, bởi vì tôi hy vọng đó thực là lần dọn mình để chính tôi được chết lành. Nếu xảy ra chuyện tôi chết trên đường, tôi đã được rước Chúa rồi.

Buổi sáng còn lại, em dùng để sắp xếp thứ tự các đồ đạc của em. Em xếp đặt rương của em; mỗi vật em để sao để em khỏi phải chạm tới nó nữa. Sau khi đã chào thăm từng bạn một, người thì em khuyên bảo, người thì em nhắc nhở phải sửa chữa một lầm lỗi, người thì em khích lệ bền tâm làm việc thiện.

Em gọi một bạn em đã mắc nợ hai đồng bạc lại và nói:

- Nay bạn đến đây, chúng ta dàn xếp món nợ. Nếu không, mình sẽ có những khó khăn phải tính lại món nợ với Chúa.

Em nói chuyện với các anh em hội các bạn Đức Mẹ vô nhiễm, với những lời nồng nhiệt nhất, em khích lệ họ bền tâm tuân giữ các lời hứa với Đức Mẹ rất thánh và đặt nơi Mẹ lòng tín nhiệm sinh động nhất.

Vào chính lúc ra đi, em gọi cha lại và nói với cha chính xác các lời sau đây:

- Vậy cha không còn muốn sử dụng đến bộ khung của con nữa (bộ xương của con) và con buộc phải trở về Mondonio. Sự rối rắm sẽ chỉ ít ngày thôi... rồi

mọi sự sẽ xong; tuy vậy xin cho ý Chúa được thực hiện. Nếu cha đi Rôma, cha hãy nhớ đến việc con nhờ cha chuyển lời với Đức Thánh Cha về chuyện nước Anh; xin cha cầu nguyện để con được chết lành và chúng ta hẹn gặp nhau trên thiên đàng.

Chúng tôi tới cổng Nguyễn xá, khi Saviô sắp sửa rời nơi đây, em nắm chặt tay cha và quay lại các bạn đang đứng vây quanh em, và nói:

- Chào các bạn thân yêu, chào mọi người, các bạn cầu nguyện cho mình và hẹn gặp nhau tại đó nhé, nơi chúng ta sẽ ở luôn mãi cùng Chúa.

Em đã ở cổng nhìn vào sân Nguyễn xá rồi, bỗng cha thấy em quay lại và nói với cha.

- Cha cho con một món quà để con giữ làm kỷ niệm mà nhớ tới cha.

- Con nói cho cha hay món quà con thích và cha tặng cho con ngay. Con muốn một cuốn sách không?

- Không, con muốn cái gì tốt hơn thế.

- Con muốn tiền để đi đường không?

- Vâng, đúng thế: tiền để đi hành trình về cõi đời đời. Cha đã nói là nhận được của Đức Thánh Cha một số ơn toàn xá vào giờ chót, vậy cha hãy ghi tên con trong số những người được tham dự ơn toàn xá này.

- Được, con của cha, con còn có thể được kể vào số những người lãnh ơn toàn xá này, và cha sẽ viết tên con lập tức vào tấm giấy đó.

Sau đó, em đã rời Nguyễn xá nơi em đã ở khoảng 3 năm với bao niềm vui cho em, với bao gương sáng cho các bạn em cũng như cho chính các bề trên của em. Và em rời đây mà không bao giờ trở lại nữa.

Chúng tôi tất cả đều ngạc nhiên vì những lời chào biệt bất thường của em. Chúng tôi đều biết em gặp nhiều khó chịu về sức khỏe, nhưng vì em hầu như không bao giờ chịu đi nằm giường, chúng tôi không để ý mấy đến bệnh tình của em. Đàng khác, em có vẻ luôn tươi vui, chẳng ai nhận thấy được từ khuôn mặt

của em rằng em chịu nhiều nỗi đau đớn về thể xác hay về tinh thần. Và cho dù những lời chào khác thường ấy có khiến chúng tôi đau lòng, nhưng chúng tôi vẫn hy vọng sẽ sớm thấy em trở về với chúng tôi. Nhưng chuyện lại không như vậy, em như trái đã chín cho cội trời; trong cuộc sống ngắn ngủi ngày, em đã chiếm được phần thưởng của các người công chính, như thể em đã đạt tới tuổi rất cao, và Chúa đã muốn gọi em về cùng Ngài giữa thời hoa niên để giải thoát em khỏi những nguy hiểm vẫn có nguy cơ nhận chìm cả đến các linh hồn tốt nhất.

Lời tâm niệm

Giờ phút chia tay với Nguyễn xá, đầy mùi lòng:

Cagliari khi đó còn nhớ:

- Tôi thấy em dậy khỏi giường xanh xao, nhưng tươi cười, hoàn toàn kết hiệp và nhẫn nại trong Thiên Chúa, khiến tôi tự nhủ: một tâm hồn đẹp quá! Đứa bé quý báu này! Nó giống như một thiên thần. Bé, nhưng là một “thánh lớn”.

Angelo Saviô kể lại:

- Em đến ôm chào tôi lần cuối. Em nói với tôi: “Đồ đạc của em để đó, em không cần, anh trao lại cho Don Bosco và cho ai đó đến nhận nhé.” Chúng được xếp rất ngăn nắp... Rồi em lấy tay siết mạnh tay tôi, nói rất sống động: “Cầu nguyện cho em. Có lẽ chúng mình không thấy nhau nữa ở đời này. Chào.”

Don Bosco đã viết:

- “Nỗi buồn nhớ là của cả đôi bên: Cha những muốn giữ nó trong cái nhà này bằng mọi giá, tình thương của Cha dành cho nó chính là tình yêu của một người cha cho đứa con nhỏ đáng được yêu thương nhất”.

Nếu giáo dục là chuyện của Chúa và Đức Mẹ, nếu giáo dục là chuyện của một gia đình tràn yêu thương: Saviô muốn gì Don Bosco cũng cho: một quyển sách? tiền đi đường? Ồ, không, ơn toàn xá của Đức Thánh Cha. vào giờ chết...

Đối với Don Bosco, Ngài không tiếc Saviô cứng của Ngài một cái gì... và sự trao đổi giữa hai cha con thánh này là món quà ân sủng và sự sống đời đời với Chúa!

Đó là tất cả phương pháp giáo dục của Don Bosco được lộ hiện trong những trang này.

Các Câu 'Hỏi-Thư'

Saviô chuẩn bị chết lành lần chót như thế nào?

- Em xưng tội chịu lễ sốt sắng, thanh toán mọi nợ lần để sẵn sàng trình diện với Chúa.

Em chào biệt Don Bosco và các bạn em ra sao?

- Em khích lệ anh em hội bạn Đức Mẹ Vô Nhiễm tuân giữ các lời đã hứa với Đức Mẹ, chào biệt Don Bosco, nhắc cha chuyển lời về tương lai Giáo hội ở Anh với Đức Thánh Cha và xin được lãnh ơn toàn xá trước khi chết như một món quà cuối cùng của Don Bosco.

Chương 24: DIỄN BIẾN BỆNH TÌNH CỦA SAVIÔ XUNG TỘI LẦN CUỐI CÙNG. NHẬN CỦA ĂN ĐÀNG CÁC CHUYỆN ĐÁNG NÊU GUƠNG

Bé Đa-minh Saviô của chúng ta rời Tôrino ngày 1.3.1857, vào lúc hai giờ trưa; em đi cùng với ba em và cuộc hành trình tốt đẹp. Hơn thế, có vẻ như xe cộ, khung cảnh thay đổi của các miền em đi qua, sự bầu bạn với các người thân đã có công hiệu tốt cho em. Tới nhà, bốn ngày đầu, em không phải nằm giường, nhưng em thấy bị mất sức và kém ăn, cơn ho lại càng mạnh, người ta thấy tốt hơn cho em đi khám bác sĩ. Ông này thấy bệnh em trầm trọng hơn là người ta tưởng theo vẻ bề ngoài. Ông ra lệnh cho em phải về nhà và lên giường ngay, tin rằng đó là bệnh phổi và phải dùng phương pháp chích bớt máu ra để chữa trị.⁷¹

Việc chích bớt máu theo y học thời ấy là nhằm giảm huyết áp và hạ nhiệt cho người bệnh: một phương pháp mà nay không còn dùng nữa.

Tự nhiên các em rất sợ việc chích máu. Bởi thế, nhà giải phẫu khi thực hiện biện pháp này khuyên Saviô quay mặt đi và hãy chịu đựng cách can đảm. Em cười rộ lên và nói:

- Có là gì một mũi chích nho nhỏ so với các cây đinh đâm vào tay vào chân Đấng Cứu Thế trong ngày Người chết?

Bởi đó, với tất cả sự bình thản của tâm hồn, trong khi pha trò và không hề tỏ ra chút dấu hoảng sợ nào, em nhìn máu chảy từ các mạch máu của em trong suốt cuộc chích máu. Sau một số lần chích máu, bệnh tình em xem ra tốt hơn; bác sĩ bảo đảm như vậy và cha mẹ em cũng tin như vậy nhưng Saviô lại nghĩ khác.

Đôi theo ý nghĩ là nên chịu các Bí tích trước còn hơn là không được chịu gì cả, em gọi ba em lại:

- Ba ơi, em nói, ta nên nhờ bác sĩ trên trời thăm bệnh. Con muốn xưng tội và rước lễ.

Cha mẹ em cũng tin là cơn bệnh đang trong tình trạng khá hơn nên nghe ý em như vậy, họ thấy buồn và chỉ vì để làm vui lòng em, họ đã cho người đi mời cha xứ đến cho em xưng tội. Ngài đã đến ngay để giải tội và rồi để em được vui lòng, ngài mang tới cho em của ăn đàng. Ai cũng có thể tưởng tượng ra được khi rước lấy Chúa, em sốt sắng cảm lòng cảm trí đến mức nào. Mỗi lần em được chịu các Bí tích, trông em giống hệt thánh Lu-y.

Giờ em nghĩ, đây là lần chịu lễ cuối cùng của cuộc đời em, ai tả nỗi lòng sốt sắng, những tình cảm tha thiết yêu thương vọt trào lên từ con tim vô tội để dâng lên Chúa Giêsu yêu mến của em.

Khi ấy, em nhớ lại các lời hứa của em vào ngày rước lễ lần đầu. Em nói nhiều lần:

- Vâng, vâng, ôi Chúa Giêsu, ôi Mẹ Maria, bây giờ và mãi mãi Chúa và Mẹ sẽ vẫn luôn là bạn của linh hồn con. Con nhắc lại và con nói lên cả ngàn lần rằng: chết, chứ không phạm tội. Cám ơn rước lễ xong, em nói thật thanh thản:

- Bây giờ con bằng lòng, đúng ra con phải làm một cuộc hành trình dài vào cõi đời đời, nhưng với Chúa Giêsu làm bạn đường của con, con không sợ hãi gì. Ôi! các bạn hãy nói luôn mãi, các bạn hãy nói cho mọi người: ai có Chúa Giêsu làm bạn và đồng hành của mình, sẽ không sợ bất cứ sự tệt hại nào, kể cả sự chết.

Sự nhẫn nại của em đáng nêu gương trong suốt mọi gian khổ em chịu trong

dòng cuộc sống, nhưng trong cơn bệnh cuối cùng này, em hiện lên như một mẫu gương đích thực của sự thánh thiện.⁷²

Em không muốn để ai giúp em trong những công việc vệ sinh thông thường.
– Khi em còn có thể, em nói, em muốn ba mẹ thân yêu của em bớt bị quấy rầy; các ngài đã chịu biết bao khó nhọc và bất tiện vì em; ước sao ít nhất em có thể bù đắp lại cho các ngài một chút nào đó.

Em uống thuốc men cách bình tĩnh như không, dù là các thuốc men đắng nhất; em chịu cả thủy mũi lẫn chích máu mà không tỏ một chút hờn dỗi nào.

Sau bốn ngày bệnh, bác sĩ tỏ dấu vui mừng với bệnh nhân và nói với cha mẹ em:

- Cám ơn Chúa quan phòng, chúng ta đang ở điểm tốt, cơn bệnh đã bị đánh bại, chúng ta chỉ cần cho em hưởng một giai đoạn dưỡng bệnh và hồi sức nữa thôi.

Cha mẹ em sung sướng vì những lời như thế. Nhưng Saviô cười và nói:

- Thế gian đã bị đánh bại, con chỉ cần thực hiện một cuộc xuất hiện khôn ngoan trước Nhan Thánh Chúa thôi. – Bác sĩ đi rồi, không còn lưu ý đến các lời người ta vừa nói với em, em xin được chịu Bí tích xúc dầu bệnh nhân. Cha mẹ chấp thuận chỉ vì để cho em bằng lòng, bởi vì cả cha mẹ lẫn cha xứ thấy em chẳng có nguy cơ sắp chết gì cả, trái lại vẻ mặt thanh thản và những lời nói hồn nhiên khiến họ đều nghĩ rằng em đang trong tình trạng hồi sức. Nhưng em hoặc được thúc đẩy bởi các tình cảm đạo đức hoặc được linh ứng bởi tiếng Chúa nói cùng em trong lòng, chúng ta không biết. Có điều sự việc xảy ra là em đến các ngày và các giờ của cuộc sống mình như là người ta tính các giờ chính xác của số học, và mỗi giờ phút được em dùng để dọn mình ra trước mặt Thiên Chúa. Trước khi chịu phép Xúc dầu thánh trên người bệnh nhân, em đọc kinh này: “Ôi lạy Chúa, xin tha các tội con. Con yêu Chúa, con muốn yêu Chúa mãi đời đời! Chớ gì Bí tích này mà lòng nhân từ vô hạn của Chúa cho con được chịu xóa sạch

hồn con khỏi mọi tội con đã phạm bằng tai, bằng mắt, bằng miệng, bằng tay chân; chớ gì xác con và hồn con được thánh hóa bởi các công nghiệp của cuộc khổ nạn của Chúa. Amen.”

Em thưa đáp đúng lúc, với giọng rõ ràng, với ý tưởng minh bạch, khiến chúng ta dám nói rằng em rất khỏe khoắn.

Chúng ta đang ở vào ngày 9.3.1857, ngày thứ tư em liệt giường, là ngày cuối cùng của đời em. Em đã chịu mười lần chích máu cùng với các phương pháp chữa trị khác, và sức lực em hoàn toàn kiệt quệ, bởi đó em được ban phép lành tòa thánh. Chính em đọc kinh cáo mình, thưa lại các lời linh mục nói. Khi em được nói cho hay là với cử chỉ thánh này, Đức Thánh Cha ban phép lành tòa thánh với ơn toàn xá, em cảm thấy vô cùng được an ủi. Tạ ơn Chúa, em nói, và tạ ơn Chúa đến muôn đời. Thế rồi em ngược nhìn lên tượng Chúa chịu đóng đinh và đọc các lời rất quen thuộc với em trong suốt cuộc đời như sau:

*Chúa ơi, trọn cả tự do, con xin dâng Chúa,
Này đây sức lực con, xác thân con,
Mọi sự là của Chúa, con muốn dâng trọn cả, ôi lạy Chúa,
Con xin phó thác mình con cho thánh ý Chúa.*

Lời suy niệm

Sự chính xác của những lời miêu tả những ngày cuối cùng của Saviô căn cứ theo các thông tin của cha xứ Mondonio, cha Grassi, và ba của em. Đó là lời làm chứng của cha Rua. Nay ta chỉ còn có giữ lại được lá thư của cha Cagliero, thầy cũ của em. Saviô ở nhà 8 ngày, trong đó 4 ngày không nằm giường, và 4 ngày phải nằm giường. Saviô nêu gương sáng về lòng sốt sắng xưng tội, rước lễ, tái xác định quyết tâm chọn Chúa Giêsu và Đức Mẹ làm bạn mãi mãi, về sự nhẫn nại chịu mọi đau đớn: mười lần chịu chích máu, vui lòng uống thuốc men, lo tự làm các việc riêng để khỏi làm phiền người khác, và sẵn sàng kết hợp vĩnh viễn cùng

Chúa qua sự chết. Việc giáo dục cần phải nhắm tới một mục đích tối hậu: đó là sống tốt, để chết tốt lành. Bởi vì cả cuộc sống chỉ là để chuẩn bị về trời.

Các Câu 'Hỏi-Thưa'

Saviô nói các lời gì trước những lần chích máu đau đớn?

- Có là gì một mũi chích nhỏ nhỏ so với các cây đinh đâm sâu vào tay chân Đấng Cứu Thế trong ngàn nhất?

Những lần xưng tội rước lễ sau hết của Saviô gửi tới chúng ta sứ điệp gì?

- Mãi mãi là bạn của Chúa Giêsu và Đức Mẹ, chết chứ không phạm tội. Có Chúa Giêsu là bạn đồng hành của mình, ta không sợ bất cứ sự tệt hại nào kể cả sự chết.

Em nêu gương nhẫn nại làm sao?

- Em kiên nhẫn chịu mọi sự mong bớt đi mọi nỗi rầy rà cho cha mẹ, ước mong cuộc khổ nạn của Chúa thanh luyện mình qua Bí Tích xúc dầu bệnh nhân.

⁷¹ Theo y học thời ấy, chích máu là nhằm làm giảm áp huyết máu chạy ở nơi người bệnh, cho hạ nhiệt; phương pháp xưa nay không còn tính chất khoa học.

⁷² Bệnh phổi em kéo dài sáu ngày mà không một lời than phiền. Em chịu mọi sự đau đớn mà không ai làm hơn được trong khi năng nhắc tới tên Mẹ. Trích thư cha Cagliero Summarium ord. p. 214.

Chương 25: NHỮNG GIÂY PHÚT CUỐI CÙNG VÀ CÁI CHẾT QUÍ BÁU CỦA EM TIN VỀ CÁI CHẾT CỦA EM TỚI NGUYỆN XÁ

Chân lý đức tin tuyên bố rằng con người thu lượm hoa quả các công việc của mình vào giờ chết. Người ta gặt cái mình gieo vãi (Gl 6, 8). Nếu trong đời mình, con người gieo các việc lành, thì vào giờ chết họ sẽ gặt các hoa quả của yên ủi. Nếu họ gieo các sự xấu, họ sẽ gặt sàu muộn chòng chắt trên sàu muộn. Nhưng đôi khi xảy ra là những tâm hồn tốt lành, sau một đời sống thánh thiện, lại cảm thấy khiếp sợ và hoảng hốt khi tới gần giờ chết. Điều này xảy ra theo các sắc lệnh đáng kính thờ của Thiên Chúa, đáng muốn thanh tẩy các tâm hồn khỏi các vết như bé nhỏ mà họ có thể đã mắc phải trong cuộc sống, và nhờ thế bảo đảm cho họ và làm cho thêm đẹp chiếc triều thiên vinh quang trên trời. Còn về cậu bé Saviô của chúng ta, thì sự thể không như vậy. Cha tin rằng thiên Chúa đã muốn ban cho em cái gấp trăm mà Ngài ban cho các linh hồn của những người công chính liền trước khi họ được hưởng vinh quang thiên đàng (Mt 19,29). Quả vậy, sự vô tội được gìn giữ cho tới giây phút cuối đời, đức tin sinh động của em, những kinh nguyện liên tục, các việc đền tội lâu dài của em và đời sống lúc nào cũng có những đau khổ chắc chắn đã đáng cho em được hưởng niềm an ủi vào giờ chết.

Do vậy, em thấy cái chết đang vội tiến lại với tất cả sự yên tĩnh của tâm hồn vô tội; hơn thế, cả cơ thể em xem ra cũng không cảm thấy những đau đớn và những đè nén là cái tất nhiên phải có khi linh hồn phải thực hiện những cố gắng thoát ly khỏi cơ thể. Tóm lại, phải nói Saviô thiếp ngủ đi hơn là chết.

Đó là buổi chiều 9.3.1857, em đã nhận được mọi sự nâng đỡ là các Bí Tích của đạo công giáo chúng ta. Chỉ nghe em nói, hay nhìn vẻ mặt thanh thản của em, ai cũng đều tin rằng mình đang nhìn thấy một em bé nằm trên giường để nghỉ. Vẻ tươi vui, đôi mắt linh động, hoàn toàn biết rõ về mình, là những điều làm mọi người ngạc nhiên và không ai ngoài em có thể xác tín rằng em đang ở điểm thập tử nhất sinh.

Một giờ rưỡi trước khi em trút hơi thở cuối cùng, cha xứ tới thăm em, thấy em yên tĩnh, ngài đứng lặng sững sờ, nghe em phó linh hồn cho Chúa. Em năng đọc những lời nguyện tắt với vang âm kéo dài như cổ biểu lộ khát vọng sinh động của em được sớm về trời.

- Còn có thể gọi ra điều gì nữa để giúp phó linh hồn cho những người hấp hối tốt lành như vậy? Cha sở sẽ thốt lên.

Sau khi đọc cùng em vài kinh nguyện, cha định đi, thì Saviô gọi lại:

- Cha kính yêu, trước khi đi, cha cho con một kỷ niệm.

- Cha cũng không biết có thể để lại cho con kỷ niệm nào nữa, cha sở trả lời.

- Một kỷ niệm an ủi con ấy mà.

- Cha không thể nói với con chuyện gì khác ngoài việc nhắc con nhớ đến cuộc khổ nạn của Chúa.

- Tạ ơn Chúa, Saviô trả lời, chớ gì cuộc khổ nạn của Chúa Giêsu Kitô luôn ở trong tâm trí con, nơi miệng con, nơi trái tim con. Giêsu, Giuse, và Maria xin hộ vực con trong giờ hấp hối; Giêsu, Giuse, và Maria, con xin trút linh hồn con trong an bình với các Ngài.

Sau những lời lẽ này, em thiếp ngủ độ nửa giờ. Sau đó, em tỉnh dậy, đưa mắt

nhìn cha mẹ em:

- Ba ơi, em nói, đến lúc rồi.

- Ba đây, con yêu, con cần gì?

- Ba yêu của con, đã đến lúc, ba hãy cầm lấy sách kinh “Người trẻ được giáo huấn” để đọc cho con kinh chết lành. Nghe thấy lời này, mẹ em ào khóc ⁷³ và ra khỏi phòng người bệnh. Tim người cha nhảy thốt lên vì đau đớn, nước mắt làm nghẹn giọng; nhưng ông lấy can đảm để đọc kinh nguyện này. Saviô nhắc lại cách chăm chú và rõ ràng từng lời; vào cuối mỗi câu kêu xin, em muốn đọc một mình:

- Lạy Chúa Giêsu nhân từ, xin thương xót con.

Cho tới lời: “Sau cùng, khi linh hồn con ra trước mặt Chúa, và lần đầu tiên sẽ được thấy vẻ chói ngời bất tử của uy nhân Chúa, xin Chúa đừng xua đuổi con khỏi mặt Ngài, nhưng xin thương đón nhận con vào cõi lòng yêu thương của tình thương xót Chúa, để con đời đời hát lên những lời ca ngợi Chúa”.

- Ôi, đấy đúng là điều con ước ao, em thêm vào. Ôi, ba ơi, hát lên đời đời những lời ca ngợi Chúa!

Sau đó em có vẻ như lấy lại một giấc ngủ ngắn để suy nghĩ cách nghiêm chỉnh một chuyện rất quan trọng. Từ giấc ngủ đó, em lại bừng tỉnh và nói với giọng rõ ràng và tươi cười.

- Chào, ba yêu, chào: Cha sở đã muốn nói với con một chuyện khác, và con không thể nhớ ra nữa... Ôi! Con thấy một điều đẹp quá, chưa bao giờ xem... Miệng nói thế và mỉm cười với vẻ thiên đường, em tắt thở tay đặt trước ngực theo hình thánh giá, mà không làm một chút cử động nào cả.

Hãy đi, hơi linh hồn công chính, về cùng Đấng tạo dựng nên người, trời đã mở ra cho người, các thiên thần và các thánh đã chuẩn bị cho người một lễ lớn; Chúa Giêsu mà người đã yêu mến biết bao mời gọi người và nói với người: Hãy đến, hơi đầy tớ tốt lành và trung tín, con đã chiến đấu, và đã chiến thắng, giờ đây

hãy đến lãnh lấy một niềm vui mà người sẽ không còn sợ thiếu bao giờ nữa: Hãy vào trong niềm vui của Chúa người (Mt 25, 21-23).

Khi cha của Saviô thấy con nói những lời như chúng ta vừa kể ở trên, rồi nghiêng đầu để nghỉ, ông nghĩ là em lại thiếp ngủ đi một lần nữa. Ông cứ để em như vậy một lát, nhưng rồi ông muốn gọi em, và nhận ra em đã là một xác chết. Cha để cho mỗi người tưởng tượng ra nỗi đau đớn của cha mẹ em vì mất đứa con mà cùng với sự vô tội và đạo đức, lại kết hợp được cả với những lời lẽ, cử chỉ đậm đà dễ thương nhất! Chúng tôi ở nhà Nguyen xá rất lo lắng chờ đợi các tin tức về người bạn đồng hành đáng yêu kính này; thế rồi cha nhận từ cha của em lá thư với lời lẽ bắt đầu như sau:

“Với nước mắt đầm đề, con báo cho cha tin buồn nhất: cậu bé, con yêu thương của con, là học trò của cha, bông huệ trắng ngần, một Lu-y Gonzaga khác, đã phó thác linh hồn cho Chúa vào chiều hôm qua, 9.3.1857 này, sau khi đã được lãnh nhận một cách đầy ắp an nhất các Bí Tích và phép lành tòa thánh.”

Tin này khiến cho tất cả các bạn của Saviô lòng ngổn ngang đau đớn. Người thì khóc Saviô đã mất đi, là mất đi một người bạn, người thì mất một cố vấn trung thành; người thì thở than vì đã mất một gương mẫu về lòng đạo chân thành. Một vài bạn họp mặt lại cầu nguyện cho linh hồn em được an nghỉ. Nhưng đại đa số lên tiếng:

- Em ấy là một vị thánh, bây giờ em đã ở trên thiên đàng.

Những bạn khác bắt đầu cầu nguyện với Saviô như với một vị thánh bảo trợ ở nơi Thiên Chúa. Thế rồi mọi người đều thi nhau để có được một vài đồ vật gì của em để lại.

(Tiếp theo là bài diễn văn dài của cha Picco cho các bạn cùng lớp của Saviô vừa khi được tin em chết.)

Lời tâm niệm

Don Bosco miêu tả chậm rãi, rõ ràng những giờ phút cuối cùng của Saviô, phải đọc thật sâu lắng để thưởng thức vẻ đẹp khôn tả của đoạn văn và những hiệu quả thần bí của nó.

Sống sao, chết vậy, cái chết của Saviô thật dịu ngọt, Saviô ngủ thiếp đi hơn là chết!

Một giờ rưỡi trước khi em chết, Don Bosco nói với vẻ tươi vui, đôi mắt vẫn linh động, và em hoàn toàn biết rõ về mình. Em thăm đọc kinh sốt sắng, ước ao được sớm về trời... Em đọc rõ: “chớ gì cuộc khổ nạn của Chúa Giêsu luôn ở trong tâm trí con, nơi miệng con, nơi trái tim con. Giêsu, Giuse, Maria xin hộ vực con trong giờ hấp hối!

Em an ủi mẹ: mẹ ơi, đừng khóc, con về thiên đàng... Lời cuối cùng của em: chào, ba yêu, chào... Cha sở muốn nói với con một chuyện khác, và con không thể nhớ ra nữa... Ôi! Con thấy một điều đẹp quá, chưa bao giờ xem... Miệng nói thế và mỉm cười với vẻ thiên đường, em tắt thở tay đặt trước ngực theo hình thánh giá, mà không làm một chút cử động nào cả...

Mến Chúa, yêu người, lòng thanh thản, đời vô tội luôn sẵn lòng chịu mọi hy sinh: đó là sứ điệp Saviô nhắn nhủ mỗi người chúng ta.

Các câu ‘Hỏi – Trả’

Cái chết của Saviô như thế nào?

- Sống sao, chết vậy, cái chết của Saviô thật dịu ngọt. Saviô thiếp ngủ đi hơn là chết.

Một vài chi tiết cuối cùng của cái chết của Saviô?

- Em vẫn vẻ tươi vui, đôi mắt linh động và hoàn toàn biết rõ về mình. Em xin cuộc khổ nạn của Chúa thanh luyện em, và kêu thánh danh Giêsu, Giuse, Maria. Em chào mẹ, chào ba và trước khi thiếp đi em nói: Ôi, con thấy một điều gì đẹp quá, chưa bao giờ xem...

⁷³ Ba Môlinô kể ra những lời bé Saviô an ủi mẹ: “mẹ ơi, đừng khóc. Con về thiên đàng. Con thấy Đức Mẹ và các thánh ...”

*Chương 26: NHÂN ĐỨC CỦA SAVIÔ,
CÁM ƠN EM CHUYỂN CẦU VÀ CUỘC
ĐỜI EM CHÍNH LÀ MỘT LỜI NHẮN
NHỦ*

Nhân đức của Saviô lôi kéo nhiều bạn trẻ noi gương

Những ai đã đọc những điều chúng tôi đã viết về cậu bé Đaminh Saviô sẽ không ngạc nhiên sao khi Thiên Chúa đã thương ban cho em nhiều ơn huệ đặc biệt, cho em được rực sáng các nhân đức của mình dưới nhiều cách thức. Khi em còn sống, nhiều người hết sức lo làm theo các lời khuyên, các gương sáng của em và bắt chước các nhân đức của em; nhiều người cũng được thúc đẩy bởi hạnh kiểm ngời sáng, bởi đời sống thánh thiện, bởi các thuần phong mỹ tục trong khiết của em, nên đã nhờ em chuyển cầu cho mình. Và người ta kể lại rất nhiều ơn huệ đạt được qua các lời cầu xin cùng Thiên Chúa của cậu bé Saviô ngay khi em còn sống ở đời này. Nhưng sau khi em chết, sự tin tưởng và tôn kính em càng gia tăng.

Nhiều người nhờ em để cầu xin các ơn từ Trời và đã được nhận lời

Vừa khi được tin về cái chết của em tới với chúng tôi, nhiều bạn trẻ đã tuyên bố em là thánh. Họ họp lại để đọc kinh cầu cho người đã qua đời; nhưng thay vì

thưa: *cầu cho em Saviô*, ví như: Thánh Maria, cầu cho linh hồn em Saviô được yên nghỉ, thì không ít người thưa: *cầu cho chúng con: Thánh Maria, cầu cho chúng con*. Bởi vì họ nói vào giờ này Saviô đã được hưởng vinh quang thiên đàng và không còn cần đến những lời cầu nguyện của chúng ta nữa. Những người khác thì thêm:

- Nếu Đaminh Saviô sống đời trinh trong và thánh thiện như thế mà không vào thẳng thiên đàng, thì ai có thể nói rằng mình có thể vào được đó? – Bởi đó, ngay từ khi ấy, các bạn bè thân hữu, đã ngưỡng mộ các nhân đức của em khi còn sống, thì khi ấy cố gắng nhận em làm mẫu gương để mình sống tốt, làm tốt, và bắt đầu cầu xin với em như là đấng bảo trợ trên trời.

Hầu như mỗi ngày, người ta kể lại các ơn huệ nhận được qua Saviô, khi thì cho thân xác, khi thì cho linh hồn. Cha đã thấy có bạn trẻ bị đau răng đến điên lên được đã kêu xin bạn Saviô của mình với một lời nguyện vắn, và cơn đau của em ngưng ngay lập tức, và cho tới nay không còn bị chứng đau khốn khổ này nữa. Nhiều bạn kêu xin em để được giải thoát khỏi các cơn sốt, và đã được nhận lời. Cha đã chứng kiến một bạn đã lập tức được ơn thoát khỏi cơn sốt ghê gớm.

Cha có trước mắt các bản tường thuật của những người kể ra các ơn từ trời Thiên Chúa ban cho họ qua lời chuyển cầu của Savio. Cho dù tính chất và uy tín của các người kể ra các sự kiện này dưới mọi khía cạnh đều đáng tin, nhưng vì họ còn sống, nên cha nghĩ tốt hơn hãy tạm gác lại vào thời điểm này, và cha tạm mãn nguyện khi kể lại đây chỉ một ơn huệ đặc biệt mà một sinh viên triết học, bạn cùng lớp với Saviô đã nhận được.

Năm 1858, người bạn trẻ này đã gặp rắc rối nghiêm trọng về sức khỏe. Anh đã bị suy giảm đến độ phải ngưng việc học triết lý, chữa chạy nhiều kiểu và vào cuối năm không thể thi cử.

Anh hết lòng lo lắng sao có thể chuẩn bị kỳ thi vào dịp lễ các thánh (thi giữa niên), bởi vì có thể anh mới tránh được khỏi phí một năm học. Nhưng bệnh càng

thêm nặng, những hy vọng của anh ngày càng tiêu tán. Anh trở về để qua mùa thu, khi thi tại quê hương, khi thi với bạn hữu tại miền quê, và anh thấy có vẻ sức khỏe của anh có khá lên.

Nhưng khi tới Tôrinô và bắt đầu học được một ít thời gian, anh lại bị bệnh nặng hơn trước. “Tôi đã gần thi rồi”, anh làm chứng, “mà sức khỏe của tôi lại cực kỳ xấu.” Những cơn đau dạ dày và đau đầu làm tôi không còn chút hy vọng tham gia kỳ thi tôi đang mong đợi, một kỳ thi đối với tôi rất quan trọng.

Phấn khích bởi những gì tôi nghe kể về người bạn Saviô dẫu yêu của tôi, tôi cũng muốn xin bạn cứu giúp bằng cách thực hiện tuần chín ngày dâng lên Thiên Chúa như dấu chỉ niềm kính yêu của tôi đối với người bạn đồng môn quý báu đó. Trong các kinh nguyện tôi đã định sẵn, có kinh sau đây: *Ôi bạn yêu dẫu, bạn là người tôi vô cùng sung sướng và may mắn được làm bạn đồng môn trong hơn một năm, bạn đã cùng tôi ganh đua cách thánh thiện để đứng đầu trong lớp chúng ta, bạn biết tôi rất cần qua kỳ thi này. Vậy xin bạn chuyển cầu cho tôi nơi Chúa cho có được chút sức khỏe để có thể chuẩn bị cho kỳ thi.*

“Tôi chưa qua hết ngày thứ năm của tuần chín ngày, thì sức khỏe tôi đã khá hơn cách rất đáng kể và mau lẹ, đến độ tôi sớm có thể bắt tay vào việc học, và học một cách dễ dàng ngoài tưởng tượng các môn qui định và thi cách hết sức thành công. Ôn sức khỏe này đâu phải chỉ có trong một thời gian, bởi vì nay tôi đã ở trong một tình trạng sức khỏe bình thường, một chuyện đã không bao giờ đến với tôi trong suốt hơn một năm qua. Tôi nhìn nhận đã được ơn này từ nơi Thiên Chúa qua sự chuyển cầu của bạn tôi, người bạn thân thiết khi tại thế, người trợ giúp và nâng đỡ tôi giờ đây khi anh hưởng vinh quang trên trời. Đã hai tháng nay tôi được ơn này, và sức khỏe tôi tiếp tục giữ vững, thật là một an ủi và một lợi ích lớn lao cho tôi.”⁷⁴

Với sự kiện này cha kết thúc chuyện cuộc đời cậu bé Đaminh Saviô... Đaminh Saviô còn làm nhiều sự lạ khác vì vinh danh cao cả của Thiên Chúa và

vì lợi ích các linh hồn.

(Tới đây, cho đầy đủ hơn, chúng ta có thể kể thêm một vài chuyện...)

Luy Castellano, một thầy đang theo học ở nơi Don Bosco bị bệnh nặng, các bác sĩ đều cho là tuyệt vọng. Don Bosco cũng phải thốt lên lời tiên tri: “Có hai chuyện chắc chắn sẽ sớm xảy ra: Đảo Sicilia sẽ rơi vào tay tướng Garibaldi, và Castellano sẽ lên thiên đàng.”

Khi Sicilia sắp bị mất, Castellano xin Don Bosco giải tội lần chót cho mình. Giải tội xong, Don Bosco thành linh quyết định là Castellano rất cần cho ngài. Vậy ngài nại tới Saviô: “Nếu Saviô chữa cho Castellano, đó sẽ là dấu chứng minh cho sự thánh thiện của cậu bé”. Don Bosco như muốn thách đố người con thánh của ngài và ngay chiều hôm đó, Castellano dậy được và khỏi bệnh.

Vài tháng sau, khi đi ăn xin trở về, Don Bosco gặp cha Alasonatti.

- Don Bosco ơi, cha hãy mau đi gặp cậu ấy đi trước khi cậu ta chết.

- Ai mới được chết?

- Bé Davico ấy, nó bị quặn đau ở dạ dày. Họ đã chê rồi!

- Nếu Davico nghĩ rằng nó có thể ra đi mà không có phép, thì nó làm to.

Con chưa ký giấy thông hành cho nó.

Don Bosco vào phòng người ốm. Các bạn trẻ đứng vây quanh, bác sĩ thì trầm ngâm trước vẻ mặt quặn đau của cậu bé.

Don Bosco thì thào vào tai cậu bé và mời gọi các bạn trẻ cầu xin với Saviô. Khi kinh nguyện chấm dứt, Don Bosco đưa tay chúc lành cho cậu bé.

Thình lình Davico rùng mình, đứng dậy ở giường:

- Con đã khỏi. Con phải làm gì bây giờ?

- Con hãy ra khỏi giường và chiều nay ăn tối với cha. Con hãy đứng dậy.

Saviô không bao giờ làm việc nửa vời. Nào đứng dậy, con sắp ăn tối với cha.

Davico đã hoàn toàn khỏi bệnh và tối đó em ngồi bàn ăn với Don Bosco.

Albano Sabato bị chứng viêm lồng ngực, và bị ngắt xiu kể từ ngày 27.3.1872.

Hai tuần sau đó cậu rơi vào cơn hôn mê và hấp hối. Bác sĩ tuyên bố chỉ nội trong đêm là cậu sẽ chết. Vì thế ông đã chuẩn bị giấy chứng tử để trao cho gia đình vào ban sáng khi tin chết được xác nhận. Một bác sĩ thứ hai được mời tới trong tuyệt vọng, và quan điểm của ông cũng y như bác sĩ trước.

Mẹ Albano Sabato nghe con mình sắp chết, đã đặt ảnh Saviô ở trên bàn kê bên giường bệnh nhân, và đặt một tấm giấy đựng mảnh áo của Saviô ở dưới gối cậu bé. Thế là bất ngờ cậu khỏi. Các năm sau, 1931 và 1933, các bác sĩ khám nghiệm lại cậu, để chứng thực phép lạ trên, đều thấy Albano tuyệt đối không còn dấu vết bệnh tật nữa.

Tại một nguyện xá của các sơ Salêdiêng tại Barcelona, nước Tây Ban Nha, cô bé Consuela Adelantado bị té đập khuỷu tay trái. Bà cô em đã băng cho em. Nhưng vết thương càng sưng húp rất đau đớn. Em được đưa đi bác sĩ. Bác sĩ Pumarola dội quang tuyến X và thấy hai chỗ nứt xương tay, và bánh chè bị nổi trật.

Ngày 22.3.1936 em mơ thấy có một linh mục bảo em làm tuần 9 ngày kính Saviô, và nói thứ sáu sau đó em sẽ được khỏi và có thể chơi piano trở lại. Qua các hình chụp các sơ cho em xem, em nhận ra ngay vị linh mục em thấy trong giấc mơ là Đức Hồng Y Cagliero, bạn xưa của Saviô.

Thế là ngày 23.3.1936, vào thứ sáu, Consuela làm tuần chín ngày. Tối thứ sáu kế đến, em và cô y tá làm hết mức để cho phép lạ xảy tới. Họ cố gắng ngay từ một, hai, ba giờ sáng. Nhưng cánh tay càng đỏ, càng sưng, và đau đớn lắm. Bốn giờ sáng, Consuela khóc và xin Saviô hãy làm như Đức Hồng Y Cagliero đã hứa. Đúng lúc ấy cánh tay em hết nặng, em hoàn toàn khỏi, không còn vết thương, vết sưng, và đau đớn gì hết.

Soi trong quang tuyến X, các bác sĩ đều nhận rằng đây là việc khôi lập tức, hoàn hảo, khác với hiện tượng bình thường của luật tự nhiên.

Đó là một số trong muôn vàn chuyện kể các phép lạ Saviô đã làm, nhằm

giúp cho các bạn trẻ thêm tín nhiệm vào anh thánh Đaminh Saviô của mình.

Một kỷ niệm nhắn gửi mọi người

Giờ đây, hồi bạn đọc thân mến, bởi bạn đã có lòng thiện cảm đọc biết bao điều đã được viết về cậu bé nhân đức này, cha muốn bạn cùng với cha đi đến một kết luận thật sự mang lại ích lợi cho cha và bạn, và cho tất cả những ai sẽ có dịp đọc cuốn sách nhỏ này; cha muốn chúng ta quyết tâm bắt chước bạn trẻ Saviô trong những nhân đức hợp với cảnh huống của chúng ta.

Trong một hoàn cảnh nghèo nàn, Saviô đã sống một đời sống vui tươi, nhân đức và thanh khiết vô tội nhất mà triều thiên của nó là một cái chết thánh thiện.

Chúng ta hãy bắt chước Saviô trong việc năng lui tới với bí tích cáo giải, là cột trụ nâng đỡ việc bền bỉ thực hành các nhân đức và là người hướng đạo chắc chắn đưa Saviô tới một kết điểm rất vinh quang của cuộc sống.

Chúng ta hãy năng lui tới cuộc tắm rửa mang ơn cứu độ này với tất cả những sự chuẩn bị thích đáng trong dòng cuộc sống chúng ta: nhưng trong tất cả các lần đi xưng tội, ta đừng quên nghĩ tới các lần xưng tội đã qua để đảm bảo là chúng đã được làm tốt, và nếu thấy cần, ta hãy biết tái sửa chữa khuyết điểm chẳng may có thể có của các lần xưng tội trên. Cha thấy đây là phương thức chắc chắn nhất để sống những ngày hạnh phúc giữa các đau khổ của cuộc sống mà chúng ta bình tĩnh nhận thấy mình đang tiến đến các kết cuộc của nó, vào giờ chết và khi ấy với niềm vui rạng rỡ trên nét mặt, với niềm bình an trong cõi lòng, chúng ta đi gặp Chúa Kitô, Đấng nhân từ tiếp nhận chúng ta để phán xét chúng ta theo lòng nhân hậu của ngài và dẫn chúng ta từ những gian khổ của cuộc sống tới cõi đời đời hạnh phúc, để ca ngợi và chúc tụng Ngài mãi muôn đời. Đó là điều hy vọng cho cha và cho các bạn, hồi các đọc giả thân yêu. Amen.

Lời tâm niệm

Chuyện Đa-minh Saviô Don Bosco viết kết thúc ở đây. Dĩ nhiên chúng ta còn muốn nó kéo dài thêm một chút nữa, cho những gì chúng ta khắc khoải về tương lai vĩnh cửu của anh Saviô của chúng ta, và cho thẩm quyền cao nhất của Giáo hội xác định chỗ đứng và sứ điệp cao cả của anh Saviô trong Giáo hội và cho các bạn trẻ muôn thế hệ.

Don Bosco tha thiết khuyên ta cầu nguyện với Saviô, xin anh phù giúp ta, bắt chước các nhân đức của anh và lo lắng tâm mình trong Bí tích cáo giải là nơi máu Chúa Giêsu rửa ta sạch tội lỗi và dẫn dắt ta sống trong tình yêu cách trung thành cho tới giờ ta được chết lành.

Ở đây, Don Bosco ký thác một chút về bản thân ngài nhưng không muốn nói ra. Nhưng chúng ta không được phép yên lặng.

Sự thánh thiện của Đa-minh Saviô là nhờ ơn Chúa, nỗ lực của cậu bé, nhưng một điểm quan trọng nữa là sự linh hứng của Don Bosco. Saviô tín nhiệm Don Bosco, tỏ bày nỗi lòng của mình cho ngài, cách riêng trong những lần gặp Don Bosco thường xuyên tại tòa cáo giải. Sự nên thánh cần một yếu tố của tình bạn, lòng tín nhiệm, sự trao đổi thân tình giữa cha và con, tình yêu thương sâu đậm trong Chúa, cách riêng vào những giờ phút gặp gỡ Chúa cách thân mật nhất trong các Bí tích.

Đó là bí quyết giáo dục nên thánh của Don Bosco gửi gắm cho bạn trong lời nhắn nhủ cuối cuốn sách này.

Các câu 'Hỏi-Thư'

Sau khi Đa-minh Saviô chết, người ta đã làm gì?

- Người ta không quên lãng em. Các bạn em bắt chước gương đời sống của em và xin em cầu nguyện cho họ, nhiều người nhận được các ơn lạ, các phép lạ qua lời cầu bầu của em.

Don Bosco khuyên ta bắt chước Saviô thế nào?

- Ta hãy bắt chước Saviô trong những nhân đức hợp với cảnh huống của mình. Sống vui tươi nhân đức, vô tội, mà triều thiên là cái chết thánh thiện.

Lời nhắn nhủ cuối cùng của Don Bosco cho ta khi kết chuyện Đaminh Savio là gì?

- Năng xưng tội với việc dọn mình tử tế và sửa chữa các khiếm khuyết của các lần xưng tội trước: đó là tấm mình trong máu cứu chuộc của Chúa và tiếp nhận sự linh hướng của cha giải tội.

⁷⁴ Người bạn được on lạ này là Vaschetti, mặc áo giáo sĩ năm 1857, sau làm linh mục kinh sĩ và cha quản hạt tại Vol piano.

Chương 27: ĐAMINH SAVIÔ TỪ THIÊN ĐÀNG TRỞ VỀ GẶP BỐ VÀ DON BOSCO

Nếu có chuyện người đã chết tái xuất hiện giữa người trần khiến các người kitô hữu buộc phải tin như là một điều tuyệt đối chắc chắn, thì chỉ có một chuyện duy nhất sau đây: Việc Chúa Giêsu đã sống lại và tỏ mình cho các Tông đồ.

Nhưng không thiếu những người đứng đắn, kể lại rằng mình đã thấy Đức Mẹ hiện ra hoặc mình đã gặp linh hồn vinh hiển của người chết hiện về. Tuy những chuyện đó không buộc phải tin nhưng chúng là những chuyện đáp ứng lại lòng khát mong của con người. Chúng hữu ích cho hành trình cuộc sống chúng ta và có nhiều lý do để coi đó là những chuyện xác thật, như việc Đức Mẹ hiện ra tại Fatima, Lộ Đức... Chính người bố của Đaminh Saviô và Don Bosco có kể lại chuyện Đaminh Saviô hiện về... Vì lý do lời kể của Don Bosco rất dài, chúng ta bằng lòng ở đây với những điểm chính yếu.

Đây là lời kể của Bố Saviô:

“Một tháng sau khi Saviô chết, một đêm sau khi thức mãi không sao ngủ được, tôi hình như thấy trần phòng của nơi tôi ngủ mở toang, và Đaminh Saviô hiện ra với tôi trong một ánh sáng chứa chan, mặt em tươi cười, sung sướng, nhưng dáng vẻ uy nghi đáng kính. Trước cảnh tượng đáng kinh ngạc ấy, tôi hốt hoảng thốt lên:

- Ô, Đaminh! Con làm sao? Con ở đâu? Con đã ở trên thiên đàng rồi sao?

- Vâng, ba ạ, Con thực sự đang ở trên thiên đàng.

- Này! tôi đáp lại, nếu Thiên Chúa ban cho con ân huệ to lớn như vậy là được đến hưởng hạnh phúc trên trời, con hãy cầu nguyện cho các em trai em gái con để chúng một ngày kia cũng được đến với con hầu hưởng hạnh phúc chứa chan trên trời. Con cũng cầu nguyện cho cả ba và mẹ để chúng ta tất cả được cứu rỗi và gặp gỡ nhau trên thiên đàng.

- Vâng, vâng, con sẽ cầu nguyện. – em nói như vậy, rồi biến mất. Căn phòng lại chìm vào bóng tối như trước”.

Bố của Saviô quả quyết rằng ông nói thuần túy sự thật và cho hay cả trước đó, sau đó, khi thức, khi ngủ, không bao giờ ông đã được thấy và được an ủi bằng một lần hiện ra khác giống như thế nữa.

Don Bosco kể lại việc Saviô hiện ra cùng cha trong giấc mộng

Đêm 6.12.1876, mười chín năm sau khi Saviô chết, Don Bosco khi ấy đang ở Lanzo, đã thấy trong giấc mơ của ngài, người học trò yêu quý Saviô và nói với em rất dài về nhiều chuyện quan trọng. Chiều 22.12.1876 và liên tiếp các chiều kế tiếp, Don Bosco kể lại giấc mộng đó cho cả gia đình Nguyễn xá Valdocco:

“Các con biết người ta mơ khi ngủ. Vậy đêm 6.12.1876, khi cha ở trong phòng, không biết vào lúc cha đọc sách hay đi đi lại lại hay đã lên giường rồi, cha đã đi vào một giấc mơ...

Cha thấy mình trên một quả đồi nhìn sang một đồng bằng mênh mông... xanh thắm như biển thủy tinh sáng ngời.

Đồng bằng này có nhiều đường rộng ngang dọc, với những cánh vườn bát ngát, đẹp như thơ, với rừng cây, đồng cỏ, những bông hoa muôn màu. Cỏ, hoa, cây, quả khác thường và nhiều lắm! Lá cây bằng vàng, thân bằng kim cương... Có

biết bao lâu đài tuyệt diệu mà cả kho tàng của trần gian này sao xây nổi. Chỉ nhìn từ phía ngoài thôi, cha đã ao ước:

- Giá các con cha được ở dù chỉ là một trong những tòa lâu đài này thôi!...

Đột nhiên tiếng nhạc du dương trỗi lên... Cả trăm ngàn nhạc khí âm điệu khác nhau trỗi lên giọng nhạc du dương và hòa với tiếng hát của các ca đoàn.

Thế là cha mới thấy được đám đông những người vui chơi hoan hỉ trong các cánh vườn đó. Người thổi nhạc, kẻ ca hát, giọng trầm bổng...

Họ không những sung sướng ca hát, mà còn sung sướng nghe kẻ khác hát. Càng hát, càng muốn hát; càng nghe, càng muốn nghe những lời ca: Ôn cứu độ, danh dự và vinh quang dâng lên Thiên Chúa Cha toàn năng. Tác giả muôn đời, đã có, hiện có, và sẽ đến phán xét kẻ sống và kẻ chết đến đời đời, kiếp kiếp.

Thình lình một con số đông đảo vô kể các bạn trẻ xuất hiện, số những người đã ở Nguyễn xá và các trường của chúng ta thì Cha biết được, nhưng phần đa, Cha không biết. Đi đầu có Đaminh Saviô, Cha Alasonatti, cha Chiala, cha Giulitto và nhiều thầy, nhiều linh mục, mỗi người dẫn đầu một đội binh các bạn trẻ.

Cha tự hỏi. – mình ngủ hay mơ? – và vỗ tay, đưa tay lên ngực để chắc những điều Cha thấy là thực. Họ đến đứng cách Cha khoảng mười bước. Bỗng một ngọn đèn cháy lên sáng ngời, và tiếng âm nhạc ngừng. Các bạn trẻ ai cũng hoan hỷ và sung sướng. Họ nhìn cha, mỉm cười dịu dàng, muốn nói nhưng không lên tiếng.

Chỉ có Đaminh Saviô tiến lên tới gần cha đến nỗi cha có thể đưa tay chạm tới. Em yên lặng, mỉm cười đẹp lắm. Áo em trắng ngời, dát vàng điểm kim cương, tuôn đến chân. Một giải băng hồng quấn ngang lưng điểm các viên ngọc quý giá san sát nhau. Cha như ngây ngất vì kinh ngạc. Em đeo vòng hoa kết bằng kim cương và dải vàng... thả lỏng xuống. Từ đấy tỏa ra một ánh sáng siêu phàm, sáng ngời hơn mặt trời, rực rỡ như ban sáng mùa xuân, tỏa chiếu trên gương mặt

sáng và hồng đẹp khôn tả; đầu em đội triều thiên bằng bông hồng, tóc em bồng bèn tỏa xuống vai. Em thật đẹp, thật đáng yêu, thật quyến rũ giống như... giống như một thiên thần!

Hơn thế mọi người cũng sáng ngời, mặc áo muôn vẻ, muôn màu với những ngụ ý khác nhau... nhưng ai cũng đeo dải băng hồng...

Cha tự hỏi: “chuyện này có nghĩa là gì? Mình đang ở đâu? Sao lại đến nay?”

Bồng Saviô cắt đứt sự im lặng:

- Sao cha im thế, và như không có mặt? Xưa cha đâu có sợ hãi gì? Dám đối đầu với mọi vu khống, bách hại, cừu địch, hiểm nghèo đủ thứ? Vậy sự can đảm của cha ở đâu? Sao cha không nói?

Cha mấp máy:

- Cha chẳng biết nói gì. Vậy con là Đaminh Saviô sao?

- Con đây, cha không nhận ra con sao?

- Sao cha lại gặp con ở đây?

- Con đến để nói chuyện với cha, biết bao lần con đến nói chuyện với cha khi còn ở trần gian! Cha nhớ không, xưa cha yêu con lắm? Cha đã tỏ cho con vô vàn dấu của tình bằng hữu, và biết bao nét thân thương! Vậy con không đáp ứng lại tình yêu của cha sao? Con tin nhiệm vào cha rất nhiều. Vậy sao cha lại sợ? Cha hỏi con vài điều đi?

Cha lấy lại bình tĩnh và nói:

- Cha run sợ, bởi cha không biết mình ở đâu.

- Cha đang ở nơi cực lạc, nơi có mọi niềm vui, mọi nỗi sung sướng.

- Đây phải chăng là phần thưởng cho những người công chính?

- Không, không, đây không phải là nơi cho con người được hưởng những của đời đời, ngược lại, nơi đây, cho dầu thật lớn lao, cũng chỉ là những của trần gian mà người ta có?

- Phải, và được tặng thêm muôn lần vẻ đẹp bởi quyền năng Thiên Chúa.

- Cha cứ tưởng thế đã là thiên đàng rồi!

- Không, không, không. Saviô trả lời. Chẳng có mắt phàm nhân dưới trần nào được thấy các vẻ đẹp đời đời.

- Nhưng âm nhạc thì sao?

- Cũng không phải!

- Chúng chỉ là những âm thanh tự nhiên ư?

- Vâng, chúng chỉ là những âm thanh tự nhiên được nên hoàn hảo bởi quyền năng Thiên Chúa.

- Không được... Dù chỉ một tia nhỏ cũng đủ làm chết người trong giây lát.

- Vậy cha có thể thấy được ánh sáng tự nhiên còn đẹp hơn ánh sáng này chăng?

Cha hãy nhìn ở cuối biển lưu li kia...

- Cha nhìn, bỗng thấy tận đàng xa tắp, một tia nhỏ ánh sáng rực rỡ quá, vụt sáng và thâm nhập khiến mắt cha chịu không nổi. Cha nhắm mắt và hét to lên khiến cha Lemoyne ở cạnh phòng cha thức giấc. Ánh sáng gấp bội ánh sáng mặt trời hằng trăm triệu lần, đủ để soi sáng cả vũ trụ được tạo dựng.

- Ánh sáng gì vậy, cha hỏi Saviô, phải chăng là ánh sáng thần linh?

- Không phải là ánh sáng siêu nhiên đâu... Dù nó có đủ sức chiếu sáng cả vũ trụ, nó cũng không thể nào cho cha dù là một ý tưởng về những vẻ rực rỡ của thiên đàng?

- Không thể nói ra cho cha được. Người còn sống trên trần không thể nào biết được. Trên đó, ta hưởng Thiên Chúa! Tất cả tóm gọn vậy thôi. Cha ngắt ngay chiêm ngắm Saviô và thẳng thắn hỏi em:

- Tại sao con mặc áo trắng ngời như vậy?

- Saviô im lặng... ca đoàn lại cất lên bản hợp xướng, với tiếng nhạc đệm: Họ thắt đai lưng và giặt áo mình trong Máu Con Chiên.

- Vậy tại sao con thắt lưng bằng dải hồng?

Saviô im lặng... cha Alasonatti cất tiếng hát:

- Họ là những kẻ đồng trinh và đi theo Chiên Con khắp mọi nơi.

Lúc đó cha mới hiểu dải hồng đỏ màu máu biểu trưng cho các hy sinh lớn lao em đã làm, các nỗ lực ghe gớm gần như tử đạo em chịu để giữ nhân đức trong sạch. Để giữ mình khiết tịnh trước Nhan Chúa, em sẵn sàng hiến mạng sống... Những hy sinh hãm mình đền tội của em đã rửa sạch hồn em khỏi mọi tội lỗi. Màu áo trắng ngời là sự vô tội của ngày chịu phép rửa em đã giữ được.

-Vậy sao những người này lại đứng sau con? Và tại sao các bạn đều rục rờ thế.

Saviô vẫn im lặng, và tất cả các bạn trẻ đều hát: Những người này giống như các thiên thần của Chúa trên trời.

- Saviô nói cho cha hay đi: con trẻ nhất giữa các bạn đồng đạo đi theo con, và giữa những người đã chết trong nhà chúng ta. Vậy tại sao con đi trước họ? Tại sao con nói trong khi họ im lặng?

- Con cao niên nhất giữa họ tất cả.

- Không! Rất nhiều người khác cao tuổi hơn con chứ?

- Con là người xưa nhất ở Nguyễn xá, bởi vì con là người thứ nhất bỏ trần gian mà về đời sau. Hơn nữa con nắm vai trò sứ giả của Thiên Chúa!

- Cha nghĩ rằng con có gì vô cùng quan trọng để thông báo cho cha?

- Con là thọ tạo khốn nạn có gì để nói cho cha đâu. Saviô lên tiếng trong thái độ khiêm nhường sâu thẳm. Con nhận từ trên sứ mệnh nói chuyện với cha.

- Vậy con nói cho cha về quá khứ, hiện tại và tương lai của Nguyễn xá và Tu hội. Bắt đầu với quá khứ nhé.

- Trong quá khứ, Dòng đã làm nhiều chuyện thiện ích. Cha hãy nhìn kia kìa con số vô tận các bạn trẻ... ở cổng vào cái vườn này, có viết gì?

- Cha thấy rồi: cảnh vườn Salêdiêng.

- Vâng, tất cả họ là các Salêdiêng, hay được giáo dục dưới sự hướng dẫn của

cha, có liên hệ với cha và được cứu rỗi bởi cha hay bởi các linh mục, giáo sĩ của cha và những người khác đã được cha đưa vào con đường ơn gọi. Con số họ sẽ là hàng triệu người đông hơn thế nếu cha đã tin tưởng và trông cậy nơi Chúa nhiều hơn.

Cha rên thầm, không biết trả lời ra sao trước lời trách móc đó, và cha quyết trong lòng sẽ cố gắng có được niềm tin và niềm cậy đó. Cha nói thêm.

- Thế còn hiện tại?

- Saviô cho cha xem bó hoa đẹp đẽ em đang cầm ở tay. Nào hồng, nào hoa viôlet (tím), hoa hướng dương, hoa nhài, các bông cúc, hoa huệ, hoa cây thường xanh, và giữa các bông hoa trội lên các hạt. Saviô đưa bó hoa cho cha và nói:

- Cha xem này!

- Cha thấy.... nhưng chẳng hiểu gì cả?.

- Bó hoa này cha hãy đem cho các con cái của cha để họ dâng lên cho Chúa vào đúng thời đúng lúc; cha hãy làm sao để mọi người ai cũng có, và đừng để ai thiếu bông nào, hay có ai lấy đi của họ. Với bó hoa này, các bạn ấy đã có khá đủ rồi để được hạnh phúc.

- Nhưng bó đủ loại hoa này muốn nói lên điều gì?

- Chúng diễn tả các nhân đức đẹp lòng Chúa:

Hoa hồng đức ái, hoa tím [violet] chỉ đức khiêm nhường, hoa hướng dương chỉ đức vâng lời, hoa nhài chỉ đức hãm mình đền tội và khổ chế, các bông lúa chỉ việc rước lễ thường xuyên, hoa huệ chỉ đức khiết tịnh, khiến họ giống như các thiên thần trên trời, hoa cây thường xanh muốn nói rằng các nhân đức ấy phải tồn tại mãi mãi, tức là đức bền đỗ.

- Vậy Saviô thân yêu của cha, con nói cho cha hay: con đã thực hành các nhân đức ấy khi còn sống, vậy giờ chết, điều gì yên ủi con nhất?

- Vậy cha nghĩ sao?

- Có lẽ là việc con đã gìn giữ nhân đức cao quý là lòng trong trắng?

- Không, không phải chỉ có thế!

- Hay con vui sướng vì có lương tâm yên ổn?

- Cái đó là một chuyện tốt, nhưng có cái gì tốt hơn.

- Vậy niềm cậy trông vào thiên đàng chính là niềm an ủi của con?

- Cũng không phải!

- Vậy là tại con đã tích lũy được cả kho tàng các việc lành?

- Không, không.

- Vậy cái gì đã là niềm an ủi của con vào giờ phút cuối cùng đó? Cha nói với về khẩn khoản, bối rối vì mình chẳng đoán nổi tư tưởng của em.

- Này nhé, điều làm con an ủi vào giờ chết là sự hộ trợ của Mẹ Chúa Cứu Thế quyền thế và đáng yêu: Đó là điều cha phải nói cùng các con cái cha; Đừng có ai quên cầu khẩn cùng Mẹ bao lâu họ còn sống. Nhưng cha hãy hỏi nhanh đi, nếu cha muốn con trả lời cho cha.

- Vậy còn tương lai? Năm 1877 tới, cha sẽ chịu một nỗi đau đớn lớn lao. 6 người rồi 2 người trong số những kẻ thân yêu nhất của cha sẽ được Thiên Chúa gọi về cõi đời đời. Nhưng cha hãy tự an ủi mình đi: họ sẽ được bứng từ cánh đồng thế gian mà đem trồng vào các cánh vườn thiên đàng. Họ sẽ được đội triều thiên. Vậy cha đừng sợ; Chúa sẽ giúp cha và ban cho cha các con cái khác cũng tốt như vậy.

(Như lời Saviô báo trước, sáu học sinh và hai thầy giáo sĩ chết vào năm đó, một thầy chết đúng ngày 31.12.1877, là thời điểm cuối cùng để ứng nghiệm lời tiên tri.

Có một người khác nữa ngoài Don Bosco để ý tới các chi tiết này. Đó là đại úy Angelo Piccono chỉ huy cảnh sát ở tại địa bàn có nguyện xá của Don Bosco, khi ông ta nghe có lời tiên báo đó, ông quyết định tự ý đứng ra điều tra. Ông kỹ lưỡng theo dõi từng trường hợp và kiểm tra từng cái chết để đối chiếu với lời tiên tri. Khi cái chết thứ tám xảy ra đúng ngày hẹn của lời tiên báo. Đại úy

Piccono bỏ nghiệp vụ cảnh sát và gia nhập Tu hội Salêdiêng đi truyền giáo tại Nam Mỹ).

- Còn về Tu Hội?

- Thiên Chúa chuẩn bị những chuyện lớn lao cho Tu hội. Năm tới sẽ trở lên cho Tu hội một bình minh vinh quang rạng rỡ rực sáng như ngọn đèn nơi bốn phương trời, từ đông sang tây, từ nam tới bắc.⁷⁵

Một vinh quang lớn được chuẩn bị cho Tu hội. Tu hội là chiếc xe Chúa ngồi, không nên bị kéo ra khỏi đường đã được chỉ dẫn do các con cái cha. Nếu các linh mục biết dẫn dắt Tu hội xứng với sứ mạng của nó, thì tương lai sẽ vô cùng rạng rỡ và nó sẽ mang ơn cứu độ cho vô vàn vô số người. Nhưng với điều kiện là các con cái cha phải sùng kính Đức Mẹ, giữ đức khiết tịnh vừa đẹp lòng Chúa, vừa giúp cho nhà Nguyễn xá được mở ra cho cả hoàn cầu.

- Tương lai Giáo Hội và Đức Pio IX thế nào?

- Tương lai Giáo Hội nằm trong tay Chúa, không thể nói ra được. Còn các vị mục tử toàn Giáo Hội, Đức Pio IX không còn phải chiến đấu lâu dài tại thế nữa. Chỉ còn ít trận chiến mà Ngài phải chiến thắng. Ít mà thôi, Ngài sẽ phải rời ngai tòa, và Chúa sẽ ban cho Ngài phần thưởng xứng đáng, còn Giáo Hội thì không suy sụp.

(Đức Thánh Cha Pio IX đã chịu khổ nhiều cho Hội Thánh. Cuối triều đại Ngài, các sự việc lên tới mức cao độ đến nỗi ngày 20.9.1870, tướng Nio Bixio, một trong các viên tướng của Garibaldi, đã ngưng không cho nã đại bác vào vòm đền thờ thánh Phêrô, chỉ vì một lời đe dọa của một viên sĩ quan khác cho hay ông ta sẽ đâm ngập lưỡi gươm của ông ta vào tim Bixio, nếu tướng Bixio dám cho nã quả đạn đại bác đó. Thế rồi các học trò của trường cao đẳng Mỹ tại Roma mới lấy khí giới đứng ra bảo vệ bản thân Đức Thánh Cha bằng chính mạng sống của họ. Sẽ sớm kết thúc triều đại Giáo hoàng của Ngài: Đức Thánh Cha Pio IX sau một triều đại dài và đau lòng suốt 32 năm trời – triều đại lâu nhất trong lịch

sử các Đức Thánh Cha, đã qua đời tại Roma ngày 7.2.1878 một năm và hai tháng sau lời tiên tri của Saviô).

- Còn cha thì sao?

- Ò nếu cha biết cha còn phải chịu đựng biết bao chuyện nữa! Nhưng cha hãy mau lên, con còn ít thời giờ Chúa ban để nói chuyện cùng cha; cha vội vã đưa tay nắm lấy đĩa con thánh của cha nhưng tay cha xem ra cầm không khí và không thể ôm siết được gì cả.

- Thật điên, điều cha vừa làm. Saviô vừa nói vừa cười.

- Cha sợ con biến mất. Nhưng con không có thân thể sao?

- Không thân thể con không có. Con sẽ lấy lại nó một ngày kia.

- Vậy cái cha thấy là cái gì đây? Cha thật thấy nơi con dung mạo của Đaminh Saviô đó mà.

- Cha ơi, linh hồn tách khỏi xác với phép của Chúa, hiện ra một ai đó, thì còn giữ lại các nét xưa kia, nhưng được làm cho đẹp hơn gấp bội... cho tới ngày kết hợp lại với thân xác trong ngày phán xét chung. Khi ấy linh hồn sẽ giữ lại thân xác với mình mãi mãi. Còn bây giờ con chỉ thuần túy là tinh thần. Chính nhờ dáng bề ngoài này làm cho cha có thể nhận ra con.

- Cha hiểu. Nay con. Cho cha thêm một câu trả lời nữa. Tất cả các con của cha có trên con đường tốt dẫn tới ơn cứu độ không, con hãy nói cho cha một vài điều gì để cha có thể nói với chúng.

- Về các con cái Chúa quan phòng trao phó cho cha, có thể chia họ làm ba loại. Cha có muốn xem ba danh sách này không? (và Saviô đưa cho cha danh sách thứ nhất). Cha nhìn đầu danh sách có chữ: những người không bị thương: tức những người giữ nguyên vẹn đời vô tội. Có nhiều người cha biết, nhiều người cha mới thấy lần đầu, có lẽ họ là những người tương lai sẽ vào Nguyện xá. Họ đi thẳng trên con đường hẹp, bất chấp những đợt tấn công bằng tên, bằng gươm, bằng giáo...

Thế rồi Saviô cho cha bản danh sách thứ hai: những người bị thương: Họ tuy đã có lần mất ơn nghĩa với Chúa, nhưng đã đứng dậy chăm sóc vết thương mình, xưng tội. Số này đông hơn số trước. Cha đọc tên của họ và thấy họ biết: có người đi khò lưng, vể vặt vụng.

Saviô còn có bảng danh sách thứ ba: những kẻ rơi vào trong con đường quái ác: những kẻ đang mất ơn nghĩa cùng Chúa. Cha nóng lòng muốn biết, nên đưa tay ra. Nhưng Saviô lạnh lẽo lên tiếng:

- Đứng, cha đợi một chút. Nếu con mở tờ giấy này sẽ có mùi hôi thối cả con với cha đều không chịu nổi. Các thiên thần cũng phải nôn ruột khiếp hãi. Chúa Thánh Thần cũng cảm thấy rung mình vì mùi ghê tởm này.

- Sao có thể như thế được? Thiên Chúa và các thiên thần không hề bị tác động cơ mà? Sao các Ngài có thể cảm thấy mùi hôi thối của vật chất?

- Có chứ. Những tạo vật tốt lành thì càng gần các thiên thần và Thiên Chúa. Ngược lại kẻ xấu, bất lương, dơ bẩn, lại càng xa Thiên Chúa và các thiên thần, nên đối tượng của sự ghê tởm.

Thế rồi Saviô đưa bảng danh sách cho cha.

- Cha cầm lấy đi, mong mưu ích cho các con cái của cha. Cha hãy nhớ bó hoa con đã cho cha: cha hãy cố gắng để họ có được và giữ trọn vẹn bó hoa đó.

Nói xong, Saviô đưa bảng danh sách rồi lui vào trong đám bạn hữu như muốn trốn khỏi.

Cha mở bảng danh sách ra. Cha không thấy tên nào, nhưng trong bỗng một thoáng nhìn, cha thấy được hết tất cả các tên của họ. Cha thấy và lòng cha chua chát. Đa số trong họ, cha biết, họ ở trong Nguyễn xá và ở các trường khác. Có người xem ra tốt, còn có vẻ rất tốt là đảng khác, nhưng thật ra có thể đâu. Khi mở tấm danh sách ra, một mùi hôi thối nặng nề không thể chịu nổi xông lên. Cha lập tức chịu những cơn đau đầu khủng khiếp và muốn ói mửa đến nỗi tưởng

như cha phải chết mất. Bầu khí trở nên đen kịt, thế là thị kiến biến mất, và cảnh trí huy hoàng không còn trông thấy nữa.

Một lần sét lòe sáng nổi theo bởi tiếng sấm ghê gớm khiến cha thức giấc với tất cả niềm sợ hãi.

Mùi hôi thối đó ảm đạm vào tường, vào áo, khiến nhiều ngày sau cha vẫn thấy thứ mùi khó chịu đó. Thật ghê tởm trước con mắt của Thiên Chúa dù chỉ mới nhắc đến tên kẻ trác nết! Ngay cả bây giờ, vừa nghĩ tới mùi hôi thối đó, cha đã rùng mình, ghê thở và muốn nôn mửa. Ngay tại Lanzo, cha đã bắt đầu hỏi đến em này, hay em khác và nhận ra được một số em. Cha thấy rằng giấc mộng đó đã không đánh lừa cha. Thật là một ơn của Chúa cho cha biết được trạng thái tâm hồn của mỗi người, nhưng cha quyết định sẽ không công khai hóa các chuyện này.

Lời tâm niệm

Don Bosco giáo dục các con cái của mình để dẫn họ về thiên đàng.

Lần hiện ra của Saviô với Don Bosco sau 19 năm xa cách củng cố niềm tin của Don Bosco vào mục tiêu giáo dục của Ngài. Chúng ta hãy tiếp thu những lời quý giá của Đaminh Saviô trong lần em đến với Don Bosco trong giấc mơ này.

Các Câu 'Hỏi-Thư'

Saviô hiện ra cho Don Bosco, mặc áo trắng và lưng thắt giải băng hồng, có ý nói gì?

- Áo trắng là sự vô tội của ngày rửa tội em đã giữ trọn vẹn, giải băng hồng tượng trưng cho các hy sinh lớn lao, những cố gắng mãnh liệt gần giống như tử đạo để gìn giữ đức trong sạch.

Bó hoa Saviô gửi cho các bạn trẻ nói lên các nhân đức nào mà họ cần phải có?

- Hoa hồng là biểu tượng đức ái; hoa tím đức khiêm nhường; hoa hướng dương đức vâng lời; hoa nhài đức khiết tịnh; hoa thường xanh đức bền đỗ.

Ba loại bạn trẻ nằm trong ba danh sách Đaminh Saviô cho Don Bosco xem là những người thế nào?

- Danh sách thứ nhất ghi tên những người không bị thương tích. Danh sách thứ hai ghi tên những người đã bị thương tích, nhưng nay được phục hồi trong ơn nghĩa với Chúa. Danh sách thứ ba xông mùi hôi thối không thể chịu nổi gồm tên những kẻ sống trong tội trọng, rơi vào trong con đường của sự quái ác.

⁷⁵ Báo Saledieng xuất bản năm 1877 bằng nhiều ngôn ngữ.

Chương 28: SÁCH CHUYỆN ĐAMINH SAVIÔ NÀY ĐÃ ĐƯỢC QUÝ CHUÔNG BIẾT MẤY!

Các bạn trẻ đọc tới đây về người anh Đaminh Saviô của mình chắc khao khát những ý kiến và những lời tuyên bố của những vị có thẩm quyền trong Giáo Hội.

Đức H`ng Y Atonio Agliardi viết:

“Saviô thật hạnh phúc có Don Bosco làm người viết chuyện cuộc đời của mình. Một chuyện thánh viết bởi một vị Thánh đã từng là thầy của mình trên con đường hoàn thiện. Tôi thật thỏa lòng biết mấy khi đọc sách chuyện này!”

“Chúng tôi những người già (tuổi 80), chúng tôi cảm thấy mình thật khiêm cung trước nhân đức vĩ đại của một cậu bé 15 tuổi”.

Đức H`ng Y Sebastiano Martinelli viết:

“Tôi đã đọc cuộc đời cậu bé Đaminh Saviô. Thật hài lòng, thật thỏa mãn”.

Đức H`ng Y Ollavia Cagiano viết:

“Tôi đã đọc với niềm an ủi và thỏa mãn lớn lao chuyện cậu bé Saviô thân yêu và rất đạo đức!”.

Đức H`ng Y Maffi viết:

“Tôi biết rằng Đaminh Saviô này trong rất nhiều năm và cho rất nhiều tâm hồn sẽ rất bổ ích. Tôi không thể nào quên được cái ý tưởng là trong những trang

sách đó cả hai vị thánh nói với chúng ta”.

Đức H`ng Y Benedetto Lorenzelli thì cảm thấy từ cuộc đời của Saviô ấy tỏa ra “hương thơm đạo đức nết na và các nhân đức khác”.

Và đây là tiếng nói của các Đức Thánh Cha:

Đức Pio X nói:

“Saviô còn quá trẻ ư? Đó càng là lý do để phong thánh cho cậu bé. Thật khó mà một cậu bé có thể tuân giữ các nhân đức cách hoàn hảo! Thế mà Saviô đã thành công. Cha đã đọc sách chuyện đời của Saviô do Don Bosco viết, và nhờ đó cha có được cái ý tưởng về một cậu thiếu niên gương mẫu, mẫu gương đích thực của sự hoàn thiện”.

Đức Thánh Cha Biển Đức XV nói:

“Chuyện cuộc đời Saviô sẽ được tiếp nhận còn hơn cả chuyện thánh Lu-y: cậu bé Saviô thật dịu ngọt với mọi người, là bạn nhỏ của các bạn giữa các trò chơi chuyên nói. Các bạn trẻ thấy nơi Saviô một người bạn trẻ y như họ.”

Nguyện xá vẫn còn thật sự hít thở không khí của Saviô. Ảnh hưởng của em còn tiếp tục tác động giữa các bạn trẻ, nhất là sau khi hài cốt của em được đưa về đền thờ Đức Mẹ Phù Hộ.

Đức Thánh Cha Pio XI khi tuyên bố nhân đức anh hùng của Saviô đã nói:

“Dung mạo Don Bosco đã thực sự trở về với chúng ta tại nơi sinh này... và Ngài giới thiệu cho chúng ta cậu bé Saviô!”

Cha đã được hạnh phúc thấy Don Bosco giữa các học sinh và các cộng tác viên của Ngài... Don Bosco, với kết quả của khoa giáo dục của Ngài là Saviô, với hiệu lệnh “Da mihi animas”(xin Chúa chỉ ban cho con các linh hồn mà thôi!) mà các con cái Ngài được thừa hưởng!...

Thật Chúa quan phòng đã ban cho chúng ta cuộc trở về của Don Bosco này, với tấm gương sáng là Đaminh Saviô, khi ta nghĩ tới các hoàn cảnh giới trẻ gặp phải ngày hôm nay, với biết bao nguy hiểm, biết bao cái dữ đe dọa sự trong sạch

của họ, khi ta nghĩ tới cái thế giới tôn thờ thể xác và vật chất, bao lực... và sự tác động của thể lực sự dữ...

Cuộc đời của Saviô, một cậu bé, nhưng là người khổng lồ vĩ đại về tinh thần, mới 15 tuổi thôi, một mẫu gương đích thực về sự hoàn thiện của đời sống Kitô hữu, để giới thiệu cho giới trẻ ngày hôm nay!

Một đức trong sạch của hoa huệ, của thiên thần, mà nguồn cảm hứng là Đức Trinh Nữ Maria, Mẹ của mọi sự trong sạch... một sự trong sạch là kết quả của sự săn sóc của biết bao người, nhưng luôn được gìn giữ bởi chính cậu bé Saviô, với một bản năng đích thực, với khát khao ngày thêm trong sạch hơn. Sự trong sạch là trạng thái cần có để đón nhận ân huệ lớn lao là ơn gọi, sự trong sạch còn là tình yêu với Đức Mẹ, tình yêu với Con của Mẹ là Chúa Cứu Thế. Nhưng sự trong sạch đó luôn được trợ giúp bởi tinh thần đạo đức lớn lao làm bằng kinh nguyện, lòng sùng kính Đức Mẹ, lòng sùng kính phép Thánh Thể, và một thứ kinh nguyện liên tục khác nơi thân thể, tức là việc thực hành đền tội Kitô hữu...

Đây là một việc thực hành hãm mình đền tội mà ai cũng có thể làm được, bao gồm sự liên tục thức tỉnh, tự chủ và lấy tinh thần thống trị thể chất, linh hồn buộc thân xác phải tuân phục; một tinh thần hãm mình rất quý báu, tự mình nó đủ dời xa các nguy hiểm, tự mình nó đủ thao luyện biết bao nghị lực tốt của tâm hồn, dạy cho thân thể và phần kém thanh cao hơn cái phải làm... để làm cho việc thực thi nhân đức nên dễ dàng và đáng công hơn.

Nơi Saviô còn có một tinh thần tông đồ sinh động toàn thể cuộc sống của một Kitô hữu bé bỏng nhưng vĩ đại này: một tinh thần siêu nhiên, nhưng rất tự nhiên, bởi nơi đâu cần, nơi đâu thiếu thốn, thì em tự nhiên có khuynh hướng sẵn sàng dẫn thân.

Tông đồ nhỏ bé, nhưng tông đồ vĩ đại em rất chú tâm nắm bắt mọi dịp, tạo ra mọi dịp, tông đồ trong mọi cảnh huống: dạy giáo lý, vui chơi với các bạn trẻ để làm và nhắc bảo làm việc thiện.

Giới trẻ nay trên khắp thế giới hãy đáp lại tiếng gọi của Đức Thánh Cha, để tham gia công giáo tiến hành, và họ phải được chuẩn bị, được đào luyện sâu xa về đời sống Kitô hữu, về lương tâm Kitô hữu, về cuộc sống trong sạch, về lòng đạo đức, về sự kết hiệp cùng Thiên Chúa!

Ta kêu gọi các bạn trẻ thân mến dưới lá cờ của cầu nguyện, hoạt động và hy sinh.

Với lời cầu nguyện và hy sinh, họ chuẩn bị để hoạt động.

Một hoạt động không dựa vào sức con người mà thôi, mà cần sự trợ lực của Thiên Chúa!

Đó là điểm rực sáng nơi Đaminh Saviô, học trò của Don Bosco:

Một nhiệt tình hoạt động tông đồ và truyền giáo không bao giờ ngừng giữa các bạn trẻ.

Một tinh thần thanh thản, cảm lòng, cảm trí, luôn kết hợp cùng Thiên Chúa.

Một tinh thần hãm mình anh hùng, hãm mình đền tội đích thực, luôn sống cho tha nhân, luôn quên mọi tư lợi, mọi nghỉ ngơi ít ỏi của mình...

Và đời Kitô hữu là gì? Nó không thể được sống với một sự đáp ứng từng mảng, không liên tục mà là toàn diện và liên tục, với những lời dạy và gương sáng của Thầy chí thánh và các môn đệ tuyệt hảo của Ngài, như nay đã được thấy nơi Saviô:

- Một đời sống chính xác, chăm chỉ, quảng đại đối lại với cuộc sống buông thả.

- Một đời sống hoàn hảo đến với chúng ta từ ơn cứu chuộc, như một ân huệ ban cho chúng ta từ cánh tay rộng mở của Con Thiên Chúa trên thánh giá.

- Một đời sống lập tức triển nở thành muôn hoa trái kỳ diệu mang những vẻ đẹp thiên thai, những sự quý giá thiên thai, và được triển khai rất sớm, bởi các trẻ em như Tarcisi, như Đaminh Saviô...

- Đó là giá của máu Chúa Kitô, của sự sống Ngài, của Thánh Giá Ngài...

- Cha muốn chia vui với các con, đại gia đình của Thánh Gioan Bosco, về tất cả điều đó.

Đức Pio XII

Sau cùng với Đức Thánh Cha Pio XII, Giáo hội đã nói tiếng nói cuối cùng công bố vinh quang tột đỉnh của Đaminh Saviô:

Ngày 5.3.1950, Đức Thánh Cha Pio XII tuyên phong Á thánh cho Đaminh Saviô. Ngày 12.6.1954 cũng Đức Thánh Cha Pio XII tuyên phong hiển thánh cho Đaminh Saviô.

Đây là quang cảnh buổi lễ phong thánh:

Chiều ngày 12.6.1954 hàng ngàn các bạn trẻ của Đaminh Saviô có mặt tại công trường Thánh Phêrô. Đức Thánh Cha Pio XII sắp phong thánh cho một vị truyền giáo tử đạo, hai nam tu sĩ thông thái và một cậu bé. Chính vì cậu bé này, mà đa số người có mặt tại công trường chật ních hôm ấy thuộc giới thanh thiếu niên, họ ca hát, reo hò cuồng nhiệt vì lần đầu tiên có một vị thánh giống như họ”.

Chiếc phương du hành cho Đức Thánh Cha được dựng lên một cảnh hết sức long trọng trên cung thánh đền thờ. Các nhà ngoại giao, các nhân vật vị vọng đi đi lại lại. Đây đó xuất hiện những bộ đồng phục sặc sỡ của đoàn vệ binh Giáo Hoàng và các lính canh người Thụy Sĩ. Từ đồi Gamicolo, bên kia cánh đồng cỏ xanh, những người hiếu kỳ đôi ống nhòm quan sát. Trong khi chờ đợi, một bản hát được cất lên và nhiều nơi ở công trường hát theo. Đó là bản ca tụng Đaminh Saviô:

Thiên thần Saviô yêu dấu

Vinh quang của tuổi trẻ chúng tôi

Từ trời cao xin người theo dõi

Dắt dìu lớp trẻ bước theo sau.

Và đây, 180 vị giám mục và tổng giám mục, với số 16 vị Hồng y tiến tới chỗ

ngồi. Sau cùng, Đức Thánh Cha xuất hiện trong khi ca đoàn của nguyện đường Sixtina dưới quyền điều khiển của ca trưởng Perosi, hợp xướng bài Tu es Petrus (Phêrô con là Tảng đá). Lúc 16 giờ 40, một bầu khí trang trọng bao trùm toàn thể công trường. Đức Thánh Cha Pio từ ngai tòa của Ngài long trọng tuyên bố:

“Nhân danh Chúa Ba Ngôi r’ t thánh..., cùng với quy`n của Đức Giêsu Kitô Chúa chúng ta, và quy`n của hai thánh tông đ` Phêrô và Phaolô. Ta tuyên b’ phong thánh Phêrô Lui Chanel tử’ đạo, Gaspar Bufalo, Giuse Piguatelli, Đaminh Saviô hiền tu và Maria Crocifissa da Rosa. Amen”.

Thế là tiếng hoan hô vang dậy, chân dung cậu bé Đaminh Saviô hiện ngang sánh vai với các vị thánh giáo sĩ trầm tư nghiêm nghị, với vị thánh nữ tu sốt sắng...

Đức Thánh Cha giới thiệu Saviô: “và đây xuất hiện trước mắt chúng ta hình ảnh Đaminh Saviô, một thiếu niên mảnh khảnh, với một thân xác yếu đuối nhưng một tâm hồn cương nghị trong khát vọng tận hiến bản thân mình cho tình yêu siêu việt của Chúa Kitô. Theo học nơi vị thầy của mình là Don Bosco, cậu đã hiểu được làm sao niềm vui trong phụng sự Thiên Chúa và việc làm cho Người được đồng loại yêu mến có thể là phương pháp tông đồ hữu hiệu... cậu khích lệ bạn bè sống tử tế, năng chịu các bí tích, tránh xa điều xấu. Một cách cương quyết nhưng đầy tình bác ái, cậu kêu gọi những người hư hỏng trở về với bốn phận”.

Ôi Don Bosco cha không thể ước ao gì hơn lời “phong thánh cho Đaminh Saviô” mà Giáo hội đã công bố. Nguyện ước của cha đã được biểu lộ khi cha dự định lập một năm mộ tốt hơn cho Đaminh Saviô, với lời bia như sau:

Nơi Đây

An Nghỉ, Bình An

ĐAMINH SAVIÔ

Sinh Tại Riva Di Chieri Ngày 2.4.1842

**Đã Qua Thời Thi ́ u Niên Trong Nhân Đức
Tại Castelnuovo D'asti
Đã Phục Vụ Thiên Chúa Nhi ́ u Năm Cách Trưng Thành Và Trong
Tr ́ ng
Tại Nguyễn Xá Thánh Phanxico Salê
ở Torino
Đã Ch ́ t Thánh Thiện Tại Mondonio
Ngày 9.3.1857
Với Những D ́ u Hiệu Không Thể Hoài Nghi
Là Em Được Chúa Đặc Ái.
Hài C ́ t Em Tử Nghĩa Trang Công Cộng
Được Chuyển V ̀ Đầy ngày...tháng...năm 1864
Do Sự Chăm Lo Của Các Bạn Em
Và Của Những Ai Đã Được Hưởng Các Hiệu Quả Của Sự Che Chở Từ
Trời Của Em
Họ Bi ́ t Ớn Em Và B ̀ n Ch ̀ n Mong Mọi
LỜI S ́ M KHÔNG SAIL ̀ M
CỦA MẸ HỘI THÁNH.
Nay lời s ́ m ́ y đã được công b ́ !**

Daminh Saviô là thánh trên trời! Chúng ta hãy nguyện bước theo anh thánh
Đaminh Saviô!

Trong lịch sử dài của Hội Thánh, Saviô là vị thánh trẻ đầu tiên được phong
thánh mà không phải là tử đạo. Anh là vị thánh thứ nhất mặc áo học sinh! Các vị
thánh trước anh mặc các loại áo khác. Saviô là vị thánh thứ nhất mặc áo đời!

Anh cũng là vị thánh đầu tiên có tượng trong nhà thờ Thánh Phêrô trước khi
được phong thánh: đó là bức tượng Don Bosco với hai em bé hai bà, một là

Zepherin Namumcura, một hoàng tử người Andes Mỹ Châu và một là Đaminh Saviô.

Thế là kết thúc câu chuyện về một cậu bé Saviô “một mẫu gương đích thực cho tuổi trẻ thời đại chúng ta”, theo lời Đức Pio X.

Saviô làm rất nhiều phép lạ... các bạn trẻ, các bà mẹ và mọi lớp người có thể cầu xin ơn lành hồn xác qua lời chuyển cầu của Thánh Đaminh Saviô.

Lời tâm niệm

Bạn hãy tâm niệm trong lòng các lời nhận định quý báu của các Đức Thánh Cha về Đaminh Saviô.

Đức Thánh Cha Pio X gọi Saviô là gì?

- Saviô là một mẫu gương đích thực cho tuổi trẻ thời đại chúng ta

Đức Pio XI nêu cao nơi Saviô những nhân đức gì?

- Đó là, đức trong sạch, tinh thần cầu nguyện, lòng sùng kính Đức Mẹ, lòng sùng kính Phép Thánh Thể, việc thực hành đền tội Kitô hữu và tinh thần tông đồ rất nhiệt thành. Đó là một đời sống chính xác, chăm chỉ, quảng đại đối lại với cuộc sống buông thả, là kết quả của ơn cứu chuộc của Chúa, với muôn hoa trái kỳ diệu được triển nở từ rất sớm của cuộc đời.